

**JØRN
LIER
HORST**

**ADEVĂRURI
ASCUNSE**

JØRN LIER HORST
ADEVĂRURI ASCUNSE

Original: *Blindgang* (2015)

Traducere din norvegiană și note de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

3
TREI
2021

1.

Trecu de două ori cu mașina prin dreptul casei albe impunătoare și a treia oară parcă în fața ei.

De dincolo de un gard viu străjuit de o împrejmuire albă din scânduri se zărea vila somptuoasă cu acoperișul în patru ape, înconjurată de copaci bătrâni cu ramuri dese. Ferestrele cu ochiuri mici nu lăsau să se vadă altceva decât întunericul dinăuntru.

Casa era mai mare decât își amintea și poate chiar prea mare pentru ea.

Trecuseră 19 ani de când o văzuse ultima dată. Atunci își promisese să nu se întoarcă niciodată. Acum însă urma să se mute aici.

Ridică plicul așezat pe scaunul din dreapta și îl scutură ca să scoată cheile. Erau prinse pe un breloc de plastic pe care avocatul notase numele bunicului pe o parte și adresa pe cealaltă parte: *Frank Mandt. Strada Johan Ohlsens, Stavern.*

Nu-și putea scoate din minte ideea că le avusese și *el* în mână. Că le scosese din buzunar, că se jucase cu ele și că le ținuse între degete.

Nu-i plăcea să se gândească la el ca la *bunicul ei* și nu folosea acel cuvânt. Se gândea la el ca la *Bătrânul*. Așa și-l amintea, ca pe un bătrân, chiar dacă ultima dată când îl văzuse n-avea mai mult de 50 de ani. Fusese un om înalt și puternic, cu ochi negri afundați în orbite, păr des și cenușiu și cu mustață albă.

Una dintre ultimele dăți când îl văzuse era într-o zi de 17 mai. De Ziua Națională, când ea participa la parada copiilor, au trecut și pe lângă casa lui, iar Bătrânul stătea pe veranda închisă, cu mâinile la spate și cu buzele încrêțite. Încercase să-i facă semn cu mâna, însă el își întorsese spatele și intrase în casă.

Acum lăsă cheile din mână și se uită din nou la casă. Chiar și într-o zi călduroasă de iulie ca aceasta, simțea răceala pe care o emana clădirea.

Un scâncet de copil din scaunul de bebeluș o făcu să se întoarcă.

— Te-ai trezit, Maja mării? întrebă zâmbind și se întinse spre fiica ei. Am ajuns.

Fetița gânguri, surâse și clipi. Din fericire, nu semăna cu tatăl ei. Avea părul și ochii ei negri.

— Și gropițele mele când zâmbesc, spuse ea, gădilând-o pe copilă sub bărbie și încercând să i le scoată în evidență.

Aveau să se descurce, doar ele două. Înainte era mereu împreună cu mama ei. Acum era împreună cu fiica ei.

Își îndreptă spatele și se întoarse către volan, băgă mașina în viteză și ocoli prin spatele casei până în dreptul porții garajului. Apoi luă cheile, ieși din mașină și o ridică pe fiica ei de pe bancheta din spate.

Intrarea avea o arhitectură deosebită, cu coloane și ornamente, așa cum se construiau casele acum o sută de ani.

Cheia se răsuci cu ușurință în yală. Înăuntru, aerul era proaspăt și curat, nu îmbâcsit, așa cum se temuse ea.

Avocatul făcuse exact ce îl rugase. Fuseseră scoase de-acolo mobila, obiectele gospodărești și restul lucrurilor. Tot ce i-ar fi putut trezi vreo amintire. Tot ce ar fi putut-o duce cu gândul la trecut.

Se duse în bucătărie și apoi până în camera de zi. Pașii îi răsunau între pereții goi.

Lumina soarelui se strecura palidă prin ferestre și de-a lungul podelei.

Casa ar putea fi confortabilă, se gândi ea privind afară, la parcul de vizavi. Vila ar putea fi ca un nou început în viața ei.

Scara impozantă care ducea până la etajul al doilea scârțâi. O mută pe Maja pe celălalt braț și o sprijini de șold, apoi se duse în fosta cameră a mamei sale. Rămase nemișcată o vreme, fără să simtă nimic, după care își verifică ceasul. Zece fără un sfert. Camionul putea să apară în orice moment.

Trecu în grabă prin celelalte camere, coborî scările și inspectă și restul casei.

Rămase puțin în fața ușii de la pivniță înainte să o deschidă. Aprinse lumina și făcu câțiva pași pe treptele tocite.

Acolo fusese găsit, într-o zi de ianuarie. Probabil căzuse cam din locul în care se afla ea acum. Jos, pe cimentul cenușiu, în conul acela de lumină, putea întrezări o pată mai întunecată. Concluzia fusese că a zăcut acolo timp de trei zile până să fie găsit de unul dintre tovarășii săi.

Ea era singura lui rudă, dar nu participase la funeralii și nici la pregătirile pentru înmormântare. La acel moment, nu se gândise că era singura moștenitoare a vilei de un milion de coroane și a banilor din conturile lui. Când a aflat, primul gând a fost să nu accepte moștenirea,

gândindu-se că banii de pe urma lui Frank Mandt erau atât de murdari, încât prefera să nu aibă nimic de-a face cu ei, însă apoi s-a gândit mai bine: de ce nu? Ar fi fost o mare prostie să spună nu.

O luă și pe fetița ei jos, în pivniță. Acolo, aerul era mai greu de respirat decât în restul casei. Se simțea un iz bolnăvicios, ca de fructe stricate sau flori de mult uitare în vază.

Într-una dintre încăperile pivniței era o cameră de baie cu saună și într-alta, care trebuie să fi fost o sală de sport, un spalier fixat în perete.

În cea mai îndepărtată găsi seiful. Avocatul o înștiințase că seiful încă există. Nu numai că era mare și greu, dar probabil că era prins în piroane de podea. Cei care debarasaseră casa căutaseră cheia, însă nu fusese de găsit. Avea încredere deplină în ei. Într-un sertar din bucătărie găsiseră aproape 30.000 de coroane într-un plic și îl lăsară neatins. Desigur, era posibil să fi fost prin casă mai mulți bani, pe care echipa să nu-i fi declarat, însă avea convingerea că nu dăduseră peste cheia seifului.

Îl atinse și își plimbă mâna pe el. Oțelul rece îi dădea fiori.

Apoi se lăsă pe vine, împinse într-o parte mica plăcuță de metal ce atârna deasupra yalei și încercă să se uite înăuntru.

O deranja că dispăruse cheia; seiful se afla în mijlocul încăperii și ocupa mult spațiu, împiedicând-o să renoveze pivnița dacă ar fi avut vreodată nevoie de acel spațiu.

Afară claxona o mașină. Se uită la ceas: era ora 10. Cei de la firma de mutări erau punctuali.

Ieși și le deschise ușa. În timp ce ei parcau camionul cu spatele, ea își deschise portbagajul mașinii, scoase o cutie și găsi plăcuța de ușă pe care o făcuse acasă, în Oslo. O luă și o agăță de un cui, lângă ușa de la intrare.

Sofie și Maja Lund.

O vecină de vizavi aruncă o privire de după draperiile în carouri. Sofie îi făcu cu mâna, dar femeia nu schiță niciun gest.

2.

William Wisting stătea în dreptul ușii de la dormitor, contemplând-o pe femeia care dormea în patul lui. Fâșii de lumină firave se strecurau printre draperii și cădeau pe chipul ei, pesemne fără să îi deranjeze somnul profund.

Lucra cu Christine Thiis de doi ani și ceva. Ea era cu 15 ani mai tânără decât el și avea doi copii adolescenți. După divorț, renunțase la o slujbă bine plătită ca avocat în Oslo și se mutase în Larvik, împreună cu copiii.

Era o persoană cu care era ușor să lucrezi, o interesau rezultatele, era energică și întreprinzătoare și avea fler, luând deciziile corecte la momentul oportun.

Întotdeauna discutau despre cazurile de la muncă. Ea era discretă cu privire la viața ei personală. Când participau la vreo conferință împreună, ea mergea direct în cameră după ce se termina sesiunea de specialitate. La sfârșitul programului, dacă echipa ieșea la o bere în oraș, ea nu se ducea niciodată și nici nu fusese vreodată la vreo petrecere de Crăciun. Prin urmare, Wisting fusese surprins când acceptase invitații la petrecerea de vară dată de el.

Câteva riduri de expresie de pe chipul ei trădau faptul că ea îi simțea prezența în cameră. Wisting închise încet ușa și coborî în sufragerie. Christine avea nevoie de somn. După ce băuse a doua sticlă de vin, Nils Hammer o adusesse în dormitor, dar ceilalți rămăseseră în jurul mesei până în zori, la cel dintâi tril al păsărilor.

O muscă se foia într-un pahar de pe masa din sufragerie și începu să bâzâie chiar când se îneca în stropul de vin care mai rămăsese.

Wisting se îndreptă spre canapea, strânse pătura aflată pe ea și îndreptă pernele. Apoi adună paharele și le duse la bucătărie, umplu mașina de spălat vase și rămase în picioare lângă fereastră, privind la casa băițuită într-o culoare maro-închis din curbă, unde stătea Line.

Deși nu era tocmai împăcat cu motivul pentru care se mutase din Oslo în Stavern, se bucura totuși să fie aproape de ea. Ceea ce îl nemulțumea însă era că își cumpărase tocmai casa asta. Wisting simțea fiorul morții între pereții ei. Pe bărbatul care locuise acolo înainte îl chema Viggo Hansen și,

cu opt luni în urmă, fusese găsit mort pe un scaun din sufragerie. Zăcuse acolo aproape patru luni, fără să vină niciun vecin să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Pe Line nu părea să o îngrijoreze ideea că în casa ei murise un bărbat. Un comportament tipic pentru ea. Era neînfricată și pragmatică. În plus, casa fusese un chilipir, împrejurările au avut ca efect reducerea prețului mult sub valoarea pieței și, când trecuse pe acolo cu o zi în urmă, nu prea mai rămăsese nimic care să-i amintească de trecut. Totul fusese debarasat și aruncat. Bucătăria, baia și unul dintre dormitoare fuseseră deja reamenajate. Acum venise rândul sufrageriei.

Undeva în casă îi sună telefonul mobil. Îl găsi pe masa din camera de zi, dar nu apucă să răspundă.

Era Suzanne; încă avea salvat numărul ei. Nu mai vorbise cu ea de câteva luni și vederea numelui îi trezi emoții. O vreme, fuseseră foarte apropiați, iar Suzanne se mutase cu el. Relația durase câțiva ani, până când ea hotărâse să se despartă. Pentru Wisting, separarea încă era un subiect dureros. Nu atât de mult ca pierderea lui Ingrid, mama lui Line, și a fratelui ei geamăn, Thomas. Ingrid plecase pentru totdeauna. Suzanne însă nu era departe. Stătea în Stavern, unde avea o galerie-cafenea și un apartament la etajul de deasupra ei.

Își ținu respirația când sună din nou telefonul. Era tot Suzanne.

— Salut! răspuse el cu gâtul aproape uscat.

— Bună, îi zise ea. Suzanne sunt.

— Bună, repetă el și înghiți în sec. Ce mai faci?

— Ești acasă? îl întrebă fără să îi răspundă.

Wisting privi în jur. Cineva răsturnase un bol cu alune. Espen Mortensen întinsese pe covor câteva straturi de hârtie igienică, încercând să absoarbă berea scursă dintr-o sticlă răsturnată. Poșeta lui Christine Thiis era aruncată sub un scaun, iar conținutul era împrăștiat peste tot.

— De ce întrebî? răspuse el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Dar nu la telefon. În legătură cu cazul Hummel.

— Cazul Hummel? repetă Wisting, însă știa foarte bine despre ce e vorba.

Jens Hummel era taximetrist. Dispăruse cu tot cu mașină în noaptea zilei de 6 ianuarie, într-o vineri. Ultima persoană care îl văzuse în viață era un

client care coborâse în fața la Grand Hotel de pe Storgata din Larvik, la ora 01:23. Totul se petrecuse cu o jumătate de an în urmă, iar cazul rămăsese neelucidat.

— Pot să trec pe la tine acum, înainte să se aglomereze cafeneaua, îi propuse Suzanne.

Wisting auzi pași la etaj. Probabil că se trezise Christine.

— Tocmai mă pregăteam să plec, spuse Wisting grăbit. Pot să trec eu pe acolo.

— Poți să ajungi înainte de ora 1?

Se uită la ceasul de la mână și încercă să-și amintească pe la ce oră se oprise din băut.

— Pot ajunge acolo într-o oră, răspuse el, dându-și seama, din felul cum îi mulțumise, că Suzanne zâmbea.

Din baia de la etaj răzbătea zgomotul apei curgând de la robinet.

Wisting reveni în bucătărie, scoase două cești din bufet și câteva capsule pentru cafetieră.

Scara ce ducea la etaj scârțâi. Când Christine Thiis intră în bucătărie, cafetiera murmură încet și scotea aburi.

— Bună, spuse ea răgușit.

Avea părul castaniu încă răvășit, dar se vedea că încercase să și-l aranjeze puțin.

— Îmi pare rău pentru...

Wisting o întrerupse.

— Cafea?

Ea încuviință printr-o mișcare a capului.

— Mi-ar prinde bine.

Se așezară de-o parte și de alta a mesei din bucătărie.

— Îmi cer scuze, repetă ea. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum... De obicei mă duc acasă.

Sorbi din ceașcă și își dresе glasul.

— Vreau să spun că nu prea ies în oraș. Nu sunt obișnuită să beau alcool.

— Atunci aveai nevoie de ieșirea asta, spuse Wisting. Își dădea seama cât de stânjenită se simțea în hainele cu care dormise.

— Probabil că aveai nevoie să îți iei povara de pe umeri, continuă el. Să te relaxezi complet și să nu te gândești la copii sau la muncă.

— Dar ar fi trebuit să merg acasă.

— Nu te aștepta nimic acolo, oricum, spuse Wisting zâmbind.

Prinse ceașca de cafea între mâini și își dădu seama că era plăcut să aibă companie la masa din bucătărie.

— Te pot duce eu acasă cu mașina după aceea, se offeri el.

Ea refuză dând din cap.

— Pot să iau un taxi.

El ridică mâna în semn că nu îl încurca cu nimic.

— Oricum trebuie să plec. A apărut ceva în cazul Hummel.

Expresia lui Christine se modifică, de parcă rușinea ar fi dispărut brusc, și redeveni alertă.

— Jens Hummel? Am revizuit cazul săptămâna trecută și am convenit să-l suspendăm. Acum s-a ivit ceva nou?

— Încă nu știu. Mă întâlnesc cu cineva care vrea se vorbim despre el.

Christine Thiis se aplecă peste masă.

— Ce s-a scris în ziare este total greșit, continuă ea. Chiar am făcut tot ce am putut în ancheta aia.

Wisting își întoarse privirea. Christine se referea la un articol publicat cu o săptămână în urmă. Subiectul misterioasei dispariții ajunsese pe prima pagină și în ianuarie, dar fără să stârnească interesul publicului. Jens Hummel nu avea rude apropiate care să exercite presiuni asupra poliției și presei. Singura rămasă să-l jelească era bunica lui.

Când mass-media devenise interesată de reluarea subiectului, contribuise și Wisting, în speranța că mediatizarea cazului avea să-i ofere noi indicii. Nu întotdeauna trecerea timpului înseamnă zădărnicierea rezolvării unui caz. Uneori, zvonurile și bârfa se puteau propaga în cercuri din ce în ce mai largi, ajungând în final la cineva dispus să discute cu poliția. În astfel de situații, noile articole din mass-media puteau fi factorul declanșator.

Totuși, când a apărut articolul, opinia publică avea o atitudine negativă față de poliție în general și față de Wisting, în calitate de responsabil de caz, în special. Din articol nu reieșea ce ar fi putut să facă poliția diferit, însă lăsa impresia că anchetatorii dăduseră dovadă de lipsă de interes și nu acționaseră cum trebuie. Lipsa de rezultate vorbea de la sine. Poliția nu reușise nici măcar să găsească mașina lui Hummel. Statisticile semestriale publicate recent, de unde reieșea că poliția făcuse cu aproximativ 20% mai multe controale în trafic decât în anul precedent, au fost folosite ca

argument pentru deciziile eronate și prioritățile greșite. În cazul de față, întreaga empatie a cititorilor se îndrepta nu către poliție, care avea de rezolvat un caz extrem de dificil, ci către bunica lui Hummel, care își pierduse unicul nepot.

Wisting era obișnuit să fie criticat. De regulă, criticile nu îl afectau, dar de data asta le resimțise altfel. Îi reaminteau de faptul că eșuaseră. Iar cazul Hummel trezise în el o stare de neliniște, un sentiment supărător care îi spunea că nu este îndeajuns de bun.

— „Dispărut fără urmă” nu a fost nicicând o expresie mai potrivită, continuă Christine Thiis. Ai zice că informațiile despre trafic, de la punctele de taxare, de la taximetre și computerele de bord ar putea să ne spună unde se află și el, și mașina lui, dar nu avem nimic.

Wisting încuviință. Vedea cercetările din cazul Hummel drept niște zile irosite. Refăcuseră împreună succesiunea evenimentelor din ultimele 24 de ore de dinaintea dispariției lui Hummel, dar nu găsiseră niciun indiciu despre locul unde s-ar putea afla. În același timp, încercaseră să-și facă o idee despre cine era Jens Hummel. Informațiile obținute le ofereau un tablou complex. Avea 34 de ani și locuia singur. Până la vârsta de 25 de ani avusese o serie de îndeletniciri ciudate și apoi ajunsese șofer de taxi. În urmă cu cinci ani primise propria licență și mașină. După aproape zece ani petrecuți la volan, își crease un cerc extins de relații, format din persoane dintre cele mai diferite. Polițiștii îi chestionaseră pe cei mai mulți dintre cunoscuții lui, dar nimeni nu putuse să spună nimic care să facă lumină în acest caz.

Cazurile de dispariție sunt întotdeauna dificile, nu doar pentru că nu există un loc al crimei, ci și pentru că nu este ușor să gestionezi o investigație care se desfășoară pe mai multe planuri concomitent.

Wisting și Christine se așezară, cu ceștile de cafea în mâini, și dezbătură cele mai interesante ipoteze. Una dintre ele ar fi fost aceea că dispariția era consecința unei reglări de conturi legate de traficul de droguri. Se zvonea că Hummel era unul dintre furnizorii locali și că transporta droguri sub acoperirea taximetrii. Într-o vreme, e posibil să fi transportat și prostituate, dar, chiar dacă acea informație se confirmase, tot nu-i ajutase să facă vreun progres.

Wisting se uită la ceas. Trebuia să plece, în mașină discuta și alte subiecte. Despre vară și locurile în care aveau să-și petreacă vacanța.

— Eu nu plec nicăieri, spuse Christine Thiis. Dar tu?

— I-am promis lui Line că o ajut să renoveze. Susține că mă pricep la tapetat pereții.

Christine Thiis zâmbi și păru să cadă pe gânduri.

— Copiii vor sta la tatăl lor o lună. O să fie straniu să fiu singură atât timp.

Wisting viră în dreptul casei ei.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă. Și îmi cer încă o dată iertare că n-am plecat de aseară.

— Nu e nicio problemă, o asigură.

— Să mă suni, îl rugă ea, așezându-și mâna peste a lui. Wisting îi întâlnește privirea, iar Christine clipi de mai multe ori înainte să-și retragă mâna.

— Dacă afli ceva, vreau să spun. Dacă primești un răspuns despre ce s-a întâmplat cu Jens Hummel.

3.

Era o zi foarte călduroasă. Sufocantă și fără vânt. Wisting găsi un loc de parcare liber lângă faleză și coborî din mașină. Doi băieți stăteau pe chei, fiecare cu câte o lansetă. Deasupra lor, câțiva pescăruși planau în cercuri.

Pe străzi erau neobișnuit de mulți oameni. Wisting îi salută printr-o înclinare a capului pe toți trecătorii pe care îi cunoștea.

În fața restaurantului Pacea de Aur, majoritatea măsuțelor erau deja ocupate. Wisting împinse ușa, intră și rămase pe loc, ca să i se adapteze ochii la lumina difuză.

Suzanne era așezată în spatele încăperii și îi făcu semn cu mâna. Purta o rochie albă de vară și avea părul negru strâns în coadă.

Wisting o salută din cap și se îndreptă spre masa ei, iar ea se ridică și îl îmbrățișă. Când zâmbea, în jurul ochilor i se iveau câteva riduri.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă, aruncând o privire înspre bar. Cafea?

Wisting își simțea capul greu.

— Aș vrea o apă minerală Farris, spuse, dregându-și glasul.

Suzanne dispăru în spatele barului și reveni cu o sticlă și un pahar cu cuburi de gheață.

— Nu știam cu cine altcineva să vorbesc, zise ea și se așeză.

Wisting turnă apă în pahar.

— Ai spus că are legătură cu Jens Hummel.

— Nu știu dacă are vreo importanță, încuviință ea, dar, de câteva seri încoace, vine aici un bărbat. Se așază la bar, citește ziarele și nu spune prea multe, dar am înțeles că a trăit o vreme în străinătate și acum s-a întors în oraș.

Înainte să continue, Suzanne împinse un plic fără adresă aflat pe masă, între ei.

— Săptămâna trecută, ai declarat pentru presă că vrei să închizi cazul Hummel.

— Să suspendăm cercetările, o corectă Wisting.

— Este vreo diferență?

Wisting ridică din umeri.

— Oricum, continuă ea, legat de rezumatul cazului era, printre altele, o

fotografie cu taxiul lui Hummel.

Wisting încuviință. Încă o dată, i se reamintea de strategia lipsită de rezultate de a se adresa mass-mediei.

— În seara aceea, aici nu erau mulți clienți. Am observat că bărbatul a reacționat complet straniu când a citit știrea.

— Cum adică?

Suzanne vorbi mai încet, deși nu o putea auzi nimeni altcineva.

— Era supărat, preciză ea. Și-a ridicat privirea din ziar și s-a uitat în jur, după care a continuat să citească. Apoi s-a ridicat, a ieșit și a stat un timp afară, după care a revenit și a recitit articolul.

Wisting bău din pahar.

— M-am apropiat de el să iau niște pahare goale, continuă Suzanne. Atunci a spus ceva ciudat.

— Ce?

— Întâi am spus eu ceva despre articolul pe care îl citea. Am spus că este un caz special, sau cam așa ceva. Atunci m-a privit și mi-a spus: *este în hambar*.

— Este în hambar? repetă Wisting.

Suzanne încuviință.

— Nu am reușit să-l întreb mai multe. *Într-o zi, a apărut pur și simplu acolo*, a zis și a arătat cu degetul fotografia taxiului. Apoi a împăturit ziarul, l-a luat cu el și a plecat.

— Despre ce hambar vorbea? întrebă Wisting retoric.

— Nu știu nimic altceva în afară de ce ți-am spus, dar m-am gândit mult după aceea și m-am decis să trebuie să te sun. Bărbatul acela știe ceva.

Wisting aruncă o privire spre ceilalți clienți.

— A mai venit de-atunci?

Suzanne clătină din cap.

— Când venea aici, era însoțit de cineva? continuă Wisting, încercând să afle ceva care să-i dea vreun indiciu despre identitatea bărbatului.

— Nu, i-am întrebat și pe angajați, dar nimeni nu știe cine este.

Wisting îi mai adresează o serie de întrebări despre cum arăta bărbatul, cu ce era îmbrăcat, ce dialect vorbea sau dacă avea alte trăsături distinctive.

Suzanne începu iar să răsucescă între degete plicul din fata ei, îl deschise și scoase o bucată de hârtie.

— În noaptea aceea a plătit cu cardul, spuse ea, băgând hârtia înapoi în

plic. Am verificat casa de marcat și am dedus momentul în care a plătit. Poate poți folosi codul tranzacției ca să-i afli identitatea.

Wisting zâmbi și luă plicul. Putea să conțină un indiciu esențial pentru progresul cazului Hummel. Printre investigatori circulasera multe teorii despre ce se întâmplase cu mașina. Unii credeau că Jens Hummel plecase din oraș de bunăvoie, alții erau de părere că mașina se afla prin vreo prăpastie, pe undeva, fie în urma unui accident, fie pentru că fusese împinsă de pe drum. Wisting se număra printre cei care presupuneau că ajunsese prin vreun garaj sau ceva similar, după ce Jens Hummel căzuse victima unei crime.

Patrulele de poliție verificaseră de-a lungul tuturor drumurilor secundare din district. Un elicopter căutase pe arii din ce în ce mai extinse. Scafandrii verificaseră de-a lungul falezelor. Mașina fusese căutată și în parcările publice. Totul fusese în van, așa că nu era deloc improbabil să fi fost abandonată într-un hambar.

Suzanne se ridică.

— Trebuie să mă apuc de treabă, spuse ea. Line cum se simte?

— Bine, răspunse Wisting în șoaptă. Cred că se simte foarte bine.

Suzanne părea că ar vrea să mai adauge ceva, dar renunță. Wisting se simți ușurat. Era dificil să discute despre ce i se întâmplase lui Line.

Suzanne făcu câțiva pași spre bar.

— Succes, spuse ea. Succes în toate! Transmite-i salutările mele.

Wisting dădu din cap.

— Sună-mă dacă mai apare pe aici bărbatul ăla, o rugă el și se așeză.

Deschise plicul și scoase hârtiuța. Numerele de pe bonul scos de POS nu-i spuneau nimic. Era conștient că trebuia să solicite datele de la emitentul cardului ca să afle identitatea persoanei din spatele codului numeric. Așteptase mult timp o descoperire în cazul Hummel. Acum trebuia să mai aștepte până luni.

4.

Luni dimineața, Wisting ajunse la sediu la 7 fără un sfert. Avea pete de vopsea albă pe mâini după ce, cu o seară înainte, o ajutase pe Line să vopsească niște plinte.

În drum spre departamentul de investigații criminalistice, salută câțiva ofițeri obosiți care erau aplecați deasupra calculatoarelor, redactând ultimele rapoarte de peste noapte.

Profită de răgazul rămas până la sosirea celorlalți anchetatori pentru a revizui cazul Hummel. În timp ce citea, încerca să îndepărteze cu unghiile petele de vopsea albă de pe mâini.

Știa că noua informație putea să-l ajute să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ceea ce înainte păruse ne semnificativ putea să devină foarte important, ținând cont de noua ipoteză. Frunzări înscrisurile din dosar, căutând ceva care să nu fi fost explicat, dar care să iasă în evidență, sau coincidențe care ar fi putut ascunde legături semnificative.

Unul dintre lucrurile evidente erau deplasările la distanțe mari pe care le făcea Hummel. Cel puțin o dată pe săptămână, Jens Hummel făcea curse care durau câteva ore spre Kristiansand și Oslo. Desigur, putea fi o coincidență. La urma urmei, erau doar statistici. Ceea ce făcea să se remarce aceste deplasări era faptul că erau plătite în numerar și că nu erau comandate prin dispecerat. Hummel glumise cu colegii că probabil ducea vreo venerabilă doamnă plină de bani să-și viziteze rudele din Sørlandet. Însă nimeni nu o văzuse vreodată și nici poliția nu reușise să o identifice.

Nici de această dată nu descoperi nimic nou în dosar. Nici verificarea electronică efectuată în registrul datelor de primă sesizare folosind termenii *hambar* sau *hambarul* nu produse nimic concret.

Ușa biroului era deschisă, iar el asculta cu atenție de fiecare dată când intra cineva în departament. La ora 8 fără 10 recunoscuse sunetul pașilor lui Nils Hammer, îndreptându-se alene spre biroul său din capătul holului.

Hammer se specializase în identificarea și verificarea dovezilor electronice. În principal, pentru că avea o capacitate puternică de adaptare, iar multe dintre metodele și oportunitățile de investigație care nu existau la începutul carierei lor deveniseră acum indispensabile.

Wisting se ridică de la birou și se duse la el. Robustul anchetator își luase un pahar de cafea de la ofițerul de serviciu, sorbind deja în timp ce se autentifica pe stația de lucru.

Așeză bonul imprimat de POS pe birou, în fața lui Nils Hammer.

— Cât de repede poți afla cine a folosit acest card? întrebă Wisting.

Hammer lăsă paharul de cafea, ridică bucata de hârtie și o parcurse rapid cu privirea.

— Cât este de urgent? se interesă.

— Persoana care a folosit acest card știe unde se află Jens Hummel, răspunse Wisting.

Nils Hammer se îndreptă de spate.

— Lasă-mă vreo două ore, îl rugă el, bând cafeaua dintr-o înghițitură.

Wisting se îndreptă spre ușă, ca să revină în birou.

— Apropo, cum se simte? îl întrebă Hammer care venea în spatele lui.

— Cine? întrebă Wisting, crezând că se referea la Line.

— Procurorul nostru, rânji Hammer. A leșinat complet.

— E bine, îl asigură Wisting. Cred că a simțit nevoia să bea ceva.

Se întoarse în birou și zâmbi ca pentru sine amintindu-și de cafeaua băută cu o dimineață în urmă în compania lui Christine Thiis.

Continuă cu activitățile de rutină. Parcurse teancul de rapoarte de peste weekend. Era ca și cum liniștea verii ar fi influențat și statisticile infracțiunilor. Nu era nimic deosebit, cu excepția unor scandaluri la restaurante, a câtorva șoferi băuți și a unei bărci incendiate.

Christine Thiis își făcu apariția când se apropia de ultimele rapoarte din teanc.

— Mulțumesc încă o dată, zâmbi ea rușinată. Pentru că m-ai condus acasă.

Wisting făcu semn cu mâna că nu e nicio problemă.

— Ai aflat noutăți în cazul Hummel? îl întrebă.

— Rămâne de văzut.

Îi explică despre terminalul POS și reacția posesorului neidentificat al cardului față de ce se scrisese în ziare, dar nu menționează numele lui Suzanne. Nu-i solicitase să nu fie implicată, dar el oricum nu îi spusese lui Christine cu cine urma să se întâlnească și nu vedea nici acum vreun motiv pentru care să o facă.

Christine Thiis se ridică.

— Ai o pată albă aici, spuse ea, arătând cu degetul spre propriul obraz. Wisting își pipăi fața.

— E vopsea, explică el, arătându-i mâinile. Probabil că așa o să arăt câteva săptămâni de-acum încolo.

Christine îi zâmbi din nou și închise ușa biroului.

Wisting își îndreptă atenția spre rapoarte. După aproape două ore, ușa biroului se deschise din nou. Hammer intră ținând în mână câteva foi de hârtie și se așează în scaunul pentru oaspeți.

— Cardul bancar îi aparține unui anume Aron Heisel, spuse el, prezentându-i un document care-i susținea afirmațiile.

Wisting trase hârtia spre el. Pe lângă numărul contului bancar, mai apărea și data nașterii, dar nicio adresă. Wisting calculează că Aron Heisel avea 48 de ani.

— Cine este Aron Heisel? întrebă el, făcând semn spre documentele pe care le ținea în poală Hammer.

Hammer îi arată o fotografie din arhiva poliției, făcută din față și din profil. Era versiunea mai tânără a bărbatului descris de Suzanne. Avea umeri înguști, un nas turtit, ușoare cearcăne sub ochii cenușii și strungăreață.

Cu un gest al capului, Wisting îl rugă pe Hammer să-i spună de ce figura bărbatului din fotografie în registrele poliției.

— A fost condamnat în calitate de autor principal, când poliția a descoperit o mare distilerie la periferia orașului Drammen în 1997. Apoi, în 2002, a fost arestat din nou și condamnat pentru contrabandă cu alcool și acum trei ani a fost suspect într-un alt caz în Østfold, dar nu a fost condamnat.

— Acum unde locuiește?

— Ultimul domiciliu cunoscut este la marginea orașului Marbella, în Spania.

Wisting încuviință. Cunoștea orașul. Fusese acolo o dată, în interes de serviciu, împreună cu Torunn Borg.

— Totuși acum este în Norvegia, continuă Hammer, arătându-i o lungă listă cu tranzacții bancare. Cardul a fost utilizat în diverse locuri din Spania, spuse el, arătând cu degetul spre listă. Ultima dată, la aeroportul din Malaga, pe 12 iulie. Apoi apare în Norvegia, după cum observi.

Wisting își miji ochii în timp ce studia documentul. Cardul fusese folosit

cu o zi înainte la supermarketul REMA 1000 de pe strada Holmejordet, care se afla la intrarea în Stavern. Acolo se oprea și el din când în când să cumpere legume în drum spre casă.

Se uită după ochelari, dar nu îi găsi, așa încât continuă să citească lista cu ochii mijiți. O plată fusese efectuată la un depozit de bricolaj, o alta la unul dintre restaurantele din port și o sumă mai însemnată fusese cheltuită la magazinul Elkjøp. Identifică mai multe vizite la restaurantul lui Suzanne, Pacea de Aur. Cu excepția ultimei ocazii, achitase mereu imediat după miezul nopții. Următoarele plăți erau efectuate invariabil către compania de taximetrie Vestfold.

Wisting își ridică privirea și simți că îl trece un fior.

— Îl putem găsi, spuse el, arătând spre rândul pe care era consemnată una dintre plățile către compania de taximetrie. L-a dus acasă un taximetrist.

5.

Abia după trei ore reuși Hammer să găsească un șofer de taxi care își amintea că mersese cu Aron Heisel. Primii doi șoferi cu care stătuse de vorbă nu își aduceau aminte de pasager sau de traseu, însă al treilea îl recunoscuse pe Aron Heisel și declarase că îl condusesese două nopți la rând. În ambele ocazii, pasagerul coborâse la Huken.

De la secția de poliție, era un drum de zece minute cu mașina. Pentru Wisting, Huken reprezentase întotdeauna doar o denumire pe hartă, pe drumul care șerpuia spre Helgeroa.

Hammer încetini pe măsură ce se apropiau. Wisting se aplecă în față și cercetă împrejurimile. De-o parte și de alta a drumului se întindeau culturi de cartofi. Ajunseră întâi la o casă mai nouă, care părea să fi fost ridicată pe terenul unei foste ferme. Câțiva copii săreau pe o trambulină în grădină, iar doi băieți mai mari reparau un moped. Lângă stradă era un atelier vechi sau un garaj pentru camioane, iar mai departe în spate, niște dependințe vopsite în roșu. Dar niciun hambar.

— Mergi mai departe, îl rugă el.

Trecură pe lângă un țarc în care pășteau câțiva cai. Un bărbat era urcat pe scară și vopsea pereții grajdului, într-un spațiu deschis, un tractor cu un circular mobil era parcat lângă o stivă de lemne. În depărtare, soarele se reflecta în geamurile sparte ale unei vechi sere. Într-un refugiu, zăriră un post de distribuție a laptelui și un indicator albastru care semnaliza o stație de autobuz.

— Aici, spuse Hammer arătând cu degetul. Aici l-a lăsat.

În spatele unui gard de piatră era un drum îngust, aproape năpădit de buruieni, ce ducea în pădure.

Hammer viră și intră pe drumeag. Un stol de păsări își luă zborul de pe un copac înfrunzit, aidoma unui roi de insecte. Mașina se hurduca ușor peste gropi și smocurile de iarbă. De-a lungul drumului, pe partea stângă, se întindea un șanț lat plin cu apă stătută, acoperită cu o pojghiță verde dezgustătoare. Doar din loc în loc se vedea un ochi de apă închisă la culoare.

Pădurea deveni tot mai deasă, după care peisajul se redeschise. Drumul

se oprea în dreptul unei mici ferme abandonate, iar la marginea pădurii se vedea un hambar pe jumătate prăbușit. Jumătate din acoperiș dispăruse, așa încât clădirea aducea cu un leș ciugulit pe jumătate de vulturi.

Hammer opri mașina în dreptul fermei. Între casă și hambar se aflau două dependințe cu acoperișuri din tablă ruginită, iar în jur era plin de trandafiri sălbatici și mănunchiuri de degețel-roșu.

Wisting coborî și trânti portiera. Hammer lăsă ușa din partea sa deschisă. Nu se auzea decât bâzâitul insectelor ce roiau pe deasupra firelor înalte de iarbă.

Cândva, casa fusese vopsită în alb, dar acum era cenușie și neîngrijită, cu burlanele atârând desprinse la colțurile casei. Perdelele nu mai erau, iar un ochi de fereastră fusese înlocuit cu un placaj.

Wisting se apropie de ușă și ciocăni. Fără să aștepte un răspuns, se duse spre cea mai apropiată fereastră, puse mâinile pe geam și privi înăuntru: o bucătărie cu pereți albaștri, iar în chiuvetă, așezate una peste alta, farfurii, căni și pahare. Pe blatul de lucru erau pungi de plastic, sticle și cutii de pizza goale. Din dreptul uneia dintre ele, pornea un șir de furnici care se îndreptau spre perete. Pe masa din bucătărie, lângă o cană de cafea, era așezat un ziar.

— Nu este nimeni acasă? întrebă Hammer în spatele său.

— Nu, dar locuiește cineva aici, răspuse Wisting.

Ciocăni în geam și strigă, după care se întoarse la ușă și încercă clanța.

— E încuiat, spuse, întorcându-se cu fața spre hambarul dărăpănat. Să vedem dacă nu putem intra acolo.

Porniră prin iarba înaltă spre ușa dublă din mijlocul peretelui. Era blocată cu o bucată de scândură înfiptă în poziție oblică în pământ, iar Hammer o împinse cu piciorul. Ușile culisară câțiva centimetri, dar erau ținute în loc de un zăvor pe dinăuntru.

O altă ușă, ceva mai departe, dar pe același perete, era și ea încuiată. De o parte și de alta a ei era câte o mică fereastră. Chitul de la ferestre era în mare parte uscat și casant, dar geamurile erau ținute de mici cleme îndoite înspre sticlă.

— Nu putem pleca de aici fără să verificăm, spuse Hammer, meșterind cu degetele la ramele ferestrelor.

Wisting încuviință și rămase tăcut până când Hammer se întoarse la mașină să aducă o racletă de parbriz. Se folosi de ea să împingă clemele și

să le îndrepte. Curând scoase un ochi de geam, băgă mâna înăuntru și trase zăvorul.

Wisting ținu fereastra în sus, iar Hammer se ridică în mâini și se târî înăuntru. De afară, îl auzi înjurând și un sunet de zgârietură pe perete, urmat de o bufnitură. Apoi zăvorul fu tras, iar ușile hambarului, descuiate. Wisting le deschise larg și aruncă o privire în hambarul spațios, de unde veni spre ei un iz de paie uscate. Prin crăpăturile din pereții de lemn se strecurau raze de lumină și, în scurt timp, ochii li se obișnuiră cu semiîntunericul, iar spațiul începu să prindă contur. Două uși pe unul dintre pereții mai înguști, iar în stânga lor, o remorcă pe două axuri și patru roți. În spatele ei erau o grămadă de baloturi de paie și un paiet cu recipiente de plastic. De pereți erau atârinate furci, lopeți, greble, o coasă și alte unelte. În celălalt colț erau aruncate diverse accesorii pentru tractor, alături de bidoane vechi de lapte.

În mijlocul hambarului se afla un vehicul, acoperit cu o prelată gri care nu ajungea până la pământ.

Wisting păși spre el, iar pașii lui ridicară praful foarte fin, care le irită nările.

Hammer prinse prelata și o îndepărtă. Era un Volvo V60 negru, având pe plafon semnul de taxi. Taxiul cu indicativul Z-1086. Mașina lui Jens Hummel.

Wisting se aplecă deasupra parbrizului și privi în mașină fără să atingă ceva.

Nu era nimic înăuntru.

Își plimbă privirea prin mașină. Cheile erau în contact. În consola centrală era o sticlă de Coca-Cola pe jumătate goală. Pe bancheta pasagerului se aflau o pereche de mănuși de piele și un sandviș uscat, mâncat pe jumătate și învelit în folie de plastic.

Hammer îndepărtă prelata complet, se duse în spatele mașinii și deschise portbagajul.

— E gol, raportă el, revenind lângă Wisting. Complet gol.

Rămaseră nemișcați la vreo doi metri de mașină, uitându-se la ea. Wisting simți furnicături pe piele; cazul Hummel urma să fie redeschis. Scoase telefonul mobil să-l sune pe Mortensen, pentru expertiza tehnică a autovehiculului și a hambarului. Apoi trebuia organizată căutarea. Cum Jens Hummel nu era în taxi, era puțin probabil să fie altundeva în hambar,

dar ferma avea să fie punctul de plecare al operațiunilor. Trebuiau dragate albie de pâraie și râuri și verificate râpe, cariere de piatră și fântâni secate. Toate locurile în care se putea presupune că poate fi ascuns un cadavru.

Înainte să formeze numărul, îi sună telefonul. Era Suzanne. Răspunse spunându-și numele și realiză cât de tăios și indiferent i se adresase.

— Este aici chiar acum, șopti ea la telefon. Cel care a spus că taxiul lui Jens Hummel este în hambar. Este în cafenea în clipa aceasta.

6.

Line făcu doi pași înapoi, își îndepărtă părul de frunte cu dosul palmei și se uită la tavanul sufrageriei. Stratul proaspăt de vopsea îl făcea să strălucească. Acum, că era albă, încăperea părea mai spațioasă, se gândi ea, aruncând o privire lambriului galben-marونی din lemn de pin de pe hol. Trebuia să aștepte până a doua zi; acum merita o pauză.

Curăță pensulele, strânse uneltele de zugrăvit și se dezbracă de salopeta albă.

Tatăl ei îi spusese că o să zugrăvească tavanul după-amiază și o să se supere când o să vadă că ea terminase deja. Ei bine, n-o să se supere, dar nici încântat nu avea să fie, dată fiind starea în care se afla ea. Însă abia aștepta să termine și, în plus, vopseaua nu conținea solvenți sau substanțe periculoase.

Mâna i se îndreptă de una singură în jos, spre burta voluminoasă. În curând avea să intre în luna a opta. Bebelușul îi schimbase viața chiar mai înainte să se nască. Își pierduse interesul pentru viața la oraș și se mutase acasă, într-un mediu familiar și sigur. Renunțase la un loc de muncă antrenant în presă, unde ritmul și așteptările erau prea mari ca să se împace cu creșterea unui bebeluș. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut pe cineva cu care să împartă responsabilitatea. Dar lucrurile nu stăteau așa în cazul ei.

Se duse la frigider și scoase o sticlă pe care o umpluse cu apă de la robinet. În timp ce bea, se postă în ușa sufrageriei. Ar fi fost cazul să vopsească și ramele din jurul ferestrelor, dacă tot se apucase, dar trebuia să mai aștepte.

Puține lucruri mai aminteau de cum arăta sufrageria când cumpărase casa, însă probabil că n-avea să scape cu totul de ideea că aici fusese găsit un bărbat mort, stând pe un scaun, sau că un alt bărbat se spânzurase în pivniță pe la sfârșitul anilor 1960, imediat după ce fusese construită casa.

Gândul îi dădu fiori și își așeză mâna pe burtă, ca pentru a o proteja. Încă i se părea ciudat că era atât de mare, dar avusese noroc. Era doar burtica. În rest nu prea se îngrășase și era într-o formă grozavă. În acel moment avea dureri de spate, mai ales din cauza zugrăvitului. Altfel, avea

mai multă energie ca oricând.

Puse apa înapoi în frigider și se duse în baie. Nu regreta că dăduse bani pentru renovarea casei înainte să se mute. Făcuse o afacere bună. Luase casa la un preț sub valoarea pieței, iar din vânzarea apartamentului din Oslo obținuse un buget generos.

Se dezbracă și își admiră burta din mai multe unghiuri. Niciodată nu fusese atât de rotundă ca acum; putea să observe mișcările bebelușului care se foia. Line râse scurt și își așează mâna pe o mică umflătură care împingea în pielea burticii. Să fi fost o mânuță? Un picioruș?

Nu-i plăcea să se gândească la momentul efectiv al nașterii. Mai erau patru săptămâni și era îngrozită. Citise câte ceva, dar nu știa dacă avea să îi fie de ajutor. Putea doar să ia lucrurile pe rând, se gândi, privindu-și chipul în oglindă. Avea două pete albe pe obrazul drept și una pe gât. Le îndepărtă și își spală vopseaua de pe mâini, apoi intră la duș.

După o jumătate de oră era deja în mașină, îndreptându-se spre centrul orașului. Nu era ușor să găsească haine pe măsura burticii care tot creștea. De obicei, purta pantaloni de trening sau o tunică, dar acum luase o rochie diafană și confortabilă, cu șnur în partea de sus a taliei și foarte largă în partea de jos.

Traficul se aglomera în apropiere de centrul orașului, unde pe timpul verii majoritatea străduțelor erau închise și transformate în zone pietonale. De regulă, găsea un loc de parcare pe una dintre străzile laterale mai puțin circulat, însă astăzi trebui să parcheze în spațiul cu plată amenajat pe locul unui fost teren de tenis.

Spera să găsească o masă liberă la terasa restaurantului Pacea de Aur sau la una dintre celelalte cafenele ce scoteau mese pe trotuar. Dar înainte voia să se oprească la magazinașul cu decorațiuni interioare de la intersecția dintre Skippergata și Verftsgata. Era un loc care o inspira. De fiecare dată când dădea câte o raită pe acolo, îi veneau idei noi despre cum să-și decoreze casa. Pe lângă o gamă largă de obiecte decorative, aveau și bijuterii și haine.

Străzile erau aglomerate, ca de obicei. La una dintre tarabele din piață se opri și admiră niște bijuterii artizanale, dar își continuă drumul înainte să intre vânzătorul în vorbă cu ea.

Când păși în magazinul cu decorațiuni interioare, își dădu jos ochelarii de soare. Și aici era aglomerat, dar era mai răcoare. Fiecare metru de raft

era ticsit cu lucruri interesante: lumânări parfumate, oglinzi, rame, ceasuri, cutii decorative, borcane, fotografii, perne, covoare, câni, farfurii, lămpi, panouri, cuiere, indicatoare, candelabre, cutii din lemn, oale, coșuri și obiecte de mobilier mici.

Se săturase de moda cu toată mobila care trebuia să aibă un aspect învechit și uzat. Căuta obiecte într-un stil modern și simplu, dar pentru ea era la fel de important și să le poată personaliza după placul ei. Pe pereți dorea să atârne fotografii făcute de ea. Era un fotograf priceput și se simțea în egală măsură și fotograf, și jurnalist. Ceea ce chiar aștepta cu nerăbdare era să amenajeze în pivniță un birou. Își imagina un stil grosier și nefinisat, cu lămpi ruginite, cu dulapuri de arhivare ruginite și articolele scrise de ea apărute pe prima pagină a ziarelor, înrămate și atârnate pe pereții din cărămidă cenușie.

Se opri în dreptul unui ceas de perete cu cifre romane impozant. În timp ce ridica eticheta pe care era scris prețul, cineva se ciocni de ea.

— Vă rog să mă iertați!

O femeie de aceeași vârstă cu ea, ținând un copil în brațe și purtând ochelari de soare, o atinse ușor cu mâna pe burtă.

— Sunteți bine?

Line zâmbi și încuviință. Întinse iar mâna spre ceas, dar își întoarse privirea spre femeia cu copil. Chipul ei i se părea cunoscut.

— Tu ești, Line? o întrebă aceasta. Line Wisting?

Line zâmbi și confirmă înainte să se încrunte și să clatine din cap încercând să-și dea seama cine era femeia.

— Sunt Sofie, îi veni ea în ajutor. Am fost colege în clasele primare. Nu e de mirare că nu-ți aduci aminte de mine, dar am citit despre tine în ziare. Sau, cel puțin, am citit multe din articolele tale.

Line reuși să pună laolaltă chipul și numele.

— Sofie Mandt, spuse ea. Te-ai mutat când eram în clasa a șasea, sau așa ceva.

— Într-a cincea, o corectă cealaltă. Dar acum numele meu de familie este Lund. Iar ea este Maja.

O gădilă pe copilă sub bărbie. Obținu un râs și două gropițe în obrăjori.

— Ești căsătorită? o întrebă Line, mângâind fetița pe păr.

— Nu, Lund este numele de fată al bunicii mele, preciză Sofie. Suntem doar Maja și cu mine.

Line fu cât pe ce să îi spună că și ea era singură, dar renunță.

— Ai venit aici în vacanță? o întrebă.

Sofie Lund clătină din cap.

— Tocmai m-am mutat înapoi, explică ea.

— Și eu! exclamă Line. Am stat cinci ani în Oslo, dar mi-a fost de-ajuns. Își atinse burta.

— Am cumpărat o casă în Varden. Pe strada unde am crescut. Acum o renovez și mobilez.

Sofie arată cu degetul spre burtica ei.

— Când e termenul?

— La sfârșitul lui august, răspuse Line și își îndreptă atenția asupra fetiței. Câți ani are?

— A împlinit un an în mai, îi explică Sofie, lăsând jos fetița, care făcu vreo câțiva pași nesiguri, după care se prinse de piciorul maică-sii și se sprijini de el.

— Unde stai? o întrebă Line.

— În centru, îi răspuse Sofie, făcând semn cu capul în direcția casei lor.

Line se lăsă pe vine și i se adresă Majei. Când se mutase la Oslo, pierduse legătura cu vechii ei prieteni, făcându-și alții printre colegii de muncă. Era conștientă că avea să mai dureze până să aibă un nou cerc de prieteni, dar acest moment putea fi începutul.

— Mergem la o cafea? întrebă, ridicându-se în picioare.

Sofie Lund nu răspuse imediat. Se uita la o tăbliță metalică pe care scria că viața este ca mersul pe bicicletă. Ca să-ți menții echilibrul, trebuie să mergi înainte.

— Sigur, răspuse ea într-un final, lăsând plăcuța din mână.

Line zâmbi și verifică prețul ceasului înainte să plece. Aproape 1.200 de coroane. Dacă rămânea nevândut până la sfârșitul sezonului estival, probabil că putea să-l cumpere la jumătate de preț.

Un cuplu de tineri eliberă o masă în fața restaurantului Pacea de Aur, astfel că aveau unde să se așeze. Un bărbat cu pălărie de la masa alăturată le salută cu o mișcare a capului și se trase într-o parte ca să-i facă loc Majei cu căruțul.

Line intră să cumpere cafelele. Suzanne era în spatele barului, dar comanda o preluă una dintre tinerele angajate. Când ieși, aduse cu ea, pe lângă două caffè latte, și două felii de tort.

Vorbiră despre nimicuri, despre vreme și caniculă, despre mulțimea de oameni, turiști și foștii colegi de clasă.

— De ce te-ai mutat înapoi? o întrebă Line.

Sofie băuse jumătate din paharul de cafea și îl ținea în mână.

— Am moștenit o casă, răspuse ea. De la bunicul meu. În plus, era o idee bună să mă mut acum. Să o iau de la capăt, într-un fel.

— Cine a fost bunicul tău? o întrebă Line, dar observă că pe Sofie o deranja întrebarea.

— Frank Mandt, răspuse Soție. Nu prea am ținut legătura cu el. A murit iarna trecută.

Line știa cine fusese. Majoritatea celor din Stavern știau.

— Dar tu? întrebă Soție, schimbând subiectul. Tu de ce te-ai mutat?

— Pentru că am rămas însărcinată, răspuse Line. Viața mea din Oslo era legată de locul de muncă la ziarul *VG* și de colegii de acolo. În lipsa locului de muncă, nu mă leagă nimic de orașul ăla și prefer să crească aici fetița.

Soție își aruncă privirea spre burtica lui Line.

— E fetiță?

Line încuviință și gândurile îi fugiră la trupul micuț pe care-l ducea în pântec. Dacă era adevărat ceea ce citise, avea deja peste 40 de centimetri și cântărea 2,5 kilograme.

— Și tatăl? întrebă Sofie.

— Este o poveste lungă, zâmbi Line. A ieșit din peisaj înainte să aflu că sunt însărcinată.

— Mai bine, comentă Soție. Al meu a rămas, dar și-a găsit pe altele în brațele cărora să se consoleze. Îmi e mai bine fără el.

— În cazul meu nu a fost chiar la fel, spuse Line zâmbind. L-am cunoscut când lucram la ziar. E un ofițer american de poliție care a lucrat la un caz aici înainte de Crăciun.

Soție izbucni în râs și arătă cu degetul înspre pântecul lui Line.

— Deci e rezultatul unei aventuri de-o noapte?

Line râse împreună cu ea și simți că îi făcea bine.

— Nu a fost doar o noapte, sublinie ea. A stat aici vreo două săptămâni.

— Dar ai păstrat copilul.

— Am 29 de ani, confirmă Line. Și este un copil pe care mi-l doresc.

— Ții legătura cu el, cu americanul? Știe despre ea?

— Da, vorbim pe internet. S-a oferit să se mute aici, să fie aproape de noi, dar nu ar fi corect. Are o slujbă importantă acolo.

O mașină intră în zona pietonală, trecătorii dându-se anevoie la o parte din calea ei. Line lăsă din mână paharul de cafea pe jumătate gol și urmări mașina înaintând în curba de pe cealaltă parte a străzii și oprind. Bărbatul care coborî privi în direcția lor. Era tatăl ei.

7.

Wisting așteaptă să coboare și Hammer, după care traversă strada. Abia dacă observă că Line era așezată la una dintre mesele din fața restaurantului Pacea de Aur, înainte ca bărbatul de la masa alăturată să se ridice, își trase șapca și mai mult deasupra feței, împinse un cărucior de copil la o parte și se îndepărtă cu pași rapizi de cafenea.

Nu i se putea vedea chipul, dar după înălțime, vârstă și umerii înguști se potrivea descrierii lui Aron Heisel. Probabil își dăduse seama că erau polițiști doar din atitudinea lor. Modul în care scrutaseră împrejurimile îi dăduse de gol în fața bărbatului care era oricum cu garda ridicată.

— Hei! strigă Wisting și porni în urmărirea bărbatului care se întorsese cu spatele la ei. Așteaptă!

Bărbatul din fața sa grăbi pasul. Părea să se îndrepte spre o motocicletă parcată, cu casca atârnată de ghidon. Când Wisting strigă din nou, se răzgândi și începu să alerge în altă direcție.

— Stai! strigă Wisting luând-o la fugă. Poliția!

Trecătorii aflați în apropiere se întoarseră și îl urmăriră cu privirile. Bărbatul se uită peste umăr, împinse niște copii într-o parte și își continuă drumul, cu Wisting alergând în urma lui. Cămașa îi ieșise din pantaloni și flutura în jurul său.

Bărbatul alerga pe Dronningensgate și coti pe prima stradă la dreapta. Când Wisting schimbă direcția în intersecție, bărbatul se amestecase deja în mulțime. Crezu că îl pierduse, apoi surprinse cu coada ochiului șapca și cămașa albă și se luă după el. Bărbatul își făcea loc cu forța, fără nicio reținere, printre familiile cu copii și alți trecători.

Se împiedică de o bicicletă cu roți de sprijin și se prăbuși, dar se ridică imediat în picioare.

La următoarea intersecție o luă la dreapta și goni înspre chei, după care schimbă brusc direcția spre stânga, trecând în fugă printr-un loc de joacă. Acolo se împiedică din nou când se uită peste umăr. Wisting se apropie de el, îl ajunse din urmă la Vaffelboden și îl prinse de braț, însă bărbatul se smuci atât de tare, încât polițistul fu proiectat cu capul înainte într-un stâlp.

Durerea îl străfulgeră prin tot trupul și simți că îi curge sânge pe obraz. Bărbatul continuă să alerge de-a lungul cheiului.

Wisting nu văzu de unde a apărut Nils Hammer, dar, brusc, acesta se aruncă din lateral asupra bărbatului și îl proiectă peste marginea cheiului, în apa mării. Hammer era pe punctul de a-l urma, dar reuși să-și regăsească echilibrul și rămase pe uscat.

Mai mulți clienți aflați pe terasa unui restaurant din apropiere se ridicară să vadă ce se întâmplă. Preț o clipă, păru că bărbatul ar avea de gând să înoate spre larg, însă apoi clătină din cap, abandonând cursa, și își recuperează șapca din apă. După trei bătăi din brațe ajunse la marginea cheiului, unde îl traseră pe mal Wisting și Hammer.

— Aron Heisel? îl întreabă Wisting.

Bărbatul încuviință, dar rămase aplecat în față, cu mâinile sprijinite de genunchi și apa scurgându-i-se din haine.

— De ce ai fugit? se interesă Hammer.

Aron Heisel inspiră adânc și oftă profund, dar nu răspunse.

— Trebuie să discutăm despre Jens Hummel și taxiul lui, îi explică Wisting.

— Pur și simplu, a apărut acolo, spuse resemnat bărbatul din fața lor. Nu știu mai multe. Pur și simplu a apărut acolo.

De ei se apropie o mașină de poliție. Hammer îi făcu semn cu mâna, iar privitorii curioși se dădură într-o parte.

— Duceți-l la secție și dați-i haine uscate, îi rugă Wisting.

— Nu am făcut nimic rău, protestă Heisel.

— Rămâne de văzut, spuse Wisting, ducându-și mâna la cap.

Degetele se mânjiră cu sânge și simți că deja se forma un hematom serios după întâlnirea cu stâlpul de iluminat.

Unul dintre polițiștii în uniformă deschise portiera din spate a mașinii și îl băgă înăuntru pe Aron Heisel.

— Poate să aștepte o vreme, spuse Hammer.

Wisting încuviință. Când cineva așteaptă să fie audiat la poliție, e un avantaj doar pentru cel care pune întrebările, nu pentru cel care trebuie să răspundă.

— Vreau să mă întorc la hambar, spuse el, văzându-i pe colegii în uniformă închizând portiera mașinii în urma lui Aron Heisel. Oricum, cred că mașina ne va oferi mai multe răspunsuri decât el.

8.

Line lăsă pe masă ceașca goală de cafea.

Maja începuse să se agite și nu mai voia să stea în căruț, dar nici la maică-sa în brațe. Se zvârcolea ca un țipar și începu să și scâncească.

— E obosită, îi explică Sofie. Trebuie să o duc acasă să se odihnească puțin. Vrei să vii și tu?

Line privi în direcția în care dispăruseră tatăl ei și Nils Hammer, dar părea că nu aveau să revină la mașină curând. Era curioasă să afle despre ce fusese vorba, dar avea să-l întrebe pe tatăl său diseară, când trecea pe la ea.

— Sigur, răspunse ea.

Sofie o așeză iar pe Maja în căruț și se strecură cu el printre scaune și mese.

Drumul nu dură mai mult de cinci minute. Casa Mandt era situată lângă ceea ce se numea Parcul Pompei, Pumpeparken, pentru că între impunătorii mesteceni era o pompă veche, unde, pe vremuri, veneau oamenii să ia apă, să spele rufele și să afle ultimele noutăți. Chiar acum, un fotograf immortaliza un cuplu de tineri.

Intrarea principală era în spatele casei. Sofie deschise ușa, după care o ridică pe Maja din căruț. Line le urmă înăuntru, unde mirosea a dezinfectant, iar podeaua albă din parchet de lemn strălucea. Lângă pereți erau stivuite cutii cu diverse obiecte care nu fuseseră despachetate.

— Multe lucruri nu sunt puse încă la locul lor, spuse Sofie, aruncându-și pantofii din picioare și arătându-i lui Line cum să ajungă în camera de zi, după care deschise ușa către veranda de sticlă ce dădea înspre parc. Revin imediat, zise ea, dispărând în bucătărie cu copilul la subraț. Simte-te ca acasă.

Line rămase locului și privi în jur, simțind o oarecare invidie. Casa era mai mare, mai luminoasă și mai aerisită decât a ei. Avea tavanul înalt, iar grinzile mari îi confereau un aspect distins. Mobila de un stil mai boem pe care o adusese Sofie din Oslo nu era de ajuns încât să umple încăperea și, oricum, nu prea se potrivea cu stilul casei.

Sofie se ivi în ușa bucătăriei, după ce-i dăduse Majei un biberon.

— E tare frumos aici, spuse Line, aruncând încă o privire de ansamblu

sufrageriei.

— Să urcăm, îi sugeră Sofie. Așa poți vedea și etajul cât timp o culc eu pe Maja.

Scările erau uzate și mai multe trepte scârțâiră sub greutatea lor. Sus aerul era mai apăsător și mai înăbușitor. Sofie intră în prima cameră pe partea stângă, deschise fereastra și o așeză pe fetița ei într-un pătuț de lângă perete. Copilul dădu puțin din piciorușe înainte să-și îndrepte întreaga atenție asupra biberonului cu lapte pe care i-l încălzise mama ei.

Sofie închise încet ușa și îi prezentă lui Line casa. Majoritatea camerelor erau goale, dar erau spațioase, având podele din scânduri late de pin, tapetul decolorat, pervazuri late și ferestre cu ochiuri mici de geam.

— Săptămâna viitoare vine o echipă să renoveze, explică Sofie. Vreau să zugrăvesc tavanul și să schimb tapetul, în rest nu prea trebuie făcut nimic.

Line arătă spre o ușă întredeschisă.

— Și trebuie să renovez și baia, adăugă Sofie, deschizând ușa.

Înăuntru erau un vas de toaletă cu colac negru, o chiuvetă crăpată, cu rugină în jurul scurgerii, de la robinetul care nu se închidea bine, și o uriașă cadă învechită. Nu erau ferestre, iar tapetul cu motiv floral se dezlipise din cauza umezelii.

— E mult de muncă, sublinie Line.

— Am moștenit și niște bani, spuse Sofie zâmbind. Și nu e nicio grabă. În pivniță este o baie aproape nouă.

— Are și pivniță?

Sofie încuviință și se îndreptă spre scări.

— Este spațioasă și goală, preciză ea. Cu excepția unui seif mare pe care nu îl pot scoate.

— De ce nu?

Sofie vorbi în șoaptă în timp ce treceau pe lângă camera copilului.

— E prea mare, spus ea încet. Zici că a fost pus acolo înainte să fie ridicată casa.

— Dar de ce vrei să-l scoți? o întrebă Line, urmând-o pe scări. Este bine să ai un seif.

— N-am cheia, îi explică Sofie. Și e încuiat.

— Încuiat? Asta înseamnă că nu știi ce este în el?

În capătul scării, Sofie se întoarse spre ea:

— N-am nici cea mai vagă idee, răspuse ea. Hai să vezi!

Se duse la ușa pivniței, o deschise și aprinse becurile. Curentul de aer din încăperea răcoroasă flutură câteva hârtii așezate pe o comodă din hol.

Line coborî prima. Jos se simțea ceva din izul de mucegai ușor nedefinit care era prezent și în pivnița casei ei. Îi aducea aminte de mirosul rufelor umede uitate mai mult timp într-un loc.

Aruncă o privire prin câteva dintre încăperile situate de-o parte și de alta a holului, iar frigul care venea dinspre ziduri îi dădu fiori.

Seiful era în cea mai îndepărtată cameră. Lumina soarelui cădea oblic pe podea printr-o fereastră amplasată sus pe zid. Line stătea în locul în care lumina întâlnea peretele aspru și își duse mâna în dreptul stomacului.

Seiful chiar era masiv. Probabil că abia îl manevraseră prin cadrul ușii, darămite să-l care în jos pe scări.

Înaintă și împinse plăcuța de metal ce acoperea gaura cheii.

— Măcar ai căutat-o? întrebă ea, privind în jur.

Sofie clătină din cap.

— Eu nu, dar am angajat pe cineva să debaraseze casa. N-au găsit-o.

— Trebuie să fie aici, pe undeva, se gândi Line continuând să privească în jur.

De-a lungul tavanului era o țevă de apă. Se ridică pe vârfuri și își plimbă mâna de-a lungul țevii, fără să găsească nimic. În partea de sus a zidului exterior era o gură de aerisire, dar era prea sus ca să poată vedea ceva. În schimb, pipăi cu degetele căutând în gol. Nu găsi decât praf. Râse în sine ei și își ceru iertare că preluase inițiativa.

— Sunt foarte curioasă din fire, spuse ea. Ce crezi că e înăuntru?

Sofie nu răspuse imediat.

— Probabil e gol.

— Poți chema pe cineva să-l găurească. Un lăcătuș ar putea să-l deschidă. Știu pe cineva care se ocupă cu așa ceva.

— Nu sunt sigură că vreau să aflu ce e înăuntru, dacă e ceva, spuse Sofie îndreptându-se spre ușă. Orice ar fi, probabil că nu e ceva bun. E un secret pe care Bătrânul l-a luat cu el în mormânt și poate e mai bine să rămână îngropat.

— Cum a murit? întrebă Line, urmând-o afară din încăpere.

— A căzut, răspuse Sofie, oprindu-se în dreptul petei întunecate de pe ciment. De aici, de pe scară, îi arătă ea. A căzut de pe scară și a zăcut mort

aici câteva zile până să fie găsit.

Line privea nemișcată treptele abrupte.

— Crezi că e ciudat? o întrebă Sofie. Că vreau să locuiesc aici?

Line clătină din cap.

— Și în casa mea a murit un bărbat, răspunse ea. Doi, de fapt, adăugă ea, gândindu-se la tatăl lui Viggo Hansen, care se spânzurase în pivniță cu aproape 50 de ani în urmă.

Sofie începu să râdă. La început, un răs timid, dar care deveni mai dezinvolt după ce i se alătură și Line.

— În realitate, nu prea m-am gândit la faptul că a murit aici, îi explică Sofie și începu să urce scările. M-am gândit mai mult la toate lucrurile rele pe care le-a făcut când trăia.

Line o urmă și realizează că o interesa povestea. Că se putea scrie un articol despre asta.

Renunțase la postul de la *VG* și nu avea de gând să se întoarcă acolo. Spera să profite de timpul liber ca să termine de scris cartea pe care o începuse cu câțiva ani în urmă, pentru că, pe termen lung, avea de gând să-și câștige existența ca scriitoare. Ceea ce îi plăcea în mod special la profesia ei era că avea posibilitatea să dea vești bune. Acum își dădea seama că se contura o astfel de știre, dar așteptă până să mai pună și alte întrebări.

Sofie trebăluia cu vasele în bucătărie, în timp ce Line aștepta în camera de zi. Acolo fusese aranjată o bibliotecă mare, dar majoritatea cărților erau încă în cutiile de carton de pe podea, marcate în ordine alfabetică. Cele de la A la E erau deja așezate pe rafturile bibliotecii, în timp ce restul autorilor așteptau să le vină rândul.

— O să stăm afară, propuse Sofie aducând două pahare și o carafă de ceai cu gheață.

Line o urmă afară în curtea mică și umbrită din spatele casei, unde erau ferite de urechile și ochii curioșilor.

O tufă înaltă de trandafiri roșii urca pe zid și se întindea în toate părțile.

Sofie umplu paharele.

— Ce rele a făcut bunicul tău? o întrebă Line, sorbind din pahar ca să îi distragă atenția și să atenueze tonul tăios al întrebării.

— Ai auzit de el? o întrebă Sofie, lăsându-se pe spetează.

Line încuviință.

— Vindea alcool, răspuse ea. Alcool contrafăcut.

— A făcut mai mult de atât, spuse Sofie devenind serioasă. A ucis-o pe mama.

Cuvintele rămaseră plutind în aer. Line stătea cu paharul în mână și nu își putea face curaj să o roage să îi povestească.

Sofie își dresе vocea înainte să continue.

— M-am mutat din oraș pentru că mama mea era la închisoare, spuse ea. A trebuit să fie țap ispășitor pentru ceva ce nu a făcut.

Line lăsă paharul pe masă. Simțea că se apropiaseră una de alta în scurtul răstimp de când se reîntâlniseră.

— Trebuie să îmi povestești, o rugă ea.

Sofie își încrucișă brațele și se uită în pământ, ca și când se gândea de unde să înceapă. Line înțelegea că era un subiect despre care nu prea voia să vorbească, însă, în același timp, știa că, atunci când cineva păstrează mult timp tăcerea despre ceva, nevoia de a se destăinui poate fi mare.

— Îi spuneau regele contrabandei, ca și cum ce făcea el ar fi fost nobil și onorabil, începu Sofie, iar în ochii ei se ivi brusc un licăr de supărare.

Dădu din cap deznădăjduită parcă și continuă.

— Și-a început afacerea prin anii 1960, când lucra la docuri. A început să cumpere sticle la preț mic de la echipajele vaselor ce veneau din porturile Rotterdam, Bremen și din alte părți ale Europei. Le revindea cu un profit bun, dar la un preț mai mic decât cel impus prin monopolul de stat. Sticlele s-au transformat în lăzi. La un moment dat și-a făcut propria flotă. A angajat căpitani de pe vasele de pescuit pentru a transporta cantități mari de alcool și țigări peste strâmtoarea Skagerrak. Pe atunci abia se căsătorise, așa că banii îi prindeau bine, probabil. Mama s-a născut în 1964. Bunica a murit destul de repede după aceea, așa că, într-un fel, mama s-a născut în mijlocul acestei afaceri și a crescut înconjurată de ea. Până la urmă, Bătrânul a început să transporte alcool și pe uscat. Veneau camioane de la fabricile din Spania și făceau livrări la depozite în toată regiunea Østland.

— Nu a fost prins?

— El, nu. Unele transporturi au fost oprite la graniță. Din când în când mai pierdea unele dintre ele, dar ieșea basma curată. Apoi și-a extins activitățile. Mai întâi hașiș. Era mai ușor de traficată decât sticlele cu alcool. Ocupa mai puțin spațiu și aducea un profit mai mare.

Line auzise zvonuri și vorbe despre ceea ce îi povestea Sofie.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? o întrebă ea pe Sofie.

— Mama m-a crescut singură. Nu-l cunosc pe tatăl meu decât după nume. Nu l-am întâlnit niciodată și nu știu unde este. Nici măcar nu știu cum s-au cunoscut. Nu am avut niciodată timp să vorbim despre asta. Aveam 10 ani, sau aproape 11, când a murit mama.

Sofie întinse mâna și rupse o floare de trandafir din tufa înflorită de lângă peretele casei.

— Era o zi de sâmbătă de la sfârșitul verii, continuă ea, rupând o petală. Mergeam ca de obicei la festivalul Handelsstevn din Skien. Era și un parc de distracții și veneau tot felul de artiști celebri.

Line încuviință. Fusesse și ea acolo cu mulți ani în urmă.

— Locuiam într-un mic apartament situat nu departe de aici, continuă Sofie, arătând cu capul direcția la care se referea. Mama avea un Opel vechi. Avea multe probleme cu mașina, iar în ziua aia pur și simplu n-a pornit. Am venit aici să împrumutăm una dintre mașinile Bătrânului, cum mai tăcuserăm de multe ori. El nu era acasă, dar Volvoul lui era parcat afară. Mama a urcat în mașină, a găsit cheile și i-a lăsat un bilet.

Spătarul scaunului scârțâi când Sofie își schimbă poziția. Părul negru i se revărsa peste chip. Îl îndepărtă zâmbind amarnic.

— Pe strada Vallermyrene din Porsgrunn ne-a oprit poliția, continuă ea. Nu știu de ce. Poate a fost o întâmplare, poate că îl supravegheau pe Bătrân și aveau mașina în consemn. Oricum, mașina poliției ne-a ajuns din urmă și au pornit sirenele. Mama a tras pe dreapta. Au pus tot felul de întrebări și au început să se uite prin mașină. Sub bancheta pe care stăteam eu erau trei kilograme de hașiș și un kilogram de amfetamine.

Line rămase cu gura căscată.

— Dar ea n-avea de unde să știe!

— A fost condamnată la cinci ani de închisoare. S-au reținut drept circumstanțe agravante faptul că împreună cu ea în mașină era un copil și că nu a cooperat cu poliția.

— Dar nu le-a spus cum stăteau lucrurile? Că ea doar împrumutase mașina?

— Ba da, dar Bătrânul nu a vrut să fie implicat în așa ceva. Și-a sacrificat fiica pentru a se salva pe sine.

— Dar biletul pe care i-l scrisese? întrebă Line. Putea dovedi ce spunea.

— Poliția nu a găsit niciodată biletul. Probabil că Bătrânul l-a ars sau l-a

rupt în bucățele și l-a aruncat în toaletă.

— Așa că a stat pur și simplu, văzând cum mama ta este condamnată fără vină?

— A angajat niște avocați scumpi să o ajute, dar probabil că era interesat doar să afle ce conțineau documentele din dosar și cât de multe știa poliția despre el. Pentru el, ea era doar un pion ce putea fi sacrificat. Probabil că pierderea drogurilor a avut un impact mai mare decât ce i s-a întâmplat ei.

Line își așeză protector mâna pe pântec.

— Ai spus că el a ucis-o?

— Mama nu a rezistat mai mult de un an la închisoare, într-o noapte, a spart o sticlă și și-a tăiat venele. Am vizitat-o o singură dată. A fost o experiență groaznică. Era greu să treci de zidurile alea groase, dar cel mai rău lucru a fost să ies din nou și să o las pe ea acolo.

Trandafirul rămăsese fără petale. Sofie se apropie de masă și le așeză într-o grămăjoară.

— După ce a fost închisă mama ta, cu tine ce s-a întâmplat? o întrebă Line.

— La început am stat aici, cu Bătrânul. Se luase în calcul ipoteza să rămân aici. M-am gândit că era o idee bună. Aici îi știam pe toți copiii și nu aveam mult de mers până la școală, dar el n-a vrut să stau aici. Și-a zis că era prea mult pentru el. Așa că am fost trimisă la un orfelinat. Am fost la trei. Mai întâi în Arendal, apoi în Hamar și la sfârșit în Oslo.

Pe marginea carafei de ceai se așeză o viespe. Line o goni cu mâna.

— Mi-a scris o lungă scrisoare de adio, continuă Sofie. Am primit-o abia la vârsta majoratului. Scria pe plic să nu mi se înmâneze înainte să împlinesc 18 ani. Mi-a scris despre ce se întâmplase, despre cum o trădase tatăl ei și cum simțea că m-a dezamăgit. Apoi m-a rugat să nu am nimic de-a face cu Bătrânul.

Printr-o mișcare rapidă, îndepărtă de pe masă petalele de trandafir, după care continuă:

— Într-un fel, nu mi se pare corect să stau aici, în vila asta. Mă leagă cumva de el.

— Nu trebuie să privești lucrurile așa, obiectă Line.

Sofie sorbi din pahar.

— Cum este relația dintre tine și mama ta? întrebă ea.

— Și ea a murit, îi răspunse Line.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. În vara aceasta se împlinesc șase ani de când a murit. A fost un accident rutier în Africa, unde lucra într-un program educațional pentru refugiați. Mașina în care era a căzut într-o prăpastie; nu a supraviețuit nimeni.

— Ți este dor de ea?

— Mai ales acum, încuviință ea, mângâindu-și pântecul. Ea era cea care îmi dădea mereu sfaturi bune. Încă am tendința să o sun când am de spus ceva deosebit.

— Știu, spuse Sofie zâmbind și privind spre etaj, unde dormea fiica ei. Mă doare când mă gândesc că nu se poate bucura de nepoata ei și că Maja nu își va cunoaște bunica. Nici nu cred că am vreo fotografie de-a ei.

Rămaseră în tăcere pentru o vreme. Soarele urcase pe cer și nu mai stăteau la umbră.

— Și tata are un seif acasă, în pivniță, spuse Line după un timp. Un seif ignifug. Îl folosește să păstreze fotografiile vechi și negative. Fotografiile cu mama.

9.

Wisting merse încet cu mașina până în fața fermei, opri și coborî. Lumina soarelui se reflecta în acoperișul din tablă ondulată și îl orbi. Mașina criminalistului făcuse cărare prin iarba înaltă până la ușa hambarului. În plus, la fața locului mai ajunsese și o patrulă a poliției.

Nils Hammer rămăsese în mașină, vorbind la telefon.

Espen Mortensen ieși din hambar îmbrăcat în salopeta albă pe care trebuiau să o poarte criminaliștii. Buruienile îi ajungeau până în apropierea genunchilor.

Wisting se bucură să-l vadă. Mortensen era un criminalist minuțios și experimentat, atent la detalii. Cercetarea la fața locului nu presupunea doar găsirea urmelor fizice, ci și interpretarea celor observate. Experiența îl învățase pe Wisting că urmele lăsate de făptaș la locul crimei puteau fi adesea o reflexie a modului său de viață. Dacă locul crimei era curat, însemna de regulă că trebuia să caute o persoană care ducea o viață bine organizată. Dacă locul era dezordonat, cu urme evidente, putea să însemne că trebuie să caute o persoană care ducea o viață caracterizată de imprevizibil și spontaneitate.

Mortensen era foarte priceput la interpretarea acestui tip de informații culese de la locul faptei. Pe de altă parte, niciodată nu venea cu ipoteze sau concluzii pripite, fiind dispus să asculte opiniile celorlalți.

— Ce crezi? îl întrebă Wisting aruncând o privire în hambar.

Espen Mortensen își dădu deoparte masca și o lăsă să atârne sub bărbie.

— Este prea devreme să mă pronunț, răspunse el.

— Care este prima impresie?

Mortensen își dresе vocea.

— Acesta nu este un loc al crimei, afirmă el. Orice i s-a întâmplat lui Jens Hummel, nu i s-a întâmplat aici. După cum văd eu lucrurile, mașina a fost adusă aici și lăsată în hambar de altcineva.

Wisting simți cum soarele îi încălzește spatele. Sperase să găsească mai multe indicii.

— Avem totuși ceva, spuse el. Faptul că mașina a fost ascunsă întărește

ipoteza omuciderii.

— În plus, este un punct de referință, spuse Mortensen. Un nou punct de plecare.

Wisting încuviință. Până acum, punctul de plecare al investigației îl reprezentase ultimul moment în care fusese văzut Jens Hummel cu taxiul, când lăsase un client la Grand Hotel de pe Storgata. Wisting își imaginează harta. Distanța din centru până acolo depășea cu puțin opt kilometri. Porțiunea de traseu din centrul orașului era scurtă, iar pe restul distanței casele erau răsfirate. Un peisaj agricol cu ferme individuale și dependințe izolate de drumul principal și drumuri secundare ce duceau către bălți de pescuit și grupuri de case de vacanță. Undeva pe porțiunea scurtă a traseului, Jens Hummel făcuse probabil o oprire. O ultimă oprire.

— Și din punct de vedere tehnic?

— O să ducem mașina la garaj pentru expertiza tehnică, să căutăm lucrurile obișnuite: amprente și urme de ADN. Poate că aparatul de taxat și aparatura electronică ne pot oferi niște răspunsuri, dar datele telemetrice arată că aparatul de taxat nu era în funcțiune.

Wisting făcu semn cu capul că înțelegea. Acest aspect făcea parte din mister. Aparatul de taxat putea să ofere aproape aceleași informații ca urmele electronice ale unui telefon celular. Cu condiția să fie pornit.

Nils Hammer trânti portiera mașinii și se apropie de ei.

— Aducem două echipaje cu câini, preciză el. Ajung aici într-o jumătate de oră.

— Perfect, spuse Wisting dând din cap. Cine este proprietarul?

Hammer vântură telefonul prin fața lor.

— Vom primi răspunsul imediat.

Wisting se uită în jur la terenul plin de vegetație.

— Când a dispărut Hummel, aici era o jumătate de metru de zăpadă, spuse el. Nu prea sunt multe locuri în care poți ascunde un cadavru.

— Ei bine, cel puțin nu este în hambar, îl asigură Mortensen punându-și la loc masca, după care se întoarse și intra înapoi în clădire.

Wisting merse prin iarba înaltă spre cele două dependințe. Albine mari bâzâiau liniștite în jurul tufelor de trandafiri sălbatici. Niciuna dintre anexe nu era închisă, iar Wisting deschise ușa celei mai apropiate și aruncă o privire înăuntru. Pe podea, razele soarelui făceau jocuri de lumină. Prin găurile din tavan se întrezărea cerul albastru. Încăperea era goală, cu

excepția unei stive de patru anvelope uzate.

— Am trimis echipaje să pună întrebări din ușă în ușă și de-a lungul drumului principal, preciză Hammer, urmându-l spre cea de-a doua dependență. Poate că a văzut cineva ceva.

Wisting încuviință și privi prin fereastra montată în partea de sus a peretelui. Înăuntru, o duzină de muște erau prinse într-o pânză de păianjen, dar nu se vedea nimic altceva.

Se duse la ușă și trase zăvorul. Balamalele scârțâiră. În mijlocul podelei luminate de soare se aflau trei motoare de barcă. Pe un banc de lucru de lângă perete erau componente de motor și unelte.

Telefonul mobil al lui Hammer începu să sune. Îl scoase din buzunar și rămase afară, în timp ce Wisting intra. Și în celălalt capăt al încăperii era o ușă. Chiar și de unde stătea el acum își dădu seama că este închisă. Prin spațiul dintre ușă și toc, putea vedea că era pus zăvorul și era încuiată și yala.

Luă o șurubelniță mare de pe bancul de lucru, înaintă și o strecură între ușă și toc. Lemnul pârâi, dar reuși să forțeze tocul ușii suficient cât să deschidă ușa fără să facă stricăciuni mari.

Încăperea era cufundată în semiîntuneric. Wisting pipăi de-a lungul zidului până când găsi întrerupătorul, îl apăsă, dar nu se întâmplă nimic.

Singura fereastră era acoperită cu un plastic de culoare neagră. În fața ferestrei erau cutii pline cu sticle goale, care îi îngreunau accesul. Se întinse peste ele și rupse plasticul de la geam, ridicând un strat dens de praf, care rămase suspendat în aer.

În celălalt capăt al camerei era o mașinărie din inox. De o parte și de alta era un fel de bandă rulantă. Era acoperită de un strat gros de praf și părea că nu fusese utilizată de foarte mult timp. Pe podea se afla o cutie cu capace de sticle. Wisting ridică unul dintre ele: cu litere albastre, scria *Absolut Votka*.

Puse capacul la loc în cutie și făcu un pas înapoi. Mașinăria din fața sa era utilizată la îmbutelierea sticlelor. La jumătatea anilor 1990 anchetaseră câteva cazuri de contrabandă locală cu alcool, fără să le poată elucida. Potrivit informațiilor pe care le aveau, alcoolul produs în distileriile din sudul Europei era trecut ilegal peste graniță în butoaie și recipiente mari, apoi îmbuteliat și etichetat cu însemne contrafăcute.

Nils Hammer se ivi în ușa din spatele său.

— Ai aflat cui aparține ferma? îl întreabă Wisting.

— Conform celor de la sediu, proprietar este un anume Trygve Marsten, preciză Hammer. Dar proprietatea este închiriată cu contract pe perioadă nedeterminată.

— Cui?

— Lui Frank Mandt.

Wisting își duse mâna la ceafă.

— „Regele contrabandiștilor”, spuse el gânditor.

Nils Hammer își puse telefonul în buzunar și își scoase tabachera cu spus.

— A murit astă-iarnă, când a căzut pe scară, în pivniță, spuse el, pregătindu-și un pachetel de tutun.

Wisting își amintea cazul. Unul dintre detectivi făcuse verificări, dar concluzia fusese că a fost un accident.

Hammer își ridică buza de sus și puse pliculețul de snus sub ea.

— Incidentul s-a petrecut cam în aceeași perioadă în care a dispărut Jens Hummel, preciză el.

10.

Aerul condiționat se oprea în departament după orele de program, ca măsură de economisire. Nu era necesar să se cheltuiască bani pentru răcirea întregului etaj cât timp nu erau suficiente fonduri pentru plata detectivilor.

Wisting își suflecă mânecile cămășii deasupra coatelor și deschise ferestrele biroului. Cerul era încețoșat și alb. Pescărușii plonjau și se înălțau din nou deasupra acoperișurilor. Rămase acolo o vreme, își duse două degete în zona tâmplei și simți că zona se inflamase destul de mult după întâlnirea pe care o avusese cu stâlpul de iluminat. Înainte să-l aducă pe Aron Heisel la interogatoriu, voia să treacă în revistă rapoartele despre Frank Mandt.

Mare parte din ele erau în registrul electronic al informațiilor clasificate și erau date pe care Wisting și le amintea de la ședințele și operațiunile anterioare. Frank Mandt era descris ca fiind coordonatorul și finanțatorul unei extinse și vechi rețele de contrabandă cu alcool. Informatorii vorbeau despre un circuit ce permitea importul lunar a 21.000 de litri de alcool pur. Transporturile proveneau de la distilerii din Spania și erau trecute prin vamă ca suc de roșii. În nordul Germaniei, marfa era împărțită în loturi mai mici, introduse ilegal în Suedia înainte de a fi transportate în Norvegia. Profitul putea ajunge la 150 de coroane pentru fiecare litru plasat pe piața neagră din Norvegia.

Existaseră câteva încercări de dezmembrare a rețelei, poliția și serviciul vamal desfășurând mai multe operațiuni comune. Fuseseră oprite la graniță câteva transporturi, dar nu reușiseră să dovedească legătura cu Frank Mandt.

Ultimele rapoarte indicau faptul că Mandt intenționa să se retragă din afacerea cu alcool. Mafia est-europeană preluase controlul pieței prin prețurile mici practicate, iar Mandt se reorientase spre traficul de droguri.

Dosarul ce viza împrejurările morții sale nu era prea voluminos. Cel mai consistent raport era cel cu fotografiile care îl surprindeau pe Frank Mandt întins pe podeaua de ciment, lângă scara care cobora în pivniță. Zăcuse acolo trei zile până ce îl găsisese un anume Klaus Wahl.

În timpul unui scurt interogatoriu, Wahl a spus că este o cunoștință de-

ale lui Mandt. Obișnuiau să iasă la o cafea, la patiserie, în fiecare vineri, dar pe 13 ianuarie Mandt nu apăruse. Acesta avea 79 de ani, suferea de diabet și avea episoade în care amețea și își pierdea echilibrul. Wahl și-a făcut griji și s-a dus la el acasă. Când a bătut în ușă și a strigat, nu i-a răspuns nimeni. A ocolit casa și s-a uitat pe fereastră, fără să-l zărească pe Mandt. Casa era închisă, dar ambele mașini erau parcate în fața ei. Până la urmă, Klaus Wahl a spart una dintre ferestrele pivniței, s-a strecurat înăuntru și l-a găsit pe Frank Mandt așa cum apărea în fotografii.

Raportul autopsiei consemna fracturi în zona coloanei cervicale, a coastelor, a părții drepte a maxilarului și plăgi prin strivire la nivelul craniului. Toate specifice căderii de pe scară. Intervalul orar în care murise nu a putut fi stabilit cu certitudine, dar în cutia poștală erau ziare și corespondență din 11 ianuarie. Prin urmare, concluzia a fost că decesul survenise pe 10 ianuarie, într-o marți. Wisting aruncă o privire la calendarul de pe birou. Asta însemna la patru zile după dispariția lui Jens Hummel.

Chiar când se ridica de la birou să meargă să-l aducă pe Aron Heisel la interogatoriu, îi sună telefonul mobil. Pe față îi apăru o grimasă involuntară. Era Line. Îi promisese să îi zugrăvească tavanul sufrageriei în după-amiaza aceea.

— Te-am văzut astăzi în față la Pacea de Aur, începu ea. Părea că te grăbeai.

— Mda, era acolo un tip pe care voiam să-l prindem.

— Și ați reușit?

Wisting își duse iar mâna la tâmplă.

— Hammer l-a prins, răspunse el, ducând telefonul la cealaltă ureche.

— Te-am sunat pentru că am cumpărat prea multă carne pentru grătar, explică ea. Treci pe la mine să mâncăm împreună?

Wisting răspunse în timp ce mergea pe hol:

— O să fiu cam ocupat până spre seară, îi spuse el deschizând ușa spre casa scării ce ducea la celulele de la subsol. Probabil că n-o să am timp să zugrăvesc nimic astăzi.

— Am terminat tavanul de dimineață, răspunse Line. Urmează tapetul. La el va trebui să lucrăm împreună.

— Nu trebuia să faci asta, Line, spuse el în șoaptă. Ți-am spus că mă ocup eu.

Ea îl auzi totuși.

— Tapetul pe care l-am comandat sosește mâine, continuă ea. Crezi că ai timp până în weekend?

Legătura telefonică începu să se întrerupă în vreme ce cobora pe scări.

— Îmi fac timp, o asigură el. Păstrează-mi și mie niște grătar și îl încălzesc când ajung acasă.

— Păstrez carnea pentru mâine, răspuse Line păstrându-și tonul vesel. Nu este amuzant să fac grătarul singură.

— Perfect. Oricum trec pe la tine dacă nu-i prea târziu.

Line închise, iar Wisting rămase nemișcat cu telefonul în mână, în fața ușii spre coridorul ce ducea la celule. Și-o imaginea pe Line cu pânțele ei mare. Gândul că avea să fie bunic îl entuziasma. În ciuda circumstanțelor legate de tatăl copilului, el se bucura. Desigur, bucuria era puțin umbrită de faptul că Ingrid nu mai putea să-și vadă nepoata, dar, pentru prima dată după mult timp, privea viitorul cu optimism.

Lăsă gândurile deoparte, deschise ușa și păși pe holul cenușiu. Aron Heisel era în celula nr. 8. Era singurul deținut. Celulele din subsolul secției de poliție erau rar folosite de când fusese construit un centru de arest în Tonsberg. Parte dintre celule erau folosite, în schimb, pentru depozitarea arhivei sau a obiectelor confiscate.

Aron Heisel se ridică de pe bancă.

— Îmi cer scuze, spuse el uitându-se la zona inflamată de pe capul lui Wisting.

— Nu face nimic, îl liniști Wisting. Mergem în biroul meu.

Heisel făcu semn cu capul că înțelege și porni desculț pe coridor, în fața lui Wisting. Cineva îi făcuse rost de o pereche de pantaloni de trening și un pulover cam strâmt pentru el, dar pantofii îmbibați cu apă fuseseră lăsați în fața celulei.

Wisting așteptă până când bărbatul se instalează pe scaunul pentru oaspeți, după care se așeză și el la birou. Dedică minute bune aspectelor procedurale. Se asigură că datele personale erau corecte și îndeplini formalitățile necesare pentru desfășurarea unui interogatoriu. Heisel rătăci cu privirea de la birou la fereastră și apoi la mâinile pe care și le ținea în poală, împreunate.

— Povestește-mi despre taxi, îi ceru Wisting trecând direct la subiect.

Bărbatul din fața sa tresări, ca și cum întrebarea directă îl speriasse.

— Nu știu nimic despre el, răspuse el după ce își drese glasul. L-am

găsit acolo.

Wisting își petrecuse o bună parte din cariera de polițist ascultând minciuni. Bărbatul îi ascundea cu siguranță multe, dar ceva îi spunea că afirmația pe care tocmai o făcuse era corectă.

— Când l-ai descoperit? îl întrebă el.

— În ziua în care au scris ziarele despre dispariție. Mi se pare că era o zi de joi. Joi, săptămâna trecută.

Wisting se lăsă pe spetează, în semn că voia să audă mai multe detalii.

— A apărut din senin, repetă Aron Heisel. Am intrat în hambar să caut o mașină de tuns iarba, pentru că era iarba mare în fața casei. Am închis ușa după ce am intrat și atunci am văzut taxiul. Prelata era acoperită de praf, deci era acolo de mult timp.

— Când ai fost ultima dată în hambar?

Aron Heisel se foi pe scaun.

— Vara trecută, răspuse el. Eu stau în Spania, dar vin în Norvegia câteva săptămâni în fiecare vară.

— La fermă?

— Da.

— Te-a vizitat cineva?

— Nu.

— A cui este ferma? îl întrebă Wisting, cu toate că știa răspunsul.

Heisel nu răspuse imediat.

— Nu știu cum îl cheamă pe proprietar, dar este pusă la dispoziția unei cunoștințe de-ale mele. Îmi permite să stau acolo câteva săptămâni pe timpul verii, cu condiția să mă îngrijesc de loc. Să zugrăvesc, să tai iarba, lucruri de genul ăsta.

— Frank Mandt? solicită Wisting să i se confirme.

Aron Heisel încuviință.

— A murit astă-iarnă, preciză el. Nu știu cum este cu chiria și restul, dar cel puțin am o înțelegere care îmi permite să stau acolo vara.

— Iarna cine locuiește acolo?

— Nimeni, cred. Cel puțin din câte știu eu.

— Ce făcea Frank Mandt cu ferma? continuă Wisting să întrebe. În afară de faptul că te lăsa să stai acolo câteva săptămâni pe an?

Aron Heisel ridică din umeri.

— Nu știu. Probabil depozita lucruri.

Wisting luă un pix și se lăsă pe spetează. Descoperirea taxiului cu indicativul Z-1086 în hambarul dărăpănat determinase trecerea cazului Hummel de la „suspendat” la un alt nivel, mult mai complicat. Prin Aron Heisel, cazul de dispariție devenea legat de rețeaua în care activase Frank Mandt. Era important să-și formeze o privire de ansamblu cu privire la organizația respectivă și la pozițiile și rolurile pe care le aveau membrii grupării. Avea să fie o provocare, se gândi el, răsucind pixul între degete. Din informațiile clasificate rezulta că era vorba despre o grupare ermetică, în care nu reușise să se infiltreze nimeni.

Aron Heisel își suflecă mânecile puloverului.

— Cum ai ajuns să-l cunoști pe Frank Mandt? se interesă Wisting.

— Printr-o cunoștință comună.

Wisting se îndreptă de spate și aruncă pixul pe birou.

— Ascultă, spuse el. Știm că ferma a fost folosită pentru depozitarea și îmbutelierea alcoolului, dar nu asta ne interesează în acest moment. Vrem să aflăm cum a ajuns taxiul lui Jens Hummel acolo. Dacă nu ne poți spune, trebuie să ne dai numele altor persoane care aveau acces la hambar.

O pală de vânt flutură perdelele de la fereastră.

— Poate ar trebui să stau de vorbă cu un avocat, spuse Aron Heisel.

Wisting împinse înspre el telefonul fix de pe birou. Faptul că Heisel dorea să discute cu un avocat nu însemna și că știa ceva sau că avea să mărturisească aspecte legate de cazul Hummel, ci doar că voia să aibă grijă ce declară despre activități în care erau implicați și alții.

Avocatul se numea Reidar Heitmann și ajunsese după o oră. Se consultă puțin cu clientul său, după care Wisting îi adresă o serie de întrebări. Aron Heisel explică detaliat cum ajunsese în Norvegia și ce făcea în perioada în care se afla pe teritoriul țării, fără a devoala nimic legat de Frank Mandt și afacerile acestuia. La final, Wisting se văzu nevoit să-l conducă iar în celula sa, fără să afle mai multe despre ce i se întâmplase lui Jens Hummel.

11.

Una dintre sarcinile de serviciu ale lui Wisting era să-l informeze constant pe procuror cu privire la evoluția cazurilor importante. După ce îl închise iar pe Aron Heisel în celula lui și îl conduse pe avocatul său, merse în biroul lui Christine Thiis cu carnețelul de notițe și cu o ceașcă de cafea.

Razele soarelui de după-amiază se strecurau pe geam și-i cădeau pe partea dreaptă a feței când își ridică privirea spre el. Wisting își trase un scaun în dreptul biroului și se așeză. Din pricina căldurii din încăpere, i se lipea cămașa de spate.

— Presa a aflat că am găsit taxiul, spuse ea.

Wisting dădu din cap. Era de așteptat. Taxiul fusese transportat cu o mașină de tractare prin jumătate de oraș. În plus, polițiștii puseseră întrebări din ușă în ușă în vecinătatea fermei.

— Ce vei declara? o întrebă el.

— Doar comentarii scurte. Confirm găsirea mașinii, dar că Jens Hummel este încă dat dispărut și că bărbatul care se ocupa de mica fermă este chestionat.

— Cineva trebuie să stea de vorbă cu bunica lui, spuse el. Ca să nu afle totul din presă.

— Am rugat-o pe Torunn Borg, îl informă Christine Thiis.

Wisting încuviință. Torunn Borg fusese desemnată să țină legătura cu rudele încă de la dispariția lui Jens Hummel, cu șase luni în urmă.

El, unul, se bucura să evite contactul permanent cu familiile în cazurile de omucideri. Echilibrul dintre rolul polițistului oficial și cel de ființă umană era foarte solicitant. Trebuia să ofere foarte mult, iar acest lucru îi distrăgea atenția de la responsabilitățile de coordonare a investigațiilor.

— Ai aflat ceva din interogatoriu? se interesă Christine Thiis.

— Nu, răspunse Wisting. Și chiar nu cred că Aron Heisel știe ceva în legătură cu dispariția.

— Trebuie să-l eliberăm, spuse ea în timp ce muta niște acte.

Wisting o privi cu ochii mijiți:

— Am aranjat să fie transferat în centrul de arest.

— Am vorbit cu avocatul său chiar înainte să vii, îi explică ea. Nu avem

motive să-l reținem.

— Putem să-l reținem măcar până terminăm cercetările în hambar și la fermă.

Christine Thiis oftă. Wisting o privi punând în balanță considerentele legale cu cele tactice, procedurile legale cu dorințele și nevoile lui Wisting.

— Cel mai interesant lucru referitor la Aron Heisel este legătura lui cu Frank Mandt, sublinie el. Este un indiciu că dispariția poate fi o reglare de conturi în mediul criminalității organizate.

— Jens Hummel nu este un infractor, protestă ea. Are cazierul curat.

— La fel și Frank Mandt, dar probabil că era unul dintre cei mai mari contrabandiști și traficanți de droguri din țară.

Christine Thiis își schimbă poziția pe scaun, astfel că soarele nu-i mai lumina fața.

— Ai aflat ceva de la echipa de criminaliști? îl întrebă ea.

Wisting se uită la ceas. Espen Mortensen îi spusese că aveau să termine verificările în hambar și în jurul fermei înainte de ora 8. Acum era opt și un sfert, iar ei încă nu se întorseseră.

— Nu, răspuse el. Dar m-ar fi sunat dacă găseau ceva interesant.

— Și din declarațiile luate de la vecini?

Wisting clătină din cap.

— Ferma este izolată, preciză el. Mandt și oamenii lui au depozitat, îmbuteliat și transportat alcool ani de-a rândul fără să observe cineva. Este puțin probabil să fi văzut cineva taxiul.

Îi sună telefonul. Pe ecran apăru numele lui Nils Hammer. Se uită întrebător în ochii negri ai lui Christine Thiis și nu răspuse.

— Bine, spuse ea. Îl mai ținem până mâine.

Wisting zâmbi și preluă apelul.

— Câinii au găsit ceva aici, în spatele hambarului, îl anunță Hammer. Vii încoace?

— Ce au găsit? îl întrebă Wisting, privind-o pe Christine Thiis.

— Nu știu încă. E aici o pivniță veche și câinii sunt foarte agitați în jurul ei. Mortensen și echipa de criminaliști intră chiar acum.

Wisting se ridică de pe scaun.

— Venim, spuse el.

12.

Cordonul de ordine fusese mutat la drumul principal. Un car de reportaj aparținând postului local NRK era oprit în spatele altor două mașini, în dreptul drumului năpădit de buruieni care ducea spre fermă, iar câțiva jurnaliști se strânseseră laolaltă. Wisting încetini și îl recunoscu pe autorul articolului care critica acțiunea poliției în cazul dispariției lui Hummel. Un fotoreporter ridică aparatul de fotografiat și îl îndreptă spre el. Wisting privi în altă parte și îi făcu semn unui polițist în uniformă ce stătea cu mâinile încrucișate la piept. Polițistul ridică panglica roș-albă care bloca intrarea pe drumul de acces și îi lăsă să treacă.

Wisting opri unde parcase și mai devreme și coborî din mașină. Christine Thiis închise și ea portiera și aruncă o privire în jur. Motorul scoase ceva pârâituri în timp ce se răcea.

Hammer veni spre ei înotând prin iarba înaltă din jurul hambarului. Undeva în spatele său lătra un câine.

Wisting îl privi întrebător.

— Am crezut că poate e acolo, explică el. Câinii o luaseră razna cu totul, dar ne-am înșelat.

Christine Thiis privi peste umărul lui, la cărarea făcută prin iarba înaltă.

— Nu era nimic înăuntru? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Hammer, făcându-le semn cu capul să-l urmeze.

Soarele se ascunsese în spatele pădurii aflate spre vest, dar era cald încă, iar cămașa lui Hammer era learcă. Petele de transpirație de pe spate își modificau forma în timp ce dâra de sudoare aluneca de pe umeri în jos pe spinare.

Cărarea ducea în spatele hambarului. Pe pajiște, la vreo sută de metri, se aflau strânse într-un semicerc câteva persoane. Când se apropiară, unul dintre cei doi câini polițiști se ridică.

Pivnița crea o mică ridicătură în peisajul plat și era aproape imposibil de observat. Intrarea era într-o denivelare, iar ușa de culoare închisă, cu balamalele și clanța ruginite, era blocată în poziție deschisă cu un băț.

— Probabil că aici se cultivau cartofi, spuse Espen Mortensen făcând semn cu mâna dreaptă. Înainte să se inventeze frigiderele, așa erau păstrate

recoltele. Umezeala din pământ menține răcoare pe timpul verii și nu lasă pivnița să înghețe iarna. Pentru noi, ar fi bine să fie ascuns aici un cadavru. Ar fi ca și când ar sta într-un frigider mare.

Wisting se lăsă pe vine și aruncă o privire pe intrarea întunecată.

— Și ce anume ați găsit aici? se interesă el.

Mortensen luă o lanternă din lada cu echipamente și o îndreptă spre intrare.

— Aruncă o privire, îi sugeră el.

Wisting se aplecă și intră. Christine Thiis îl urmă. Înăuntru, aerul era plăcut și răcoros și simțea mirosul crud de pământ. Dură o vreme până i se obișnuiră ochii cu lumina difuză. Pereții erau din piatră, iar plafonul era susținut pe trunchiuri de lemn. În fundul pivniței, peretele se prăbușise, iar pietrele se adunaseră într-o grămadă.

— Acolo, spuse Mortensen, arătând cu lanterna spre grămada de pietre. Dar fii atent pe unde calci.

Wisting privi în jos și ocoli niște pete albe de ghips complet solidificat, turnat în urmele de pași de pe podea. Bănuia ce găsiseră câinii.

Acolo, tavanul era mai jos și trebuia să meargă cu capul aplecat. Într-adevăr, peretele se prăbușise, dar pietrele nu mai erau în poziția în care căzuseră inițial. Erau aranjate astfel încât formau o cavitate ascunsă în spatele unei lespezi de piatră.

— Unul dintre câini este antrenat să caute și droguri, îi explică Mortensen și îndreptă lanterna către stiva de pachete maronii din cavitate.

— Droguri? dori Christine Thiis să i se confirme.

— Hammer crede că sunt amfetamine, încuviință Mortensen.

Wisting se sprijini de una dintre pietre și se lăsă pe vine în fața ascunzătorii. Pachetele aveau forma și dimensiunea pachetelor de țigarete și erau sigilate cu bandă adezivă. Dacă erau amfetamine, fiecare cântărea în jur de 250 de grame, încercă să le numere și ajunse la 17, dar probabil că mai erau și altele printre pietre. În orice caz, era una dintre cele mai mari capturi de droguri din ultima vreme.

Se retrase și, când ieși la lumina zilei, își miji ochii. Descoperirea drogurilor era o confirmare a imaginii de ansamblu pe care și-o conturase pe parcursul zilei. Dispariția lui Jens Hummel avea legătură cu alte activități infracționale.

13.

După ce intră în casă, îi sună telefonul. Era Suzanne.

— Ați găsit taxiul? dori ea să îi confirme.

— Am găsit hambarul, răspuse Wisting. Taxiul era acolo, așa cum a spus clientul tău.

Își scoase pantofii.

— Mă bucur că ai sunat, adăugă el, fără să fie sigur dacă era pentru că îi ajutase să găsească mașina ori numai pentru că îi auzea vocea.

— Ești încă la muncă? îl întrebă ea.

— Tocmai am ajuns acasă.

— Ai mâncat?

— Da, răspuse el, deși i se părea că trecuse mult de atunci.

Suzanne așteptă puțin înainte să continue.

— Mă întrebam dacă pot să trec pe la tine, dacă nu te încurc.

— E în regulă, o asigură Wisting, după care închise telefonul.

La sfârșitul unei zile lungi de vară, aerul din casă era înăbușitor. Deschise ușa verandei și reuși să aerisească puțin înainte să sune Suzanne la ușă. Era straniu. Stătuse cu el mai mult de un an, când avea cheile ei și venea și pleca când voia. Acum era oaspete.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, întinzând mâna spre rana de pe tâmpla lui.

— Parțial este și vina ta, spuse el zâmbind și, în timp ce o urma prin casă ca să ajungă pe terasă, îi povesti cum îl reținuseră pe Aron Heisel.

Suzanne purta o rochie verde-închis, ce stătea lejer pe trupul ei zvelt. Se așeză lângă balustradă și privi înspre oraș și fiord cu o oarecare îngrijorare în ochi. Un iaht cu vele se îndrepta spre port.

— Aveam 12 ani când am văzut prima dată marea, spuse ea. Am mers în vizită la niște rude la Karachi și ne-au dus pe coastă. Nisipul de pe plajă era alb, strălucitor, iar apa era limpede și turcoaz.

Wisting se gândea rar la faptul că Suzanne venise din altă țară și avea alt trecut decât al lui.

— Pentru mine, a fost mereu prezentă, spuse el. Întinsă și albastră. Am învățat să înot în vara când am împlinit cinci ani.

O briză ușoară bătu dinspre mare și mișcă frunzele bătrânilor pomi fructiferi.

— Aduc ceva de băut, spuse el, și se retrase.

Nu găsi decât o cutie cu suc de mere pe jumătate plină. Îl turnă într-o carafă de sticlă și adăugă câteva cuburi de gheață.

Când reveni, se așeză și Suzanne.

— Ați mai găsit și altceva?

— Nu, dacă de Jens Hummel întrebi, răspunse Wisting, punând un pahar în fața ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Wisting turnă în pahar, fără să spună nimic.

— Cel puțin nu cred că mai este în viață, răspunse el.

Suzanne ridică paharul, dar nu bău.

— Nu te afectează? îl întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— „Cel care se luptă cu monștrii, să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru”.

Wisting recunoscă vorbele filosofului german.

— E Nietzsche, zâmbi el, completând citatul: „Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului.”

— Nu așa stau lucrurile? îl întrebă ea. Să te afli atât de des față în față cu răul și cu moartea, așa cum stai tu, cu siguranță e ceva care te marchează.

Wisting căzu pe gânduri. Acum nu mai era același tânăr ofițer de poliție care privea prima dată moartea în ochi. Prin muncă ajunsese să vadă ceea ce era mai rău în oameni, dar și ceea ce era mai bun.

De fapt, munca de anchetator îl învățase câte ceva despre moarte, dar îl învățase și multe despre viață.

— Dacă m-a afectat în vreun fel, atunci m-a învățat cât de fragilă poate fi viața, răspunse el. Moartea, durerea și amărăciunea te pun pe gânduri, și acestea ne pot afecta pe toți. Ne putem îmbolnăvi grav, putem avea un accident rutier sau, în cel mai rău caz, putem cădea victime ale unei infracțiuni grave. Viața nu este doar lapte și miere. Viața este bună ori rea, iar uneori este dură și brutală.

Se întinse și îi luă mâna în mâna lui, împletindu-și degetele cu ale ei. La vederea mâinilor lor împreunate, deveni puțin melancolic. Îi aruncă o

privire încurajatoare și îi scutură încetișor mâna. Suzanne zâmbi și se eliberă din strânsoare.

— Cred că una dintre angajate fură din casa de marcat, spuse ea.

Wisting se îndreptă de spate.

— De ce crezi asta?

— Nu ies calculele.

— Lipsesc bani din casa de marcat?

Suzanne clătină din cap.

— Cred că este mai isteată de atât. În ultimele seri, în casa de marcat au fost chiar prea mulți bani.

Wisting încuviință. Știa cum merg lucrurile. Clienții care doreau să achite în numerar stăteau cu banii pregătiți în mână în timp ce li se preparau băuturile. Apoi angajaților le era ușor să mimeze că bat suma de bani în casa de marcat, dar băgau banii în buzunar. Angajatul sau angajata ținea minte ce sumă nu introdusese în casă în timpul zilei, iar la finalul turei scotea profitul. Astfel, adesea apărea o diferență în plus în casă.

— Sâmbătă au fost servite 42 de pahare de vodcă, continuă Suzanne. Asta înseamnă aproape două sticle și jumătate de vodcă, dar stocul s-a redus cu cinci sticle. Se potrivește cu cât s-a consumat în aceeași zi de sâmbătă, în urmă cu un an. Atunci au fost servite aproape 100 de băuturi.

Wisting calculă în gând.

— Aproape 5.000 de coroane, adăugă el. Știi cine este?

— Știu în cine am încredere și în cine nu, dar este dificil.

— Ai vreun suspect?

— Una dintre angajate, Unni. Este una dintre cele mai vesele și istețe, dar are mereu comenzi greșite și returnate și totul se întâmplă pe tura ei.

Wisting stătea pe scaun gânditor. Niciodată nu era ușor pentru un patron când unul dintre angajați fura. Era o bătaie de cap, și emoțional, și legal.

— Ce fel de contract ai cu ea? o întrebă el.

— E angajată pe perioadă nedeterminată. Toamna și iarna lucrează din două în două weekenduri, dar vara lucrează aproape normă întreagă. Nu pot s-o dau afară pentru o simplă bănuială.

— Știu pe cineva care are o firmă de protecție și pază, îi spuse Wisting. Are inspecitori care pot efectua un control contabil. Atunci vei avea un raport oficial și un temei pentru concediere. Vei recupera cheltuielile în aproximativ două zile.

Suzanne încuviință. Era clar că și ea se gândise la această variantă.

— Speram să mă poți ajuta tu, spuse ea. Probabil că acum nu ai timp, dar aș aprecia dacă ai putea să petreci vreo două seri la bar și să supraveghezi, ca să fiu complet sigură înainte să merg mai departe.

— Probabil că știe cine sunt, spuse Wisting. N-o să încerce nimic cât o să fiu eu acolo.

— Ai lucrat sub acoperire, replică Suzanne. Poți sta la una dintre mesele din apropiere și să te prefaci că citești ziarul sau așa ceva.

Wisting luă paharul plin de condens între mâini. Suzanne făcu la fel și îl privi peste buza paharului ei. Ridurile de expresie frumoase care i se formau de obicei în jurul ochilor dispăruseră. Nu are pe nimeni, se gândi el. Avea câteva prietene, dar nu avea rude sau alte persoane care să o cunoască așa bine ca el. Pe nimeni cu care să discute despre lucrurile dureroase și complicate.

— Pot trece pe acolo mâine-seară, spuse el sorbind din pahar.

În ochii ei căprui apăru o licărire.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind.

Rămaseră împreună până la apusul soarelui, când bărcile aflate pe apă aprinseră luminile. O conduse la ușă și rămase privind-o când porni mașina și se îndepărtă. Trecuseră trei minute peste miezul nopții și o briză rece agita aerul din jur.

14.

Line stătea la masa din bucătărie cu o cană de cafea, pâine prăjită și gem. La radio era muzică estivală și în fața ei se afla ziarul local. Titlul de pe prima pagină era de domeniul trecutului. Poliția găsise taxiul lui Jens Hummel. Ziarul nu dădea informații suplimentare față de ceea ce citise pe internet cu o seară înainte, dar apăruseră alte fotografii. Una îl surprindea pe tatăl ei stând în mașină, în timp ce un polițist în uniformă ridica bariera ca să poată intra pe drumul de acces îngust către mica fermă unde găsiseră mașina.

Se sprijini de fereastră și privi pe stradă spre casa tatălui ei. Venise târziu acasă. Îi văzuse mașina abia pe la ora 2, când mersese la toaletă. Iar acum plecase deja.

Potrivit articolului din ziar, poliția cercetase toată seara zona din jurul fermei izolate, fără să găsească vreun indiciu despre Jens Hummel.

Line își luă laptopul și îl porni ca să vadă ce scrisese *VG* despre caz. Aveau doar un articol scurt, care prelua relatările din presa locală. În plus, vorbiseră cu procurorul Christine Thiis, așa că o citau direct.

Dagbladet avea propriul articol, ce apărea mai jos în pagina de căutare. Textul era însoțit de o fotografie cu taxiul, aflat în spatele unei mașini de tractare. Era acoperit parțial cu o prelată gri, dar acest element făcea ca fotografia să fie mai eficientă, dându-i jurnalistului ocazia să facă speculații pe marginea secretelor pe care le putea ascunde mașina îndelung căutată.

Line simți cum jurnalista din ea se trezește la viață. Locul cu pricina se afla la doar câteva minute distanță de mers cu mașina. Îi cunoștea pe oamenii de aici și putea găsi perspective care să ajute ziarul *VG*.

Bebelușul lovi pe neașteptate în pântec, iar ea gemu încet din cauza durerii. Era prima dată că o durea când se mișca bebelușul.

Ținu mâna pe abdomen și așteptă, dar nu mai veniă și alte lovituri. Pielea subțire de pe pântec se ridica doar puțin când ființa micuță din ea se întorcea într-o parte.

La radio se auzea o piesă estivală suedeză, ceva despre vânt și marea albastră. Fredonă melodia până când bebelușul păru să-și găsească o

poziție confortabilă și încetă cu agitația. Line strânse masa, se duse în sufragerie și rămase să admire tavanul proaspăt zugrăvit. Înainte să pună tapetul, trebuia să mai dea un strat de vopsea peste ramele de la geamuri și uși. Măcar atâta lucru putea să facă singură.

Înainte să înceapă să vopsească, deschise ferestrele, iar înăuntru năvăli briza caldă a verii. Vopseaua avea să se usuce numaidecât. Telefonul, pe care-l lăsase în bucătărie, începu să sune chiar când termină de vopsit rama uneia dintre ferestre. Era un număr necunoscut. După ce încetase colaborarea cu trustul de presă, rar se întâmpla să o sune cineva pe care nu îl cunoștea.

Își frecă degetele de coapse, să se asigure că nu erau pline de vopsea, după care răspunse.

— Bună, Sofie sunt. Sofie Lund, ne-am întâlnit ieri. Ți-am găsit numărul pe internet.

— Bună, răspunse Line zâmbind și dându-și la o parte părul de pe frunte cu dosul palmei. Mulțumesc pentru ieri. M-am simțit bine.

— Am chemat un lăcătuș pentru seif, preciză Sofie. Ajunge la ora 12.

— Ce palpitant!

— Nu cunosc pe nimeni pe aici, continuă Sofie. Speram să poți veni și tu atunci. Nu știi ce se află în seif.

— Sigur că pot, răspunse Line. Termin de vopsit niște tocuri de geam și vin.

Sofie îi mulțumi.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea, și închise.

Line reveni la fereastra din sufragerie, ridică pensula și o înmuie în cutia cu vopsea. Gândurile îi rătăceau când la enigma Hummel, cum o numeau ziarele, când la vechiul seif din subsolul vilei Mandt.

15.

Ușa sălii de ședințe era deschisă și toate privirile se îndreptară spre Wisting când își făcu apariția. În ochii tuturor se citea seriozitate și preocupare.

Wisting închise ușa în urma sa și se așeză în capul mesei. Lângă el stătea Christine Thiis, iar la masă mai erau și Espen Mortensen, Torunn Borg și Nils Hammer. Wisting și-ar fi dorit să fie mai mulți prezenți, dar cel mai important era că avea alături detectivi dedicați și sânguincioși.

Deschise ședința făcând sumarul evenimentelor din ziua anterioară. Apoi îl rugă pe Mortensen să prezinte rezultatele cercetării criminalistice.

Mortensen luă un mouse wireless și proiectă pe ecran o fotografie cu ferma abandonată.

— Putem începe cu hambarul, spuse el. Știm că era folosit de Frank Mandt încă din anii 1990, aparent ca depozit pentru afacerile lui cu alcool. Printre altele, acolo erau niște paleți cu bidoane goale din plastic. Mare parte erau prăfuite și hambarul pare să nu mai fi fost folosit de multă vreme.

— Piața alcoolului a fost preluată de est-europeni, spuse Hammer în timp ce pe ecran se plimbau fotografii prezentând diverse încăperi din hambar. În ultimii ani, Mandt a fost mai interesat de droguri.

— Nu am găsit nicio urmă a lui Jens Hummel prin împrejurimi, continuă Mortensen, dar vom mai sta câteva zile acolo. Probabil că tot ce o să găsim o să aibă legătură, în mare parte, cu activități ilicite.

Le mai prezentă apoi o serie de fotografii, inclusiv dintr-o încăpere care fusese amenajată ca spațiu de lucru. Pe niște foi împrăștiate pe birou erau numere de telefon și nume, totul acoperit cu un strat fin de praf.

În următoarea fotografie apărea mașina.

— În taxi am descoperit două lucruri foarte interesante, explică Mortensen, împingând o cutiuță de carton aflată pe masă, în fața lui. Totuși, înainte, câteva aspecte minore.

Wisting deveni curios, dar se lăsă răbdător pe spetează. Munca criminaliștilor era mereu interesantă. Fiecare caz ajungea până la urmă în punctul în care direcțiile de anchetă tehnică și tactică se intersectau. Soluția

putea fi găsită chiar în acel punct.

Mortensen afișă o fotografie din habitacul. În consola centrală, era o sticlă pe jumătate goală de Coca-Cola, iar pe bancheta pasagerului era sandvișul mucegăit și pe jumătate mâncat pe care-l observase și Wisting când găsiseră mașina.

— Această imagine corespunde traseului pe care l-am refăcut iarna trecută, preciză Mortensen și puse pe ecran o fotografie surprinsă de camerele de supraveghere la benzinăria Shell de pe Storgata.

Wisting recunoscuse imaginea. Îl arăta pe Jens Hummel stând în fața casei de marcat, cu o sticlă de Coca-Cola și un sandviș. După aproape trei sferturi de oră dispăruse, iar ei folosiseră un cadru al imaginii în timpul căutărilor, ca să se vadă cum arăta și cum era îmbrăcat la momentul dispariției.

Simțea o oarecare satisfacție să vadă cele două imagini una lângă alta. Trecutul potrivindu-se cu prezentul. Ca și cum o mică piesă a puzzle-ului fusese așezată la locul ei.

Mortensen continuă cu detalii despre kilometraj, preciză cum erau poziționate scaunele și oglinda interioară și arăta niște bonuri de parcare ce îi ajutau să completeze cu mai multe detalii succesiunea în timp a evenimentelor până la momentul dispariției.

Următoarea imagine surprindea portbagajul aproape gol. Înăuntru erau un bidon de plastic cu lichid pentru parbriz și o umbrelă, nimic altceva.

— Credem că în portbagaj a fost și un covor de cauciuc, spuse Mortensen. Mai precis, credem că Jens Hummel a fost închis acolo, iar covorul a fost îndepărtat odată cu el.

Wisting se aplecă în față. Următoarea fotografie surprindea un prim-plan cu partea exterioară a portbagajului, chiar în stânga încuietorii, cu patru pete închise la culoare înșirate una după alta, una fiind puțin mai mare decât celelalte.

— Este sânge uman, sublinie Mortensen. Am mai găsit și în alte câteva locuri pe pereții laterali, dar nu și pe fundul portbagajului. Prin urmare, credem că în portbagaj a stat o persoană rănită și, odată cu ea, a fost scos și covorul.

Bănuiala pe care o avuseseră cu toții încă din prima zi, dar nimeni nu îi dăduse glas: cazul Hummel era unul de omucidere.

— Când putem avea confirmarea că sângele îi aparține lui Hummel? se

interesă Wisting.

— În câteva zile, răspuse Mortensen. Avem probe pentru comparație din periuța lui de dinți. Imediat ce avem o analiză ADN a sângelui din mașină putem face o comparație.

Wisting dădu din cap.

— Ai spus că ai făcut *două* descoperiri interesante, nu? îi reaminti el.

— O am pe cea de-a doua aici, încuviință Mortensen și luă cutiuța de carton pe care o așezase în fața lui, pe masă.

O deschise și scoase o pungă transparentă de probe în care era un telefon mobil.

— Acesta era ascuns sub axul volanului, preciză el. Jens Hummel avea un telefon mobil de care nu știam. Este o cartelă preplătită luată sub nume fals în urmă cu doi ani. Este înregistrat pe numele Ola Nordmann din Oslo, preciză el în timp ce făcea semnul ghilimelelor în aer.

Nils Hammer înjură zgomotos și luă punga de probe din mâna lui Mortensen.

— Există un singur motiv pentru care oamenii au două telefoane, mormăi el. Fac ceva ce nu trebuie să afle alții.

Wisting își frecă nasul. Devenea tot mai clar că Jens Hummel fusese implicat în rețeaua de trafic de droguri a lui Mandt și că se confruntau cu o reglare de conturi în cadrul grupării.

— Se potrivește, spuse Torunn Borg și începu să frunzărească printre documentele din dosarul de caz. Avem mai multe declarații conform cărora acționa ca un soi de cărauș, transportând prostituate și droguri. În plus, se potrivește cu drumurile acelea lungi pe care le făcea.

— Și cu faptul că a dezactivat aparatul de taxat înainte să dispară, continuă Hammer. Mergea la o întâlnire și nu voia să-i fie luată urma.

Wisting asculta cu degetele lipite de buze. Investiseră timp și resurse urmând ambele piste, atât cu privire la prostituate, cât și la droguri. Pentru că nu obținuseră rezultate imediate, continuaseră să deruleze cercetări generale, fără să se concentreze asupra unei anumite piste.

— Ce date putem obține din telefon? întrebă el, făcând semn cu capul spre punga de probe.

Nils Hammer roti și răsuci punga transparentă.

— Dacă l-am fi avut în urmă cu vreo două săptămâni, am fi avut răspunsurile, dar companiile de telecomunicații șterg toate datele. Nu

putem extrage decât datele stocate în memoria telefonului.

— Pot fi multe informații, nu? întrebă Christine Thiis.

Hammer încuviință.

— Lăsați-mă câteva ore.

Wisting se uita la cele două fotografii de pe ecran.

— Dar amprente sau ADN? întrebă el.

— Am găsit și una, și alta, însă taxiul a transportat clienți ani de-a rândul. Volanul pare să fi fost șters, dar pe plafon, deasupra portierei pasagerului am găsit o parte dintr-o amprentă palmară. Nu este suficient de clară ca să o comparăm cu baza de date, dar probabil că aparține ultimei persoane care a fost în mașină.

Wisting își luă agenda și o frunzări.

— Ce alte detalii am obținut din interogatorii? întrebă el uitându-se la Torunn Borg.

— Cel mai interesant lucru pe care l-am aflat este numele unui șofer de tractor care avea o înțelegere ca, pe timpul iernii, să mențină deschis drumul de acces la fermă. Drumul trebuie să fi fost curățat ca să poată fi parcurs în întregime cu taxiul. Șoferul tractorului va fi adus la interogatoriu astăzi.

— Bine, spuse Wisting și îndreptă discuția spre ceea ce găsiseră în pivniță.

Captura de droguri era ceva tangibil, o breșă pe care o puteau explora, astfel încât să scoată la lumină și alte elemente.

— Au fost 12,4 kilograme, spuse Mortensen. Am analizat substanța. Ulterior va fi interesant și să comparăm pantofii lui Aron Heisel cu urmele găsite pe pământ în pivniță.

Wisting încuviință și își îndreptă atenția spre Christine Thiis:

— Pregătesc documentele pentru arestare preventivă, spuse ea. Îl acuzăm de deținere de stupefiante și solicităm să fie reținut pentru patru săptămâni.

Ședința continuă încă o jumătate de oră. Împărțiră sarcinile și discutară ipoteze și posibilități. Totuși, conversația se întoarce la subiectul principal: unde era Jens Hummel?

16.

O muscă poposi pe seiful masiv. Line își puse mâna pe oțelul rece și o goni. Suprafața seifului era rugoasă și vopseaua verde-deschis era crăpată ici-colo.

— Nu îmi place să cobor aici, spuse Sofie, strângându-și brațele pe lângă ea, ca și când i-ar fi fost frig. Aseară am auzit zgomote.

Line aruncă o privire la țevile care se întindeau pe sub tavanul subsolului – pe una dintre ele se vedea un strat subțire de condens.

— Poate că sunt pungii de aer în țevi? îi sugeră ea. Așa se întâmpla când locuiam în Oslo. Trosneau și făceau tot felul de zgomote ciudate.

— În casele vechi se aud tot felul de zgomote, este drept, încuviință Sofie. Dar nu este amuzant să fim singure aici, doar eu și Maja.

Line se îndreptă de spate și își duse mâna pe pânțele.

— Crezi în fantome?

Sofie goni o muscă.

— Nu m-aș mira dacă Bătrânul ar băntui pe-aici, glumi ea. I-ar sta în fire.

— În casa mea au murit doi bărbați, îi reaminti Line. Niciunul dintre ei nu băntuie pe acolo. Aici a murit doar unul.

Râseră împreună, în timp ce se uitau la seiful masiv din mijlocul încăperii.

— Va fi inutilizabil după ce îl găurește, îi spuse Line. Ești sigură că nu este vreo cheie pe aici prin casă, pe undeva?

— Nu, tot nu a apărut, zâmbi Sofie.

Line făcuse câțiva pași în spate și se uită la seif de la distanță.

— Ai idee dacă bunicul tău chiar îl folosea? o întrebă ea pe Sofie.

— Nici măcar nu am știut că există un seif aici până când nu mi-a spus avocatul, răspunse Sofie.

— Dacă îl folosea, cheia trebuie să fie pe undeva prin casă, spuse Line. A murit aici, în spatele unei uși încuiate.

Se întoarse spre Sofie.

— Nu avea un breloc cu chei?

— Am primit o singură cheie, pe cea de la casă. Avea două mașini, dar

au fost vândute fără să le văd.

În jurul ferestruicii de pe zidul pivniței bâzâiau trei muște. Sofie deschise fereastra și le dădu afară. De undeva din cartier răzbătu până la ele zgomotul făcut de o mașină de tuns iarba.

— Poate ar trebui să schimbi yala? îi sugeră Line.

— Ce vrei să spui?

— Poate că mai sunt chei rătăcite. Eu am primit trei seturi de chei când am cumpărat casa.

Sofie se plimbă prin încăpere și se întoarse cu spatele la zid.

— O să vorbesc cu lăcătușul când ajunge, încuviință ea.

Chiar atunci se auzi soneria.

— Sper să n-o trezească pe Maja, spuse ea, urcând scara în grabă.

Line o urmă.

Lăcătușul avea în jur de 30 de ani, era înalt și puternic. Purta o salopetă de lucru cu multe buzunare și un tricou la fel de negru ca părul lui. Ai fi zis că tricoul era ca un strat suplimentar de piele pe trupul ars de soare, care nu reușea să ascundă nimic din mușchii puternici de dedesubt.

Line și Sofie se uitară una la alta cu subînțeleles.

— O caut pe Sofie Lund, preciză el.

— Eu sunt, spuse Sofie, făcând un pas în spate ca să-l lase să intre.

— Eu sunt Atle, spuse el, salutând-o și pe Line.

— Intră, spuse Sofie făcându-i semn cu mâna. Trebuie să coborâm la subsol.

Bărbatul căra o cutie mare de scule, pe care o așeză pe podea, în fața seifului.

— Este un Kromer vechi, spuse el pe loc. Nemțesc. Se fabrica prin anii 1930.

Se ghemui și se sprijini cu o mână de ușa seifului.

— O să fie greu? întrebă Line.

— Nu e greu, dar e nevoie de puțin efort, răspunse el. Puține seifuri sunt construite să reziste profesioniștilor care au unelte potrivite și suficient timp să le deschidă. Acesta este mai mult un fișet ignifug. Peretele de oțel nu este atât de gros pe cât pare. Este doar o placă subțire de oțel așezată peste material izolator. Dar voi avea nevoie de niște unelte mai puternice.

Se ridică.

— Ați căutat cheia?

Sofie și Line răspunseră în cor că da.

Lăcătușul zâmbi.

— Trebuia să întreb, spuse el ridicând mâinile în timp ce ieșea din încăperea cu spatele.

Când reveni, ținea în mână o bormașină electrică, un stativ magnetic pentru bormașină și un prelungitor. Atașă stativul perpendicular pe ușa de oțel și privi în jur după o priză.

Sofie îi luă ștecherul din mână și îl introduse în priza din perete.

— O să dau o gaură de probă, le explică tânărul, punându-și ochelarii de protecție și căști.

Un sunet ascuțit umplu încăperea când burghiul întâlnește oțelul seifului. Line își astupă urechile cu ajutorul degetelor.

— Trebuie să văd ce face Maja! îi strigă Sofia.

Line făcu semn din cap că înțeleșese și se uită la bărbatul care stătea în genunchi în fața seifului. Firele de păr de pe dosul palmelor erau mai subțiri decât cele de pe cap, avea degete lungi și era zvelt. Și zâmbea ca pentru sine, ca și cum știa ceva ce nu mai știa nimeni altcineva. Sau poate că îi plăcea ceea ce făcea.

Bormașina mânca din oțel, milimetru cu milimetru, până când sunetul se modifică și lăcătușul scoase burghiul. În încăperea se revărsă un miros de acru, iar Line strâmbă din nas.

— Ce-i cu mirosul acesta? întrebă.

— S-a supra-încins metalul.

— L-ai străpuns complet?

Lăcătușul clătină din cap.

— Aceasta este doar un vizor în carcasa încuietorii.

Dădu deoparte stativul și căută în cutia de scule până când găsi un instrument asemănător celor folosite de medici la examinarea ochiului și retinei.

— Ca să văd unde am ajuns, spuse el, privind în gaura pe care tocmai o făcuse. Puțin mai jos și spre stânga, mormăi ca pentru el, privind cu un ochi prin instrument.

Apoi luă un marker și făcu un semn pe ușa blindată, după care așeză la loc stativul pentru bormașină.

— Dacă acum nimeresc locul corect, pot să rotesc încuietoarea cu șurubelnița.

Sofie reapăru, ținând în mână dispozitivul cu care auzea ce se întâmplă în camera copilului.

— Încă doarme, zâmbi ea. Sus nu se aude așa de tare, dacă sunt ușile închise.

Lăcătușul își ridică privirea înspre ele.

— Sunteți gata?

Amândouă confirmară printr-un semn al capului și își astupară urechile până când bormașina străpunse oțelul.

— Ai mai făcut așa ceva până acum? îl întreabă Line în timp ce el scotea iar burghiul. Adică ai mai deschis seifuri?

— Da, de multe ori, o asigură el.

— Și ce găsești înăuntru de obicei?

— În general, sunt goale, răspuse Atle, privind prin noua gaură. Dar câteodată sunt și lucruri ciudate. Băuturi vechi și opere de artă, dar în majoritatea cazurilor sunt chei, contracte de asigurare, fotografiile și acțiuni fără valoare.

— Poți să le iei tu, spuse Sofie uitându-se la Line.

— Ce vrei să spui?

— Dacă este ceva acolo, poți să iei tu.

Lăcătușul își ridică privirea spre ea.

— Am găsit și bani.

Sofie ridică din umeri și se uită la Line.

— Nu aveai de renovat o casă întreagă? o întreabă.

Line își imaginează un buget mai mare pentru proiectul ei, dar nu ar fi fost corect să accepte.

— Știi ce părere am despre Bătrân și despre ce a lăsat în urma lui, continuă Sofie. Nu vreau nimic.

Line clătină din cap.

— Nici eu, spuse ea. Dacă este ceva de valoare acolo, poți să donezi.

— Vedem noi, zâmbi Sofie.

Lăcătușul mută stativul bormașinii de cealaltă parte a încuietorii și începu să dea altă gaură. Se aplecă deasupra echipamentului, concentrat. I se zărea vârful limbii printre buze și pe frunte îi apăruă mici broboane de sudoare.

După o jumătate de oră, în ușa metalică apăruseră șapte găuri.

— Așa, spuse el, ștergându-și transpirația cu dosul palmei. Ar trebui să

fie de ajuns.

Introduse o șurubelniță subțire într-o gaură și instrumentul de verificare într-o alta.

— A fost utilizat frecvent, spuse el. Nu sunt semne de rugină. Mecanismul poate fi mișcat cu ușurință.

Îi ateriză o muscă pe frunte, iar el o îndepărtă suflând spre ea, după care își prinse iar limba între buze, în timp ce se concentra.

— Acum voi roti un cilindru care trage zăvorul și gata, explică el.

Din interiorul seifului se auzi un sunet înfundat, ca și cum ceva greu se așezase pe poziție. Atle scoase șurubelnița, apăsă mânerul și deschise ușa.

Line se uită la Sofie și îi făcu semn cu capul în direcția seifului.

— Uită-te tu, o rugă Sofie.

Line înainta și deschise ușa. Era grea, dar se mișca ușor.

Seiful era organizat ca un dulap, cu trei polițe și un sertar în partea de jos. Pe raftul de jos erau mai multe plicuri maro voluminoase, alături de niște agende negre, în mijloc erau cinci bibliorafturi negre. Pe polița de sus se aflau teancuri de bancnote legate cu elastice. Line luă unul dintre ele și i-l oferă lui Sofie. Erau bancnote de 500 de coroane, un total de 50.000 de coroane, estimează ea. Mai erau teancuri similare cu bancnote de 1.000 și respectiv 200 de coroane. În total trebuie să fi fost aproape o jumătate de milion de coroane.

Nu reuși să se abțină și izbucni în râs. Se molipsi și Sofie, cu toate că amândouă știau că banii nu fuseseră câștigați din muncă cinstită.

Lăcătușul completează un deviz, aruncând ocheade la seif, ca și cum conținutul nu-l interesa. Îi înmână devizul lui Sofie ca să-l semneze.

— Nu dona totul, îi sugerează el zâmbind. Bucurați-vă și voi puțin de bani.

Line puse bancnotele la loc și văzu o cheie care trebuia să fie de la sertarul cu yală din partea de jos. O lăsă la locul ei și îl conduse pe lăcătuș împreună cu Sofie.

Maja se trezise și Sofie o aduse și pe ea la subsol.

— Să îi numărăm? îi propuse Line scoțând unul dintre teancurile cu bani.

Sofie încuviință și o mută pe Maja pe celălalt șold. În timp ce număra cu voce tare, Line așeza teancurile de bani deasupra seifului, ajungând la 480.000.

— Mai e ceva aici, spuse ea, scoțând un plic ce fusese împins în partea

din spate a raftului de sus.

Când îl deschise, Sofie își întinse gâtul să vadă ce era în el.

— Tot bani, oftă Line, arătându-i plicul înainte să așeze bancnotele nelegate alături de celelalte teancuri.

Erau bancnote de 1.000, în total probabil un milion de coroane. Toate păreau să fie pătate cu vopsea roșie.

— Sunt bani dintr-un jaf bancar, spuse Line în șoaptă.

Scrisese despre subiect într-un articol pentru ziar. Cutiile utilizate pentru transportul de valori și casetele de bani din ATM-uri erau securizate cu cartușe de cerneală. Când cineva încerca să le deschidă ilegal, fiolele cu cerneală se activau și bancnotele erau marcate, astfel încât deveneau inutilizabile.

— Pune-i înapoi, o rugă Sofie. Trebuie să-i dau Majei să mănânce.

Line strânse banii și luă cheia.

— Nu am verificat sertarul, spuse ea.

Cheia intră cu ușurință și o folosi pe post de mâner să tragă sertarul.

Acolo era un obiect învelit într-o cârpă cenușie. Line îl scoase, îl așeză pe podea și dădu învelitoarea la o parte.

Era un revolver.

— Știam eu, oftă Sofie. Știam că o să avem probleme dacă îl deschidem. Întâi bani dintr-un jaf și acum o armă ilegală.

Maja începu să plângă.

— Și nici nu putem să-l închidem la loc, continuă Sofie. Încuietoria este stricată.

Line ridică arma și o întoarse pe toate părțile. Metalul era negru mat.

— Ai grijă, o avertiză Sofie, ferind-o pe Maja. Să nu fie încărcat.

— Tata m-a dus odată în poligonul de tragere de la subsolul secției de poliție, îi explică Line, deschizând butoiușul.

Erau cartușe în două dintre lăcașuri.

— Îl putem arunca în apă, propuse Sofie.

Line răsturnă cele două cartușe în palmă și împinse butoiușul la loc.

— Pot să-l iau cu mine, spuse ea. Ai spus că pot lua ce este în seif.

Sofie se încruntă.

— Ce să faci cu el?

— Îl predau. Poate să-l ducă tata la secție. Poliția predă frecvent arme vechi ca să fie distruse.

Observă că Sofie era sceptică.

— Va fi complet anonim, insistă ea. O să-i spun doar că l-am primit de la o prietenă care l-a găsit printre lucrurile bunicului său.

— Bine, răspunse ea îndreptându-se spre seif și luând câteva bancnote din unul dintre teancuri. Dar numai dacă pot să îți fac cinste cu prânzul.

17.

Wisting uitase că pe timpul verii cantina poliției era închisă. Intră în sala de ședințe și găsi un pachet de pâine de secară ce stătuse mult timp în dulapul de sus al chicinetei. Luă două felii și le mâncă goale, stând în picioare lângă fereastră. Se întăriseră și nu mai aveau niciun gust.

Pe stradă trecu o mașină cu muzica dată la maximum. O urmări cu privirea până dispăru în zare. Apoi se întoarse în chicinetă, deschise robinetul și lăsă apa să curgă până când pe țeavă veni apă rece.

Era neliniștit. Multe date sugerau că Jens Hummel avusese o viață dublă, aspect pe care nu reușiseră să-l descopere în timpul cercetărilor inițiale.

Luă un pahar din dulap, îl umplu cu apă și bău.

Fuseseră pe calea cea bună, dar, în loc să continue, își extinseseră cercetările în alte direcții.

Putea susține că motivul îl reprezentau volumul mare de muncă și resursele insuficiente, însă, cu toate acestea, fusese o decizie greșită, pentru care trebuia să-și asume răspunderea.

Se duse la fereastră ținând paharul în mână. De când nu mai patrula pe străzi, devenise un detectiv respectat și experimentat. Acum se întreba dacă nu era cumva prea bătrân. Avea 55 de ani, curând avea să devină bunic și nu-i făcea plăcere ce vedea în jurul său. Criminalitatea organizată era în creștere, în timp ce cadrul legal care trebuia respectat în cursul anchetelor era mai complicat decât înainte, cu cerințe procedurale mai stricte și metode de cercetare tot mai avansate și care cereau timp. Pe lângă toate acestea, personalul se tot redusese.

Sorbi din pahar.

Nu doar infracțiunile se schimbaseră de când devenise el polițist, cu 32 de ani în urmă, ci și întreaga mentalitate a societății. Înainte, oamenii veneau din proprie inițiativă să spună poliției ce știau și ce văzuseră. Acum, poliția se confrunta din ce în ce mai mult cu un zid al tăcerii, chiar și atunci când căuta informații doar tangențiale cu o infracțiune. Se strecurase frica. Lumea nu voia să se implice în nimic și se temea să ofere informații

poliției. În același timp, oamenii se înstrăinaseră unii de alții și le păsa tot mai puțin de ceea ce se petrecea în jurul lor.

Se întoarse în chicinetă și vărsă restul apei din pahar. Explicația lui pentru faptul că munca de polițist devenise mult mai dificilă era, probabil, doar o scuză care-l ajuta să evite acceptarea ideii că societatea se schimba și, prin urmare, se schimba și infraționalitatea.

Nils Hammer se ivi în ușă și se sprijini de tocul ușii.

— Nu am găsit nimic în telefon, spuse el fluturând punga de dovezi. Probabil că mesajele și apelurile erau șterse frecvent. Memoria internă este goală.

Wisting se uită la el. Sperase ca telefonul ascuns în mașina lui Hummel să le permită să facă un pas înainte.

— Datele nu pot fi recuperate, dacă mesajele sunt șterse? Ca la calculator?

— Putem aduce pe cineva să verifice, încuviință Hammer. Dar va dura și nu este sigur că vom obține ceva.

Se îndreptă spre masa de ședințe, așeză pe ea punga de probe în care era telefonul și verifică dacă mai era cafea în filtru, după care luă o cană din dulap.

— Mă gândeam eu că o să apară după topirea zăpezii, spuse el umplând cana.

Wisting dădu din cap. În orele de după dispariția lui Jens Hummel, dar înainte să fie anunțată oficial, în sudul regiunii Vestfold se așternuse un strat subțire de zăpadă, care ascunsese toate urmele.

— Crezi că Aron Heisel știe ceva? întrebă Hammer.

— Nu despre Jens Hummel, răspuse Wisting. Dar cred că știe multe despre Frank Mandt și traficul de droguri, suficient cât să aibă idee cine avea acces la hambar și cine ar fi putut aduce taxiul.

— Crezi că vrea să declare ceva?

Wisting își luă și el o cană.

— Mă tem că nu vom scoate mai multe de la el decât am obținut din telefonul mobil, răspuse el.

— Te gândești că ne lipsește o verigă? îl întrebă Hammer.

— Ne lipsesc mai multe, spuse Wisting.

— Mă gândesc la Frank Mandt, preciză Hammer. Dacă ar mai fi fost în viață, l-am fi adus pentru interogatoriu. Nu ducea nimeni un taxi căutat de

poliție la el în hambar fără să aibă aprobarea lui.

— Nu ne-ar fi spus nimic.

— Știu, încuviință Hammer și se îndreptă spre ușă. Dar am fi avut, în sfârșit, ocazia să-l prindem. Erau 3 kilograme de amfetamine acolo. Ar fi trebuit să răspundă și pentru ele.

Wisting luă cana de cafea cu el și îl urmă pe Hammer pe coridor, apoi se închise la el în birou.

La ora 4 îi chemă din nou pe detectivi în sala de ședințe. Christine Thiis veni direct de la instanță, unde solicitase menținerea măsurii de arestare preventivă pentru Aron Heisel.

— Nu a avut nicio explicație pentru instanță cu privire la drogurile pe care le-am descoperit, a spus doar că nu știa nimic despre ele, spuse ea.

— N-o să-l creadă nimeni, spuse Espen Mortensen împingând în fața sa două fotografii.

Într-una se vedea urma unei tălpi de pantof, iar în cealaltă, mulajul din ghips. Modelul tălpii era identic.

— Aron Heisel a fost în pivniță.

Wisting luă cele două fotografii și le studie mai îndeaproape.

— În sfârșit, se leagă ceva, spuse Nils Hammer pe un ton sec.

Mortensen recuperează fotografiile și le înlocuiește cu altele trei din mapa sa.

— Pentru că tot vorbim despre pantofi, spuse el, împingându-le spre centrul mesei. Acestea au fost găsite pe covorașul din fața banchetei soferului și pe pedala de frână din taxiul lui Jens Hummel.

Păreau să fie trei bucățele de hârtie de dimensiunea unei unghii.

— Ce sunt? se văzu Wisting nevoit să întrebe.

— Rumeguș, răspunse Mortensen.

Christine Thiis trase spre ea una dintre fotografii.

— De unde provine?

— Nu știm de cât timp este acolo, dar există două explicații evidente, răspunse Mortensen. Fie Jens Hummel a fost într-un loc unde a călcat pe rumeguș și l-a dus în mașină, fie le-a adus criminalul când a dus mașina în hambar.

— Poate să provină din hambar? se interesă Wisting.

Mortensen clătină din cap.

— Nu, n-am găsit rumeguș în hambar. Provine de altundeva.

Wisting se îndreptă de spate.

— Am refăcut întregul traseu al lui Jens Hummel din ziua precedentă dispariției, spuse el. Nu îmi amintesc de vreun loc în care să fi putut lua pe pantofi rumeguș pe care să-l ducă în mașină.

— De fapt, unde poți găsi rumeguș? întrebă Christine Thiis.

— La o fabrică de cherestea, la un gater, la o tâmplărie și pe un șantier, enumeră Torunn Borg.

— Și la circ, sugeră Hammer.

Wisting îndreptă pixul înspre el.

— Fă o analiză, îl rugă el, continuând ședința.

Torunn Borg vorbise cu șoferul buldozerului.

— Nu prea am avut ce să aflu de la el, explică ea. Vechiul drum spre fermă este în sectorul său. Avea o înțelegere cu Franck Mandt, să-l dezăpezească zece ani. Cât despre noaptea în care a dispărut Jens Hummel, a observat că a început să ningă la ora 7 dimineața și a ieșit cu plugul de la ora 9 până la ora 15. Mica fermă din Huken este pe la mijlocul sectorului său, așa încât estimează că a fost acolo în jurul orei 12. Dar nu-și amintește să fi văzut ceva deosebit. Și-ar fi amintit dacă ar fi fost mașini sau oameni. Și n-a văzut pe nimeni.

Conversația din jurul mesei reveni la cantitatea de droguri din pivniță. Le dădea speranțe. În cazurile cu droguri, erau de obicei implicate multe persoane. Consumatori, furnizori, cărăuși și dealeri. Multe etape și multe evenimente care puteau oferi poliției o deschidere spre elucidarea acestui caz, spre deosebire de omucideri.

După aproximativ o oră, stabiliră direcția de acțiune și încheiară ședința. Wisting stătea singur în birou când primi un mesaj de la Line, care încercă încă o dată să-l invite la un grătar, atrăgându-i atenția că fripturile nu mai rezistă mult.

Ancheta se afla într-un punct crucial, când erau multe întrebări care așteptau răspunsuri. Răspunsuri din interogatoriile de rutină și din verificări, din expertizele tehnice, analiza rezultatelor și din tot ceea ce implica o anchetă. Putea, la fel de bine, să le aștepte altundeva, așa că se ridică și ieși din birou.

În drum spre Line, se gândi la nepotul ce avea să crească fără tată, cu excepția cazului în care Line cunoștea pe altcineva care ar fi vrut să-și asume acest rol. Privind în urmă la propriul său rol de tată, trebuia să recunoască faptul că munca sa de polițist îi umbrise viața personală. Prea

des acordase mai multă atenție muncii decât familiei.

Parcă în fața casei sale și merse pe jos până la Line. Din spatele casei ei se simțea miros de grătar. Merse prin grădina cu buruieni și ocoli casa. Ea îl întâmpină cu o îmbrățișare.

— Te ocupi tu de carne? îl întrebă ea și dispăru în casă.

Wisting merse lângă grătar și întoarse fripturile.

Line reveni cu un bol mare de salată.

— Pare să fie gata, spuse el, întorcând iar carnea.

— Am riscat și am pus-o pe grătar înainte să vii tu, spuse Line, întinzându-i o farfurie pe care să așeze fripturile. Mă bucur că ai avut timp să vii.

— Și eu, zâmbi el și se așeză la masă. Te-ai dus să iei tapetul?

— Nu, dar a sosit, răspuse Line, umplându-și farfuria. Crezi că ai timp să mă ajuți?

— Îmi *fac* timp, îi promise el.

Line înfipse furculița în bucata de carne.

— Ați mai aflat noutăți despre ce i s-a întâmplat lui Jens Hummel? îl întrebă ea, tăind o bucătică de friptură.

— Nu chiar, răspuse Wisting.

— Dar în ce direcție merge ancheta? se interesă ea. Ar fi putut să ascundă taxiul în hambar și să plece în vacanță în Caraibe, de exemplu?

Wisting termină de mestecat.

— Nu credem că a dispărut de bunăvoie, spuse el.

— Cui îi aparține ferma? continuă Line să întrebe.

— Nu mai lucrezi ca jurnalist, îi reaminti el zâmbind.

Line căscă în loc de răspuns.

— Este vorba despre o mică fermă abandonată, preciză Wisting. Probabil că majoritatea colegilor tăi au identificat proprietarul pe baza registrelor de carte funciară, dar a fost eliminat ca suspect. Închiriasse spațiul cu ani buni în urmă.

Continuară să discute despre caz în timp ce mâncau. Line nu află detaliile, dar află suficient cât să-și dea seama că ancheta progresa.

La desert, scoase o cutie de înghețată. Wisting luă de două ori din ea și se lăsă pe spetează după ce termină de mâncat.

— Am aici ceva de care vreau să te ocupi tu, îi spuse ea.

— Ce anume?

Line se ridică, intră în casă și veni înapoi cu un obiect pus într-o pungă pe care i-o așează în poală.

Wisting privi în jos și puse mâna pe o bucată de cârpă cenușie în care era înfășurat un obiect greu. Despături cârpa și făcu ochii mari când zări revolverul cu butoiaș octogonal.

— L-a găsit o veche prietenă din școala primară, când strângea lucrurile bunicului ei, îi explică Line înainte să apuce el s-o întrebe.

Wisting ridică revolverul, scoase butoiașul și observă că nu era încărcat.

— Îl ai de mult timp? se interesă el.

— Doar de câteva ore, răspuse ea. Probabil că nu este înregistrat. Voia să-l arunce în mare, dar i-am sugerat că îl poți preda tu, ca să fie distrus.

Wisting încuviință. Din case apăreau mereu arme. Carabine, puști, pistoale și revolve pe care moștenitorii nu le doreau și nu știau ce să facă cu ele.

— Este un Nagant, spuse el. De 7,5 milimetri. Fabricat în Belgia la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Armă cocoșul și când apăsă trăgaciul se auzi un clinchet.

— Funcționează? îl întrebă Line.

El confirmă.

— Revolverele sunt foarte fiabile. Funcționează la fel de bine ca atunci când a fost produs.

— Ce se întâmplă cu armele care sunt distruse?

— Sunt mărunțite și transformate în cuie.

— Ar ieși un articol bun, gândi ea cu voce tare.

— Cum așa?

— O armă veche are multe povești de istorisit, îi explică Line, făcând semn cu capul spre revolver. Acesta a trecut prin două războaie mondiale. Ar fi interesant de povestit istoria unei arme care ajunge să fie transformată în cuie.

Wisting înveli arma la loc în bucata de stofă.

— Care e povestea lor? zâmbi el și se uită la cuiele din șipicile ce înveleau casa fiicei sale. Pereții sunt plini de istorie.

Line se entuziasmă.

— Nu-i așa? spuse ea. Probabil că l-aș fi putut vinde revistei *Vi Menn* sau așa ceva.

Ea se ridică și începu să strângă masa.

— A fost în armată? întrebă Wisting, punând revolverul înapoi în pungă.

— Cine?

— Fostul proprietar, spuse el ridicând punga ca să sublinieze la ce se referea. Revolverele Nagant au fost folosite și de forțele terestre, și de marină.

— Nu cred, răspunse Line repede, stând în ușa verandei cu paharele goale în mână și privind fix punga pe care tatăl său o ținea în mâini. Nu știu de ce îl avea sau la ce îl folosea, adăugă ea înainte să intre în casă.

18.

Wisting închise vechiul revolver în seiful pe care îl avea în fișetul de la subsol. Se văzu nevoit să mute un album foto ca să îi facă loc. În el erau fotografiile de pe vremea când se căsătorise cu Ingrid, într-o vară din urmă cu 30 de ani. Rămase puțin să-l frunzărească. Își sărbătoriseră nunta în restaurantul hotelului Wassilioff din Stavern, alături de rudele cele mai apropiate. Pe atunci mai trăiau și socrii, și mama sa. Chiar și bunica lui Ingrid participase la nuntă. A doua zi au plecat cu mașina în vacanță în Danemarca și au stat într-un cort în Løkken. A plouat trei zile la rând, dar era una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le avea.

Una dintre fotografiile fusese făcută lângă o biserică îngropată de nisipul purtat de vânt cu trecerea veacurilor. Construcția în sine fusese treptat demolată și mutată, doar turla pătrată se mai zărea din nisip. Își amintea că el făcuse fotografia. Ingrid stătea cu părul udat de ploaie și râdea de el. Era mult mai tânără decât era Line acum, dar asemănarea era izbitoare. Două luni mai târziu, Ingrid era însărcinată.

Au revenit acolo în vara în care Line și fratele ei geamăn aveau 12 ani. Atunci dunele de nisip erau mai mici și se vedea mai mult din turlă, iar un bărbat cu care stătuseră de vorbă le spusese că era construită pe un strat de morene, măcinat de ploaie și apa mării care pătrundea pe uscat. Cu timpul, pământul de sub ea avea să dispară, iar turla să se prăvălească în apa mării.

Așeză albumul la loc și se întrebă dacă mai există biserică.

Fotografia de la nunta lui cu Ingrid fusese atârnată pe peretele din dormitor. O scosese la câteva zile după ce Suzanne rămăsese prima dată cu el peste noapte. În locul tabloului se mai vedeau un cui și o pată pătrată mai întunecată decât restul peretelui, dar niciunul nu spusese nimic. Fotografia înrămată era prea mare să încapă în seif, așa că o așezase în picioare în dulapul de haine. Nu se mai gândise să o agațe înapoi în cui și puse în balanță dacă ar trebui să o facă acum, dar renunță. Poate că, în schimb, reușea să o convingă pe Line să-l ajute să înlocuiască tapetul din dormitor.

Își schimbă pantalonii și luă o cămașă curată, după care plecă în oraș și intră în cafeneaua Pacea de Aur. Localul era pe jumătate plin, iar muzica se auzea în surdină din boxele din tavan, astfel încât să nu deranjeze

conversațiile purtate în jurul meselor. Clienții erau tineri și bătrâni, localnici și turiști estivali.

Suzanne era așezată la una dintre cele mai intime mese, vorbind cu un cuplu de tineri. Îl salută discret printr-o mișcare a capului, în semn că îl văzuse, după care își mută privirea în altă parte.

Wisting găsi o masă lângă perete, unde nu-l putea vedea multă lume, dar de unde el putea observa tejeaua barului și casa de marcat. Scoase un ziar pe masă și își agăță sacoul de spetează, după care merse la bar.

Fata care îl servi avea un ecuson pe care scria Unni; era cea pe care o suspecta Suzanne că fură. Era drăguță și blondă, cu părul strâns în coadă.

Wisting ceru o ceașcă de cafea și o prăjitură cu caramel. Achită cu monede pe care le lăsa pe bar. Fata petrecu o vreme strângându-le și, înainte să termine, Wisting se întoarse cu spatele la ea. O auzi cum deschide casa de marcat și pune banii în sertar.

Pe tură mai erau și alte două fete, în afară de Suzanne și Unni. Toate erau destul de ocupate și părea că stau cu rîndul la bar, curățând mesele și spală paharele, fără a avea o rutină fixă.

Nu se simțea confortabil știind că lucrează sub acoperire în restaurant, dar își ridică privirea din ziar de fiecare dată când Unni primea o comandă nouă la bar. La un moment dat i se păru că a pus o altă sumă în casa de marcat. Un bărbat cărunt îi dăduse o bancnotă de 200 pentru un pahar de bere, iar casa de marcat se deschisese de mai multe ori până să-i dea restul.

Suzanne trecu pe lângă el de mai multe ori, însă el o ignoră. Cafeaua se răcise. O bău pe nerăsuflăte și începu să citească un articol despre preferințele de vacanță ale norvegienilor. O altă angajată veni să ia ceașca goală de cafea. Pe ecusonul ei scria Nina. Părea mai rușinoasă decât celelalte două și îi zâmbi timid înainte să se retragă.

După ce termină de citit ziarul, se ridică și merse la bar. Mai comandă o ceașcă de cafea și rămase acolo o vreme, stând în picioare. Suzanne mergea cu ușurință printre mese și le zâmbea clienților, păstrând discreția. Era frumoasă. Înaltă și zveltă, cu păr negru mătăsos.

Între timp, îi sună telefonul. Era Christine Thiis.

— Ceva noutăți? se interesă ea.

— Ar trebui să fie? o întrebă Wisting.

— Și eu sunt întrebată la rîndul meu, spuse ea. Sunt la cina de vară oficială cu inspectorul-șef și cu ceilalți procurori.

Trei bărbați așezați la o masă de la fereastră își întoarseră privirile după Suzanne când trecu pe lângă ei având mâinile pline cu pahare goale.

— Nu sunt noutăți, răspunse Wisting. Altfel, te-aș fi informat.

— Știu, răspunse Christine Thiis, făcând o pauză înainte să continue. E nemulțumit.

— Cine?

— Inspectorul-șef. M-a tras deoparte și m-a întrebat dacă ești cel mai în măsură să coordonezi ancheta.

Wisting își luă ceașca de cafea și se întoarse la masa lui. Ivan Sundt fusese numit de curând în funcție. Înainte fusese judecător și nu avea nici experiența, nici capacitatea de înțelegere a modului concret în care se desfășoară o anchetă.

— De ce se întreabă asta?

— A fost impresionat de articolul cu bunica lui Jens Hummel.

Suzanne trecu pe lângă masa lui. Wisting își ridică privirea și primi drept răsplată un zâmbet fugar, după care ea dispăru în spatele barului.

— Ce i-ai răspuns? o întreabă el.

— Că am deplină încredere în tine, răspunse ea. Sunt convinsă că vei rezolva cazul.

Wisting îi mulțumi pentru încrederea acordată. La finalul convorbirii, era măcinat de un sentiment care nu îi dădea pace. Ar fi trebuit să fie la birou și să studieze teancurile de documente, nu să se joace de-a detectivul privat.

Mai rămase acolo două ore. La plecare, cheltuiuse aproape 100 de coroane pe cafeaua comandată la bar, fără să observe ceva care să susțină suspiciunile lui Suzanne. El era, după toate probabilitățile, în toiul unei anchete de omucidere și avea impresia că fusese o seară pierdută.

Îi trimise un mesaj lui Suzanne din mașină, promițându-i să revină într-o altă seară și urându-i noapte bună. Când ajunse cu mașina în dreptul casei sale, ea îi răspunse scurt, spunându-i „OK, mulțumesc”.

19.

Dimineața avură o ședință scurtă și informată. Pe parcursul nopții nu apăruseră detalii noi în acest caz. Atmosfera era tensionată, iar cei prezenți doreau să înceapă activitatea zilnică în loc să stea și să împărtășească gânduri și ipoteze.

Wisting își petrecu dimineața pregătindu-se să-l interogheze din nou pe Aron Heisel. Dacă nu apăreau noutăți din altă parte, Heisel era singurul care putea să-i ajute să meargă înainte cu ancheta.

Lui Wisting îi plăcea jocul psihologic care avea loc în cursul unui interogatoriu. În sala de anchetă întâlnea toate emoțiile omenești exprimate liber și avea ocazia să se folosească de toate trucurile psihologice, precum și de experiența sa. Totul se reducea la șiretenie, tactică și păstrarea unei bune imagini de ansamblu.

Fiecare interogatoriu era diferit. Nu puteai, pur și simplu, să te așezi și să începi să vorbești sau să urmezi o listă de întrebări prestabilite. Interogatoriul era clădit în jurul subiectelor care trebuiau clarificate. Acum, prioritatea o reprezenta obținerea de informații despre bărbatul care fusese pus sub acuzare pentru deținere de amfetamine. Care era trecutul său? În ce mediu se învârtea? Pe unde umblase? Ce făcuse? Cu cine se întâlnește? Abia când se contura imaginea despre persoana sa putea fi îndreptată discuția spre elemente din care puteau fi extrase conexiuni cu Jens Hummel și cazul de dispariție.

Aflaseră deja că Aron Heisel folosea două numere de telefon, unul norvegian și altul spaniol. Pentru istoricul convorbirilor din Spania trebuiau să mai aștepte. Cel din Norvegia nu revelase nimic. Solicitaseră sprijinul poliției spaniole și pentru cercetarea apartamentului său din Marbella.

Poliția de frontieră îi sprijinise cu verificarea călătoriilor, iar serviciul financiar, cu situația veniturilor personale. În același timp, îi identificaseră cercul familial și relațional. Părinții săi nu mai erau în viață, dar avea o soră mai mare, căsătorită, care locuia în Trondheim. Ultimul loc de muncă fusese ca șofer la o companie de curierat din Oslo.

La ora 11 făcu o pauză ca să meargă să-și ia ceva de mâncare, dar nu

apucă să se ridice de pe scaun, că primi un mesaj de la Suzanne. Găsise lipsuri în gestiune: *8 dl de vodcă ieri. 2.000 de coroane.*

Probabil că se întâmplase până să ajungă el, își spuse. Fusese atent aproape de fiecare dată când se servise ceva la bar. Fiecare comandă era bătută în casa de marcat. Se pregăti să o sune, dar pe ecran apăru un număr necunoscut.

— Da? Sunt Wisting, răspuse el.

— Reidar Heitmann vă sună, spuse interlocutorul.

Era avocatul lui Aron Heisel.

— Tocmai am avut o discuție cu Heisel, continuă el. La cum se prezintă lucrurile, l-am sfătuit să nu dea nicio declarație.

— De ce? întrebă Wisting.

Avocatul își drese glasul.

— Heisel este acuzat pentru o infracțiune despre care nu știe nimic, răspuse el. În plus, o să aveți un scop ascuns în orice discuție cu el.

— Ce vrei să spui?

— Încetează, i-o reteză avocatul. Amândoi știm că nu drogurile sunt principalul subiect. În realitate, este vorba despre Jens Hummel. Este un caz cu privire la care clientul meu a declarat tot ce știe.

— Am dori să discutăm din nou cu el, încercă Wisting.

— Nu va vorbi, atât timp cât este acuzat.

— De fapt, ce doriți să spuneți? îl întrebă Wisting. Că ne va oferi informații în cazul Hummel dacă renunțăm la cazul de droguri?

— Oricum nu aveți dovezi solide împotriva lui, spuse Heitmann. Tot ce spun este că, la cum stau lucrurile, nu vrea să dea nicio explicație.

Aron Heisel avea toate motivele să nu răspundă întrebărilor poliției. Din punctul său de vedere, era o decizie înțeleaptă. Dând explicații, ar fi intrat repede în contradicții și neconcordanțe care întăreau suspiciunile legate de el. Wisting nu prea avea altceva de făcut decât să ia act de hotărârea sa.

Închise telefonul și se aplecă în față, sprijinit cu coatele de masă. Un acuzat care nu voia să dea declarații putea să aibă ca efect stagnarea anchetei. Îi aștepta un drum lung și anevoios.

20.

În ultimul timp, Line se trezea dimineața din ce în ce mai devreme. Citise că era ceva obișnuit ca femeile însărcinate să doarmă mai puțin în ultimul trimestru, dar acum era prima dată când vedea cifra 5 la ceasul cu alarmă de pe noptiera de lângă pat.

Odată trezită, îi era greu să găsească o poziție confortabilă și simțea în picioare o agitație care o determina să se ridice și să meargă.

După nașterea copilului nu mai avea să se bucure de lenevit în pat, așa că era mai bine să se obișnuiască cu mai puțin somn.

Luă ziarul și începu să citească articolele despre cazul Hummel. Trecuseră două zile de la găsirea taxiului, dar nu existau noutăți. Bărbatul care locuia la mica fermă era acuzat de trafic de droguri și fusese arestat preventiv pentru o lună, dar refuzase să dea declarații poliției.

La ora 7 îl văzu pe tatăl ei ieșind cu mașina de pe aleea din fața casei și plecând la muncă.

Își petrecu următoarele câteva ore vopsind ramele ferestrelor din sufragerie. Când termină, soarele răzbise prin ceața dimineții, iar lumina zilei, care dimineață era anostă, devenise strălucitoare.

Făcu un duș, bău o cană de ceai și se duse la magazinul pentru decorațiuni interioare de unde comandase tapetul. La întoarcere cumpără câteva chifle proaspete.

Tatăl ei îi promisese să o ajute în timpul săptămânii. Line mai pusese tapet și înainte. Exista un avantaj cert când erau două persoane în momentul în care trebuiau fixate pe perete fâșiile năbădăioase de tapet, dar se putea descurca și singură.

Abia aștepta să termine de renovat camera de zi și se hotărî să încerce. Tapetul vechi fusese dat jos, iar crăpăturile și găurile din pereți fuseseră astupate, așa că suprafața era netedă și fină. Începu cu colțul din spatele ușii, unde nu se vedea nicio denivelare a îmbinărilor. La primele foi totul merse bine. Alesese un tapet monocromatic, cu o tentă ușor maronie, așa că nu trebuia să se îngrijoreze că modelul nu se potrivește în dreptul îmbinărilor. Când ajunsese la jumătatea peretelui, observă că era strâmb.

Tapetul făcuse cute, iar în câteva locuri se formaseră bule de aer. Când termină primul perete, se văzu nevoită să admită că rezultatul nu arăta prea bine.

Era nemulțumită că se apucase de treabă de una singură. Tatăl ei era mai atent și avea mai multă răbdare decât ea la lucrurile de genul acesta. Se hotărî să mai aștepte cu restul tapetului și, chiar când să pună capacul pe găleata de adeziv, sună cineva la ușă.

Se îndreptă curioasă spre intrare. Era prima dată când avea vizitatori și bănuia că era cineva care vindea ceva sau cineva care greșise adresa.

Era Sofie. Legăna căruțul în care Maja părea să doarmă profund.

— Bună, spuse ea zâmbind. Eram la o plimbare și ne-am gândit să vedem dacă reușim să îți găsim adresa.

Line își îndepărtă părul de pe frunte.

— Ce frumos! Chiar aveam nevoie de o pauză.

Se aplecă și aruncă o privire în căruț.

— O putem duce în curte, spuse ea apucând mânerul căruțului. Așa o auzim mai repede dacă se trezește.

Împinse căruțul prin grădina neîngrijită, până în spatele casei.

— Vrei să arunci o privire? o invită ea pe Sofie și deschise ușa dinspre curtea interioară.

— Desigur, răspunse Sofie, intrând în urma ei.

Line îi arată casă, atât camerele care erau gata, cât și pe cele la care mai avea de lucru. Apoi se așezară afară.

— De fapt, mergeam spre oficiul poștal, spuse Sofie, făcând semn cu capul spre tava de sub căruț, unde era un pachet învelit în hârtie maro.

Line nu înțelese ce voia să spună.

— Sunt banii, îi explică Sofie. Vreau să îi dau unei asociații care se ocupă de prevenirea consumului de droguri.

Line începu să râdă.

— Ai plecat la plimbare cu un milion și jumătate de coroane puse în căruțul copilului și vrei să îi depui la poștă?

— Nu este mai mult de un milion, preciză Sofie. Am luat doar bancnotele pătate. Am citit pe internet că persoanele care primesc bancnote colorate pot să solicite Băncii Naționale a Norvegiei să le schimbe.

Line continuă să râdă.

— Cineva o să aibă o surpriză când se va uita în cutia poștală, spuse ea.

La celelalte lucruri din seif te-ai uitat?

Sofie se schimbă la față.

— Nu cu mare atenție, răspunse ea, îndreptându-se spre punga ce atârna de căruț. Erau în principal scrisori și documente de la avocați și poliție, dar am găsit asta.

Scoase un plic din poșetă și i-l dădu lui Line, care îl luă și-l deschise. Înăuntru era un teanc de fotografii.

— Sunt cu mine și mama mea, îi explică Sofie.

Line le frunzări. Era o fotografie cu Sofie de când era nou-născută, în brațele mamei sale, una în care mama ei o mângâia pe păr și o alta în care se îmbrățișau. Erau fotografiile din prima zi de școală, de la zilele de naștere și din Ajunul Crăciunului.

— Poate că, până la urmă, i-a păsat? sugeră Line și i le înapoie.

— Poate, spuse Sofie ridicând din umeri. Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre el.

— Dar ce este cu toate bibliorafturile și documentele? întrebă Line. Este posibil să aflăm cine a fost și ce făcea, dacă le citim?

— Nu știu dacă vreau ori dacă am curajul necesar, răspunse Sofie.

Line simți cum i se stârnește curiozitatea. Poate că jurnalista din ea o împingea să-și dorească să sape prin vechile documente. Sofie îi oferise tot ceea ce era în seif, dar nu-și putea face curaj să o roage să i le dea.

— Nu arunca nimic, o sfătui ea în schimb. Într-o zi s-ar putea să gândești altfel.

— Înțeleg, încuviință Sofie. Deocamdată, las lucrurile așa.

21.

Miercuri, 25 iulie, la ora 1 și jumătate, au fost încheiate cercetările la mica fermă din Huken.

Wisting se duse cu Nils Hammer pentru investigația tactică, pentru că, în timp ce criminaliștii căutau amprente, urme de pantofi, fire de păr, fibre de îmbrăcăminte și alte urme, era sarcina detectivului să caute notițe, documente, acte de identitate și alte lucruri care ar fi putut oferi indicii despre cine locuia la fermă și ce făceau cei care se peregrinaseră pe acolo. Poate că puteau găsi ceva cu care să îi forțeze mâna lui Aron Heisel la următorul interogatoriu.

Locul arăta altfel față de momentul primei lor vizite acolo și nu mai părea nelocuit sau abandonat. Iarba înaltă fusese culcată la pământ, iar în fața ușii largi a hambarului flutura o fâșie dintr-o panglică de asigurare a perimetrului.

Wisting opri mașina și coborî. Liniștea era aceeași, doar sunetul suav al unui cor de insecte răsunând în aerul cald.

Criminaliștii lăsaseră urme clare ale prezenței lor. Erau resturi de pudră pentru amprentare pe mânerle ușilor și pe alte puncte naturale de contact. În anumite locuri rămăseseră și mici notițe autoadezive cu numere și litere.

Bucătăria era la fel ca atunci când se uitase prima dată pe fereastră. Zugrăvită în albastru și dezordonată. Farfurii murdare, cuțite, furculițe și pahare goale stăteau unele peste altele în chiuvetă. Pe blatul de lucru se aflau sticle goale și alte obiecte lăsate de-a valma, iar în încăpere se auzea zumzetul surd și monoton al muștelor ce se roteau prin cameră.

Wisting deschise dulapurile și sertarele și se uită prin niște hârtii de pe frigider, fără să găsească nimic interesant.

Camera de zi nu avea nicio personalitate și era mobilată sărăcăcios. O canapea ponosită și o măsuță de cafea, o masă de sufragerie cu scaune și o comodă cu un televizor pe ea. Niciun tablou pe pereți sau vreo carte pe polițe.

Wisting intră în dormitorul alăturat, în timp ce Hammer verifică dulapurile din camera de zi. Pătura era rulată la capătul patului. Pe podea erau niște reviste, șosete murdare și tricouri. Cel mai interesant obiect

părea să fie o valiză împinsă sub pat. Wisting o trase și o deschise, dar înăuntru erau doar haine.

Tocmai deschisese sertarul noptierei, când se auzi strigat din sufragerie. În sertar nu era nimic, dar ceva din tonul vocii lui Nils Hammer îl făcu să nu mai piardă timpul închizându-l.

Hammer era la fereastra sufrageriei.

— Este cineva pe câmp, spuse el.

Wisting veni lângă el, dar nu văzu decât buruieni înalte de un metru.

— Ești sigur? îl întrebă el.

— Poate că a fost vreun animal, recunoscuse Hammer. Am văzut doar cu coada ochiului, dar părea să fie un bărbat care merge aplecat, ascunzându-se printre buruieni. Acum nu se mai vede.

Rămaseră acolo, privind înspre ceea ce fusese cândva un teren agricol și, deodată, în apropierea dâmbului unde era pivnița se iți un cap lucios.

Hammer înjură și o luă la goană, iar Wisting porni după el.

O luară pe poteca făcută de criminaliști în ultimele zile, Hammer având un avans de doi metri în fața lui Wisting. Intrusul gonia spre marginea pădurii; la un moment dat, se împiedică, dar nu căzu.

— Stai! strigă Nils Hammer. Poliția!

Somația nu avu niciun efect și bărbatul fugi mai departe printre copaci. Vegetația era atât de deasă, încât era nevoit să înoate prin ea. Un stol de păsărele se sperie și își luă zborul în toate direcțiile.

Era a doua oară în două zile când cineva încerca să fugă de ei. Wisting se chinuia să respire și simțea cum îi crește pulsul. Ramurile îl loveau peste față și abia dacă vedea ceva.

După 50 de metri, terenul se deschise, cu pini înalți. Bărbatul pe care îl urmăreau își mări avantajul și găsi o cărare.

Mai departe, în față, Wisting zări drumul principal. Un camion încetini și ocoli o mașină parcată pe marginea șoselei. Hammer grăbi pasul, dar Wisting rămase în urmă. Se împiedică de un pin căzut și se prăvăli la pământ. Rămase acolo și îl văzu pe bărbatul urmărit că se aruncă în mașina oprită. Roțile se învârtiră pe loc, azvârlind pietrișul de pe drum în șanț.

Wisting se ridică greoi și își scutura hainele când se întoarse Hammer, ținându-se de spate.

— Ai reușit să iei numărul de înmatriculare? îl întrebă Wisting.

— Am văzut doar că era norvegian, răspunse Hammer. Înregistrat în

regiunea Vest-Agder, în Kristiansand, cred.

— Ai văzut modelul mașinii?

Hammer clătină din cap.

— E un model asiatic, gri-metalizat. Toate arată la fel.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic la întoarcere.

Amândoi știau ce rataseră. Detaliile privind captura de droguri nu fuseseră dezvăluite presei. Cineva știa despre pivniță și venise la mica fermă după ce poliția terminase cercetarea la fața locului, să vadă dacă forțele de ordine găsiseră ascunzătoarea. Cei care știau despre fermă și pivniță ar fi putut avea și informații despre Jens Hummel.

22.

Hammer și Wisting își petrecură restul zilei scotocind prin clădirile de la fermă. Nu știau ce anume căutau, dar sperau să-și dea seama când vor găsi un indiciu. O bucată de hârtie pe care era trecut un nume, un număr de telefon sau un bon fiscal. Ceva ce lipsea din imaginea de ansamblu, un detaliu care putea să scoată la lumină ceva ce nu știau încă.

Munca lor a fost în van.

După program, Wisting merse la noua casă a lui Line. Terminară de tapetat și restul sufrageriei și mâncară împreună. El se abținu să facă vreun comentariu despre peretele tapetat de Line, dar o asigură că totul avea să arate bine după mobilarea camerei și după ce va pune tablourile pe pereți.

Își petrecu ultimele ore ale serii la Pacea de Aur, dar nici de această dată nu observă niciun indiciu că vreunul dintre angajați fura din casa de marcat.

Următoarele zile deveniră lungi și apăsătoare. Parcurseră din nou vrafurile de documente. Citiră cu cea mai mare atenție rapoartele, iar și iar, pasându-le de la unul la altul, ca nu cumva să îi scape cuiva vreun detaliu. Efectuară noi interogatorii și verificară ponturile. Schimbară idei, gânduri, teorii și analizară toate posibilitățile, dar nimic nu lăsa să se întrevadă vreun progres. Singurul element de noutate erau câteva urme de pantofi lăsate pe podeaua pivniței de bărbatul care fugise.

Luni, pe 30 iulie, Wisting se trezi la 6 și jumătate și simți că era ceva diferit. Probabil doar vremea. Prima dată după mult timp, briza mării aducea cu ea și altceva decât aer supra-încălzit. Norii de ploaie nu erau departe, dar prezența lor era suficientă ca să crească gradul de umiditate și disconfortul termic.

Trecuse o săptămână de la găsirea taxiului cu indicativul Z-1086 și 206 zile de la dispariția lui Jens Hummel.

Majoritatea cazurilor importante erau soluționate rapid, în primele zile agitate, cât timp cazul ocupa prima pagină a ziarelor. Elucidarea altor cazuri necesită puțin mai mult timp. Foarte puține cazuri nu erau rezolvate niciodată.

La ședința de dimineață, Torunn Borg descrie căutările în derulare în apropiere de Tanumsaga. Știau cu toții că șansele ca Jens Hummel să fie

găsit în viață erau minime, dar urmele de rumeguș de pe covorul din mașina lui impuneau verificarea fabricilor private de cherestea. Era genul de activitate care lăsa impresia că ancheta avansează, dar, în realitate, era parte din munca de rutină de pe urma căreia nu se întâmpla nimic altceva decât că mai creștea teancul de hârtii.

Wisting se postă în fața hărții atârinate pe perete. Boldurile marcau câteva puncte fixe pe care le aveau în cazul dispariției. Zonele hașurate arătau unde se făcuseră căutări cu ajutorul câinilor sau al oamenilor. Chiar atunci îi sună telefonul. Recunosc primele cifre și își dădu seama că era un număr de interior de la Kripos, Serviciul Național de Investigații Criminale. Se așeză pe scaun și, în timp ce răspunde, luă un pix.

Interlocutorul se identifică drept Erik Fossli, de la serviciul tehnic.

— De obicei, trimitem un raport, dar situația este atât de specială, încât trebuia să sun.

Wisting strânse mai tare telefonul.

— Să auzim, spuse el.

— Am făcut testele obișnuite pentru armă, continuă polițistul de la Kripos. Urmele lăsate pe glonț se regăsesc în baza de date.

— Cum adică? întrebă Wisting, încruntându-se.

Celălalt polițist oftă, ca și cum se săturase să dea explicații cu privire la ceva evident.

— Toate armele de foc au ghinturi unice în interiorul țevei, care lasă o urmă unică pe gloanțele care sunt trase, spuse el răbdător. La fel ca în cazul amprentelor.

— Știu toate acestea, îl întrerupse Wisting. Dar despre ce armă e vorba?

Primi răspunsul imediat ce adresă întrebarea.

— Un Nagant, de 7,5 milimetri, răspunde detectivul de la Kripos. Predat anonim. Ați trimis mai multe arme?

— Nu. Doar că mă gândeam la cu totul altceva, se scuză Wisting.

— Oricum, continuă expertul în arme, facem teste de tragere cu toate armele, indiferent de modalitatea în care ajung la noi. Așa este procedura.

— În ce caz au mai apărut? se interesă Wisting.

— Un caz de omucidere.

Cuvintele plutiră în aer, în timp ce în mintea lui se activau o mulțime de conexiuni. Line îi aduseseră revolverul și, din câte îi spusese, provenea din casa bunicului unei foste colege de clasă. Nu o întrebase în detaliu cine și

de unde, iar el declarase că arma fusese trimisă anonim, așa cum procedau de obicei atunci când primeau arme și muniții de la proprietari care nu mai voiau să le țină în casă. Bănuia că această prietenă locuia în apropiere, dar nu înțelegea cu ce caz din arhivă avea legătură. Trebuia să fie ori un caz vechi, de dinaintea sa, ori un caz din altă localitate.

— Care caz? întrebă el.

— Asasinatul de Anul Nou.

— Asasinatul de Anul Nou? repetă Wisting. Cazul este acum în instanță, nu?

— Arma nu a fost găsită, îi reaminti colegul său de la Kripos. Am încercat să dau de unul dintre detectivii din Kristiansand, dar n-am găsit pe nimeni. Le trimit o copie a raportului, dar probabil că vor fi foarte interesați să afle cum a ajuns revolverul la tine.

Wisting desena cercuri pe carnețelul din fața lui. Își amintea din ziare despre cazul care fusese denumit „asasinatul de Anul Nou”.

Victima fusese Elise Kittelsen, în vârstă de 21 de ani. În ajunul Anului Nou fusese împușcată de două ori în plină stradă în centrul orașului Kristiansand. Poliția îl arestase pe făptaș după doar 14 minute. Ceea ce își amintea cel mai bine Wisting din articolele de presă era imaginea victimei. Mergea la o petrecere de Anul Nou și postase o fotografie cu ea pe social media înainte să plece de acasă. Inclusiv acel detaliu fusese dramatic. O tânără veselă care se fotografiază cu doar câteva minute înainte să fie ucisă. Presa, evident, o publicase.

— Cât de siguri sunteți că este același revolver? întrebă el.

— Destul de siguri, răspuse Erik Fosli. Fiecare armă este unică, dar aceasta are și urme caracteristice de uzură. Toate proiectilele, atât cele două extrase din cadavrul tinerei din Kristiansand, cât și cel verificat de noi au urme de contact identice, care nu puteau fi lăsate decât de țeava acestei arme anume.

— Înțeleg, încuviință Wisting.

— Trimit arma la verificări suplimentare, continuă expertul armurier. Pentru urme de ADN și amprente. Au trecut mai bine de șase luni de la omucidere, dar poate că vor mai găsi ceva.

— Probabil că vor găsi amprente mele pe el, îl avertiză Wisting, dar nu spuse nimic despre fiica sa.

— Ești înregistrat în sistem, așa că ar trebui să te poată elimina. În plus,

criminalul a fost prins, așa că nu are prea mare importanță. Cel mai important lucru e că arma nu se mai află pe străzi.

Cercurile de pe carnețelul lui Wisting deveniseră mai largi. Nu aveau nicio noimă, erau doar rodul frământărilor interioare.

— O să am grijă să fie trimise toate rapoartele direct ofițerului de caz din Kristiansand, continuă Fosli. Așa, nu trebuie să intermediezi tu. Ai destul de lucru cu cazul Hummel, nu?

— Perfect, îi mulțumi Wisting, dar aș vrea și eu un exemplar.

— Sigur că da.

Stabiliră câteva detalii procedurale, după care încheiară convorbirea.

Wisting se lăsă pe speteaza scaunului și încercă să-și amintească detalii despre omuciderea de Anul Nou. Ultimul lucru pe care îl auzise era că începuse acțiunea penală și că dosarul împotriva tânărului autor era pe rolul instanței de judecată. Fusese arestat pe una dintre străzile laterale, imediat după comiterea crimei. În scurtul răstimp reușise să scape de arma crimei. Acum apăruse arma și Line fusese cea care o găsisese.

23.

În ultimele zile, Line se întâlnește cu Sofie și Maja zilnic, la ora 1, ca să mănânce împreună de prânz. Se trezea dimineața devreme și făcea treabă prin casă, dar în timpul celor mai călduroase ore din mijlocul zilei era plăcut să stea la umbră, în curtea lui Sofie. Apoi continua să lucreze la renovare, în timpul după-amiezii și serii.

Îi plăcea să discute cu Sofie. Acum, că se apropia sorocul, își dădea seama că se temea de acest moment din ce în ce mai mult. Nu doar de nașterea în sine, dar și de ceea ce o aștepta când avea să fie singură cu un copil. Discuțiile cu Sofie îi mai domoleau grijile. Sofie putea răspunde la multe dintre întrebările ce o nelinișteau pe Line, dar din conversații înțelese că și Sofie era o mamă singură și nesigură, care avea nevoie de sprijin și de cineva cu care să stea de vorbă.

Astăzi, când ajunse, ușa de la intrare era deschisă, cu un ghiveci pe post de opritor. Line bătu în tocul ușii și strigă, dar nu primi niciun răspuns. Intră, dar nu mai strigă, gândindu-se că poate Maja adormise. În bucătărie, pe un tocător, era o jumătate de pepene verde, cu un cuțit alături, iar pe blatul de lucru, o carafă cu suc de culoare galbenă și două pahare. O pungă cu cuburi de gheață începuse să se topească, formând o mică baltă.

Line merse mai departe. În sufragerie, radioul era pornit și ușile către verandă erau deschise. Perdelele albe subțiri fluturau ușor în curentul de aer.

— E cineva? strigă Line încet și scoase capul pe ușă.

Pe mese erau așezate farfuriile, dar în curte nu era nimeni. Line intră iar în casă și auzi pe cineva coborând pe scări.

— Ușa era deschisă, se scuză Line când se ivi Sofie. Mi-am permis să intru.

Sofie părea obosită și Line avea de gând să o întrebe dacă nu a dormit bine, dar își dădu seama că părea obosită din cauza grijilor.

— Ești bine? o întrebă ea.

— Ai citit ziarul? o întrebă Sofie, trecând pe lângă ea, spre bucătărie.

— Ce ziar?

Sofie luă o tabletă de pe masa din bucătărie, porni ecranul și îl ridică în fața lui Line.

Era pagina principală a site-ului *Dagbladet*, iar articolul de deschidere era intitulat *Donația de un milion de coroane ar putea fi rezultatul unui jaf*. Articolul era însoțit de imaginea unor bancnote colorate, probabil o fotografie de arhivă.

Line luă tableta și începu să citească. Sursa autorului articolului era președintele asociației *Nu drogurilor!* Cu trei zile în urmă, asociația primise un pachet prin poștă. Expeditorul era anonim și pachetul conținea peste un milion de coroane. Toate bancnotele erau colorate pe margini, iar banii fuseseră predați autorităților.

Un reprezentant al poliției districtului Oslo confirmase că primiseră banii și că aceștia proveneau, cel mai probabil, dintr-o infracțiune. Băncile, oficiile poștale, transporturile de valori și ATM-urile prezentau interes pentru lumea interlopă și cel puțin un milion de coroane încă nu fusese recuperat după o serie de jafuri comise în estul țării la începutul anilor 2000. Bancnotele fuseseră trimise la Kripos pentru a se verifica, printre altele, dacă erau amprente pe ele.

Un purtător de cuvânt al Băncii Norvegiei declarase că donația în bani îi era inutilă destinatarului. Asociația putea solicita schimbarea banilor, dar, dacă suma provenea dintr-un jaf, cererea nu avea să fie aprobată.

Președintele asociației *Nu drogurilor!* era dezamăgit. Banii ar fi fost utili în activitatea de luptă împotriva consumului de narcotice în rândul tinerilor.

Nici poliția, nici președintele asociației nu doreau să facă speculații cu privire la identitatea expeditorului. Donația nu fusese însoțită de nicio scrisoare, iar pe pachet nu era aplicat un timbru care să permită identificarea zonei din care fusese trimis.

Line îi înapoie tableta.

— A fost o mare prostie din partea mea, oftă Sofie. Nu știu la ce m-am gândit. Mai bine le dădeam foc. Acum o să găsească amprente pe bani.

— Apari în evidențe?

— Ce vrei să spui?

— Ampretele tale sunt în evidențele poliției?

— Nu.

— Atunci n-au de unde să știe că tu i-ai trimis.

— Nu trebuie să spui nimănui.

— Bine, n-o să spun.

— Promiți? Să nu spui nimănui despre seif.

— Promit, o asigură Line.

Sofie se sprijini de blatul de lucru din bucătărie.

— Cum a aflat oare presa? se întrebă ea.

— Sunt multe posibilități, răspuse Line, spunându-și în sinea ei că era o știre bună și că ar fi trebuit să o publice ea.

Stârnea curiozitatea cititorilor și aducea vizualizări pentru pagina de internet a ziarului.

— E posibil să fi anunțat redacția chiar președintele asociației, dar, de obicei, se află repede, din om în om. Detectivii vorbesc cu colegii la prânz. Aceștia le spun soțiilor când ajung acasă. La rândul lor, ele le spun prietenelor și așa mai departe. Probabil că cineva avea o cunoștință care lucrează pentru *Dagbladet*. Așa am aflat și eu de cele mai bune cazuri despre care am scris.

Sofie începu să taie pepenele.

— Eu voiam doar să ajut, spuse ea. Acum se vor isca doar probleme.

Line luă punga cu cuburi de gheață, o deschise și vărsă conținutul în carafă cu suc.

— Ai ajutat mult, oricum, chiar dacă Banca Norvegiei nu vrea să schimbe bancnotele, spuse ea. Vestea se va răspândi și *Dagbladet* va urmări subiectul. Asociația va avea parte de publicitate și compasiune. Oamenii le vor dona bani. Dacă sunt cât de cât isteți, o să înceapă repede o campanie de strângere de fonduri, cât mai rămâne cazul în atenția presei. O să fie mai ușor să obțină bani când o să se plimbe cu o pușculiță sau o să vândă flori ca să strângă bani pentru asociația *Nu drogurilor!*

Sofie rămase în picioare cu cuțitul în mână.

— Poate ar trebui să le trimit o parte din ceilalți bani, spuse ea. Sunt încă jos, în seif.

— Nu poți aștepta să vezi ce se întâmplă? îi sugeră Line. Trebuie să te gândești și la Maja. Ești doar tu cu ea, iar banii ți-ar prinde bine.

Sofie încuviință, lăsă cuțitul jos și luă o farfurie pe care așeză feliile de pepene.

Telefonul mobil a lui Line începu să sune. Era tatăl ei, care însă nu obișnuia să sune de la birou decât dacă era ceva foarte important.

24.

Tatăl ei nu voise să-i spună la telefon despre ce era vorba. Îi zisese doar că voia să vorbească cu ea și e întrebase unde era. Line se oferise să vină ea la secție. În mașină, se tot întreba ce putea să fie atât de important. Singurul lucru la care se putea gândi era că trebuie să se fi întâmplat ceva rău cu fratele ei. Thomas era pilot de elicopter în forțele armate și fusese, printre altele, și în Afganistan. În momentul acela, Line își făcea griji pentru el și urmărea toate știrile care veneau din tara sfâșiată de război. Mai avea patru ani de serviciu militar, dar momentan nu se afla în niciun teatru de operațiuni de peste hotare.

Găsi un loc de parcare liber în fața secției de poliție și intră pe ușa pentru public. Ofițerul de serviciu îl sună pe tatăl ei, care coborî și o conduse în biroul său. Închise ușa în urma lor și se așeză. Line luă loc în fotoliul pentru oaspeți.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Tatăl ei nu spuse nimic preț de câteva clipe, ca și cum nu știa cum să abordeze subiectul, cu toate că avusese suficient timp de gândire.

— Cine ți-a dat revolverul? o întrebă el într-un final.

Deodată, Line simți că leșină și o cuprinse o senzație de greață.

— Ți-am spus, răspunse ea și își așeză mâna pe abdomen, simțind cum năvălesc neliniștea și premonițiile. O fostă colegă de clasă. A fost al bunicului ei.

Tatăl ei o privi fix.

— Îmi poți spune un nume?

— I-am promis să nu spun de la cine este.

Tatăl ei nu răspunse. Line nu îi povestise nimic despre Sofie Lund și despre toate întâlnirile lor. Nu știa exact de ce, dar probabil că din cauza bunicului lui Sofie.

— De ce întrebi?

— Toate armele predate poliției sunt supuse unor teste balistice, îi explică el. Gloanțele sunt comparate cu cele din cazurile soluționate, dar și cu cele din cazurile nerezolvate.

Line suspină înainte ca tatăl ei să termine ce avea de spus.

— Ați găsit o potrivire, exclamă ea, simțind că nu poate să respire. De la un jaf nesoluționat?

— Cam așa ceva, încuviință tatăl ei.

Așezată pe scaun, Line se gândi la banii din seif.

— Dacă știam că va fi verificat așa, nu cred că ți-l mai aduceam, spuse ea. Probabil că ar fi ajuns pe fundul mării. M-am gândit că va fi anonim.

— De când are prietena aceasta a ta revolverul? continuă tatăl ei să o întrebe.

— L-a găsit chiar în ziua în care ți l-am dat eu.

— Și când a murit bunicul ei?

— În urmă cu șase luni.

Observă că tatăl său se gândea.

— Hai să te întreb altfel, spuse el. Despre altceva.

Line așteptă, în timp ce tatăl său privea pe fereastră.

— Cu cine erai în fața cafenelei Pacea de Aur săptămâna trecută? o întreabă el. În ziua în care eu și Nils Hammer alergam după tipul de la masa alăturată.

Line își mușcă buza. Voia să o aibă pe Sofie de prietenă. Nu voia să îi facă probleme. În același timp, nu putea să țină un secret față de tatăl ei.

— O cheamă Sofie, răspuse ea. Dar nu are nicio legătură cu revolverul. Doar că l-a găsit când făcea ordine în lucrurile bunicului ei.

Tatăl ei nu spuse nimic minute în șir.

— Mai devreme sau mai târziu, se va afla, spuse el. Revolverul a fost folosit într-o omucidere.

Line resimți afirmația ca pe o lovitură în plex și fu nevoită să stea complet nemișcată până când îi trecu senzația de durere. Apoi inspiră adânc.

— Ce crimă? întreabă ea.

— Asasinatul de Anul Nou din Kristiansand, răspuse tatăl ei. Cazul este rezolvat, dar arma crimei nu a fost găsită niciodată. Cel puțin, avocatul inculpatului va putea să mizeze pe acest aspect. Este posibil să mi se ceară explicații cu privire la modul în care am intrat în posesia armei.

— Așadar vei fi citat și obligat să dai detalii.

Line oftă la gândul că nu făcuse decât să complice situația ei și pe a lui Sofie. În acest caz, nu se putea prevala nici de protecția identității sursei.

— Vorbește cu ea, îi sugeră tatăl său. Este mai bine să o convingi să

vorbească acum, decât să ajungă în instanță.

Line se chină puțin să se ridice de pe fotoliu. Îi era cald și nu se simțea bine.

— Tu ce o să faci? îl întrebă ea.

— Trebuie să vorbesc cu detectivii care s-au ocupat de caz, răspunse Wisting, ridicându-se și apropiindu-se de ea. Te simți bine?

— Da, îl asigură Line, sprijinindu-se de spetează. Brusc, mă simt foarte obosită.

Se concentrează să respire încet și profund.

— Mă simt bine, repetă ea, îndreptându-se spre ușă.

— Te conduc până la mașină, spuse tatăl ei îngrijorat și o luă înainte să cheme liftul.

Line îi mai spuse de câteva ori că se simte bine.

— Trebuie doar să mă odihnesc puțin, spuse ea, urcând în mașină.

— Condu cu atenție, o rugă tatăl ei.

Ea încuviință și îl privi în timp ce ieșea cu mașina din parcare. Și el părea la fel de obosit ca și ea; era palid și apăsător de griji. Line știa că este în toiul unei anchete solicitante și se simțea vinovată că îi provocase și mai multe probleme.

25.

Wisting stătea nemișcat pe scaun. Arma unei crime era centrul gravitațional al unui caz de omucidere. Din câte își amintea că văzuse în presă despre asasinatul de Anul Nou, poliția din Kristiansand folosise resurse considerabile ca să găsească arma. Fără succes. Iar acum arma apăruse prin intermediul lui Line.

Se aplecă peste birou și apăsă pe tasta *space*, iar calculatorul porni. Accesă registrul de evidență a populației, dar ezită, nefiind sigur dacă era bine să-și pună ideea în aplicare. I se părea că o investighează pe propria sa fiică. Nu își amintea de nimeni pe nume Sofie, dar răspunsul era la doar câteva taste distanță.

Introduse numele *Sofie* în bara de căutare a prenumelui, adăugă anul nașterii lui Line și limită căutarea la municipalitatea Larvik. Ezită, dar apoi apăsă tasta *Enter*.

Căutarea returnă trei rezultate. *Nina Sofie Lund, Sophie Fladen și Sofie Hekkensmyr*. Doar prima din cele trei locuia în Stavern. Accesă detaliile și constată că se mutase din Oslo pe strada Johan Chisens cu doar câteva zile înainte și că avea o fetiță în vârstă de un an. Dădu din cap, amintindu-și de căruțul aflat între Line și prietena ei, în timp ce stăteau la masa din fața localului Pacea de Aur.

Era menționat că Sofie Lund își schimbase numele de familie. Era ceva obișnuit în cazul femeilor căsătorite, dar Sofie Lund nu era căsătorită.

O nouă apăsare pe taste scoase la iveală faptul că numele de familie anterior era *Mandt*.

Wisting se aplecă spre ecran și simți palpitații puternice. Înghiți în sec înainte ca datele din registru să îi confirme ceea ce deja știa. Prietena lui Line era nepoata lui Frank Mandt.

26.

Line se întinse pe canapea, în sufrageria proaspăt aranjată, dar era prea neliniștită ca să se relaxeze. În schimb, luă laptopul, îl așeză pe abdomen și își puse o pernă mare sub cap.

Un articol recent cu privire la asasinatul de Anul Nou relata că procesul împotriva inculpatului în vârstă de 25 de ani era programat să înceapă luni, 6 august.

Accesă rezumatul. Inculpatul nu recunoscuse fapta, însă trei martori îl văzuseră fugind de la locul crimei, în plus, fuseseră descoperite urme de praf de pușcă pe mâinile lui, iar în buzunar avea o hartă a zonei unde avusese loc atacul.

Nici cazierul nu îl ajuta. Avea mai multe condamnări pentru violențe și infracțiuni legate de droguri și fusese eliberat pe cauțiune cu câteva zile înainte de Crăciun, după ce executase o pedeapsă de nouă luni de închisoare pentru, printre altele, tâlhărie.

Crima în sine era descrisă sumar. Elise Kittelsen, în vârstă de 21 de ani, avea domiciliul pe strada Kristian IV și mergea la o petrecere, acasă la niște prieteni care locuiau pe strada Tangen. O distanță de zece minute de mers pe jos. În fața școlii de pe strada Kongens, a fost împușcată mortal.

Unul dintre martori era Terje Moseid. Dăduse declarații de bunăvoie și povestise cum, împreună cu un prieten, a încercat să salveze viața tinerei, dar nu au reușit să oprească sângerarea. Întâi auziseră două pocnituri scurte și văzuseră pe cineva fugind de la fața locului. Descrierea făcută de cei doi dusesse la arestarea în scurt timp a tânărului în vârstă de 25 de ani.

Poliția insistase în declarațiile pentru presă asupra rapidității cu care fusese rezolvat cazul. Ipoteza era că fusese vorba despre un jaf care nu mersese conform planului. Arestarea ar fi putut fi făcută și mai rapid dacă făptașul nu ar fi încercat să fugă de la locul faptei. Fusese urmărit de doi polițiști pe străzile din centrul orașului și, deși la un moment dat păruse să fi scăpat, fusese reperat în timp destul de scurt, când încerca să se ascundă după niște tomberoane.

În rest, articolul conținea obișnuita descriere a tinerei care fusese ucisă. Fuseseră intervievate două dintre prietenele care o așteptau la petrecere, iar

materialul mai includea și o fotografie postată de Elise Kittelsen pe Facebook înainte să plece de-acasă.

Avocatul inculpatului nu făcuse multe declarații pentru presă, mulțumindu-se să spună că Moseid nega orice implicare.

Line simți cum o lovea în pântece bebelușul, ca și cum ar fi protestat față de prezența laptopului. Închise calculatorul și îl așeză pe masă.

Nu-și imagina cum de ajunsese arma în seiful bunicului Sofiei, dar acum devenise o problemă.

Simțea că era nepotrivit să ascundă informații față de tatăl ei, dar îi era la fel de greu să o dezamăgească pe prietena sa. Cu puțin efort, se întoarse pe o parte, se sprijini într-o mână și se ridică în picioare. Apoi luă telefonul mobil și îi trimise un mesaj lui Sofie, întrebând-o dacă poate să treacă pe la ea.

Sofie răspunse cu un emoticon și, o jumătate de oră mai târziu, stăteau din nou pe terasa din grădina ei. Era o zi sufocantă și fără nicio adiere de vânt. Maja mergea de-a bușilea pe o pătură așezată pe iarbă.

Line nu știa de unde să înceapă.

— Nu cred că a fost o idee bună să predau revolverul poliției, spuse ea.

Pe chipul lui Sofie se așternu o umbră.

— De ce? întrebă ea, privind în jos, către fetița ei.

— L-au verificat, îi răspunse Line. Așa procedează cu toate armele pe care le primesc.

Sofie își pigulea cuticulele de la degetul mare al mâinii.

— Am vorbit cu tata, continuă Line. Au făcut teste.

— De ce să facă teste?

— Ca să verifice glonțul, îi explică Line. Au comparat zgârieturile de pe el cu gloanțele din alte cazuri, să vadă dacă arma a fost folosită în vreun caz din baza de date.

— Dumnezeu! mormăi Sofie și strânse de brațele scaunului. Poate că a fost folosit în jaful din care provin banii?

Line înghiți în sec.

— Îmi pare rău că ți-am creat probleme, spuse ea. Trebuia să facem cum ai spus tu și să-l fi aruncat în mare.

— Ce au aflat? se interesă Sofie.

Line se aplecă în față.

— Cineva a fost împușcat cu el, spuse ea în șoaptă.

Sofie nu mai mișcă un mușchi. Undeva, în apropiere, se auzi țipătul unui pescăruș.

— Îmi pare rău, adăugă Line.

— Și a murit? întrebă Sofie, clipind involuntar.

Line încuviință.

— Cine?

— Ai auzit de asasinatul de Anul Nou? spuse ea trăgând adânc aer în piept și observând că Sofie încearcă să-și aducă aminte.

— Cred că da, răspuse ea.

Line îi povesti cum fusese împușcată mortal Elise Kittelsen în Kristiansand.

Sofie se ridică și făcu câțiva pași.

— Știu că a făcut multe nelegiuiri, spuse ea întorcându-se spre Line. Dar crimă?

— Nu, nu, exclamă Line. Nu-i așa. Pentru crimă a fost arestat un tânăr de 25 de ani. Procesul începe peste o săptămână.

Sofie își luă fetița în brațe și se așeză, ținând-o în poala sa.

— Cum pot fi siguri că este același revolver? întrebă ea.

Line ridică din umeri.

— Nu înțeleg cum de a ajuns aici, în seif, continuă Sofie, dar se opri. I-ai spus tatălui tău de unde ai revolverul?

— Nu, răspuse Line. A fost înregistrat cu expeditor anonim, dar i-am spus că l-am primit de la o prietenă din școală, care l-a găsit printre lucrurile bunicului ei.

Făcu o scurtă pauză.

— I-am spus despre tine, continuă ea. Și ne-a văzut împreună în față la Pacea de Aur. Va face legătura și va afla cine ești. Este posibil să fie nevoie să depunem mărturie.

Sofie își duse mâna la frunte.

— Mărturie? Nu avem despre ce să depunem mărturie. Nu știm altceva decât că l-am găsit în seif.

Maja începu să plângă.

— Dar s-ar putea să fie nevoie să explicăm acest lucru, spuse Line. Dacă știam că se va ajunge la asta, nu-i mai dădeam revolverul tatălui meu.

Sofie îi întinse Majei un mănunchi de chei de pe masă, iar fetița se bucură să le primească.

— Nu te mai gândi la asta, îi spuse Sofie schițând un zâmbet. Nu este vina ta. De vină este numai Bătrânul.

27.

Potrivit registrului dosarelor aflate în lucru, ofițerul de caz pentru asasinatul de Anul Nou era Harald Ryttingen. Wisting nu îl cunoștea, dar știa că este șeful serviciului de investigații criminale din inspectoratul de poliție din Agder. Îl auzise vorbind la niște conferințe de presă ale poliției. Avea un corp athletic, păr negru și părea competent și sigur pe el.

Wisting îi găsi numărul direct și luă legătura cu el. Ryttingen răspunse pe un ton indiferent, ca și cum ar fi fost ocupat cu altceva, dar deveni atent după ce Wisting se prezentă.

— Am primit raportul cu privire la armă, spuse el cu un accent sudic. Nu schimbă cu nimic situația cazului nostru.

— Cred că ridică niște semne de întrebare, spuse Wisting.

— Cele mai importante întrebări au primit deja răspuns, replică Ryttingen. Autorul faptei a fost prins după 14 minute. Parchetul l-a pus sub acuzare, iar procesul începe peste o săptămână.

— Din moment ce arma a fost găsită aici, vreau doar să știți că suntem bucuroși să vă sprijinim dacă doriți efectuarea vreunor cercetări.

— Arma a fost predată anonim, nu? întrebă Ryttingen.

— Da, dar avem posibilitatea să aflăm mai multe despre originea armei.

— Nu-i cazul. Ancheta e finalizată.

— Ați discutat cu Parchetul?

Ryttingen evită să răspundă.

— Ascultă, spuse el. E cazul nostru. Nu e nevoie să faceți cercetări suplimentare. Raportul pe care l-am primit este suficient.

Wisting n-ar fi adoptat o asemenea abordare reticentă într-un caz similar.

— Ar putea prezenta interes pentru cazul vostru să aflați cum a ajuns revolverul aici, nu se lăsă el.

— Ar fi inutil, răspunse Ryttingen. Armele neînregistrate își schimbă proprietarii tot timpul.

— Probabil că autorul vostru l-a aruncat în timp ce încerca să scape sau poate i l-a dat altcuiva, continuă Wisting. Ați luat în calcul posibilitatea să nu fi acționat de unul singur?

— Ascultă! spuse Ryttingen, iar dialectul său sudic deveni și mai

distinct. Avem trei martori oculari în acest caz. N-am de gând să las arma asta să ne facă probleme în instanță.

— Revolverul, îl corectă Wisting.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului își drese glasul.

— Treaba mea este să prezint un caz cât mai solid și convingător, spuse el. Nu am nevoie de nimic care lasă loc îndoielii și bulversează completul de judecată.

Wisting era gata să protesteze. Nu acesta era scopul unei anchete; investigația trebuia să scoată la lumină toate faptele.

— Îți sunt recunoscător că ai luat legătura cu noi, continuă Ryttingen. Ne ocupăm noi mai departe, adăugă și încheie convorbirea.

Wisting se lăsă pe spetează încercat de sentimente contradictorii. Line ar fi fost bucuroasă că poliția din Kristiansand nu avea să urmărească pista oferită de armă, dar din punctul lui de vedere era o decizie greșită, pe care o privea foarte sceptic.

Christine Thiis se ivi în pragul ușii, cu geanta pe umăr, semn că se pregătea să plece acasă și dorea să afle ultimele noutăți. Când privirile li se întâlniră, pe fruntea ei apăru un rid adânc.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea și intră în birou.

— Nu știu, recunosc el.

Christine Thiis trase scaunul mai departe de birou și se așeză.

— Nu prea are legătură cu cazul nostru, preciză el, împingând spre ea raportul privind testul balistic.

— Ai vorbit cu poliția din Kristiansand? se interesă ea după ce parcurse documentul.

— Tocmai ce am închis telefonul, încuviință Wisting.

Consideră ancheta încheiată. Procesul are termen peste o săptămână și nu vor să mai facem nimic.

— Nu prea mai e nimic de făcut, spuse ea, și lăsă raportul pe birou. Arma a fost predată anonim.

Wisting puse raportul înapoi în dosar.

— Doar nu ne-a lăsat-o cineva pe trepte și s-a făcut nevăzut, explică el. Știm câte ceva despre proveniența ei.

Christine Thiis clătină din cap și continuă să-l privească atent.

— Provine dintr-o moștenire, continuă Wisting. Era printre lucrurile lui Frank Mandt.

Sistemul de ventilație din tavan se opri și liniștea totală luă locul fluxului constant de aer.

— Nu sună improbabil, spuse ea după ce se gândi o vreme. Știm că Franck Mandt era un personaj important în lumea interlopă din Østland. Să ajungă în posesia unei arme neînregistrate... nu-i chiar așa de straniu.

Nils Hammer intră ținând în mână un pahar cu cafea și un carnețel.

— Ce nu este straniu? întrebă el.

Wisting reluă povestea, tot fără să pomenească de Line.

— Sunt mai multe lucruri stranii aici, spuse Hammer. O armă cu care s-a comis o crimă reprezintă un pericol. Este ceva de care vrei să scapi cât mai repede posibil.

— Criminalul nici că putea să scape mai rapid de ea, preciză Wisting. A fost arestat la 14 minute de la raportarea crimei.

— Îmi aduc aminte, încuviință Hammer, sorbind din cafea. Și șeful poliției s-a lăudat cu asta într-un interviu.

— Probabil că l-a găsit cineva, l-a luat și l-a adus aici. Nils Hammer mai luă o gură de cafea.

— Din pură curiozitate, continuă el, unde era Jens Hummel în ajunul Anului Nou?

Wisting rămase nemișcat preț de câteva clipe, după care se întoarse cu tot cu scaun și scoase biblioraftul cu rezultatele verificărilor electronice.

— Aparatul de taxat nu era pornit, spuse el, frunzărind documentele.

— Nu este cam ciudat? comentă Hammer. Un aparat de taxat care nu este pornit în ajunul Anului Nou?

Wisting găsi desfășurătorul convorbirilor telefonice ale lui Jens Hummel din ultimele șase luni dinainte de dispariția sa. Le verificaseră și înainte, discutând cu toate persoanele cu care intrase în contact, fără să fi putut avansa cu ancheta.

Degetul arătător alunecă în jos deasupra rândurilor până în dreptul zilei de 31 decembrie. Pe parcursul zilei, telefonul fusese localizat în aria de acoperire a mai multor celule din Larvik. La ora 16, începuse să se deplaseze spre sud. Trecuse prin câteva localități din zonă, după care expediase un SMS din centrul orașului Kristiansand la ora 18:28.

28.

Nils Hammer proiectase pe ecran lista convorbirilor, în fața anchetatorilor adunați din nou în jurul mesei din sala de ședințe.

— Știm că Elise Kittelsen a fost ucisă în centrul orașului Kristiansand la ora 19:21, pe 31 decembrie, cu o armă ce aparținea lui Frank Mandt, începutul el.

— Nu știm dacă era a lui Mandt, interveni Mortensen. A fost găsită printre lucrurile lui după ce a murit.

— Exact, încuviință Hammer. Mai știm și că Jens Hummel era în centrul orașului Kristiansand la ora 18:28.

Arată lista de pe ecran, unde era evidențiat cu roșu un apel telefonic.

— Ulterior, a primit mesaje la ora 21:34, când era în Bamble, pe drumul de întoarcere.

— Distanța dintre Kristiansand și Bamble poate fi parcursă în exact două ore, preciză Mortensen. Asta înseamnă că a plecat din Kristiansand imediat după ce au fost trase focurile de armă.

— De la cine a primit mesajele? se interesă Christine Thiis.

— Am verificat acest aspect și înainte, explică Wisting. Sunt mesaje cu urări de Anul Nou. Unii dintre cei cu care am stat de vorbă nici nu știau că i-au trimis SMS-uri. Îl aveau pe Jens Hummel în lista de contacte și au trimis mesaje la toată agenda. Și Jens Hummel a trimis tot urări de sărbători.

— Mai avea un telefon, le reaminti Espen Mortensen.

Wisting nu spuse nimic.

— Pare să fie o legătură între cazuri, rezumă el. Hummel a fost în Kristiansand la momentul comiterii crimei. Mașina lui a fost găsită la ferma lui Mandt, iar arma crimei a fost descoperită printre lucrurile lui Mandt. Poate fi și o coincidență, dar, dacă nu este, atunci cu ce ne confruntăm?

— Jens Hummel a adus arma în Larvik, sugerează Torunn Borg.

— Jens Hummel ar putea fi ucigașul, adăugă Nils Hammer.

— Ucigașul a fost prins deja, ripostă Christine Thiis.

Hammer își argumentă ipoteza:

— Este posibil să nu fi arestat pe cine trebuie. Dacă Frank Mandt era

patronul lui Jens Hummel, probabil că nu i-ar fi fost greu să-i facă rost de un pașaport fals ca să plece din țară.

— Vrei să spui că Jens Hummel era un asasin plătit? spuse Christine Thiis zâmbind.

— Și de ce ar vrea Frank Mandt să omoare o tânără de 21 de ani din Kristiansand? interveni și Torunn Borg. În plus, uitați de urmele de sânge găsite în mașina lui Hummel.

— Ar putea exista o altă explicație pentru ele, se gândi Hammer, uitându-se întrebător spre Mortensen.

— Era în cantități mici, încuviință el. Hummel a condus ani întregi mașina. Nu este improbabil ca la un moment dat să se fi zgâriat și să fi curs sânge în portbagaj. Dar nici nu îl văd pe Jens Hummel ca pe un asasin profesionist în slujba lui Frank Mandt.

Ipotezele și presupunerile continuă să curgă. Jens Hummel era ba un martor periculos care trebuia eliminat, ba nu avea nicio legătură cu arma sau crima și nu făcuse nimic ilegal în afară de o cursă lungă pe care nu o înregistrase.

Wisting aștepta să fie întrebat de unde știe că arma provenea din casa lui Frank Mandt și în ce condiții fusese predată poliției, dar nimeni nu părea interesat. În cele din urmă, discuția se încheie fără o concluzie clară.

— Am omis o întrebare importantă, spuse Hammer. Pe cine a dus Jens Hummel la Kristiansand în ajunul Anului Nou? Dacă l-a dus chiar pe Frank Mandt?

La final, aveau doar o lungă listă de întrebări la care nu aveau răspunsuri. Când se ridicară de la masă, cerul devenise plumburiu.

29.

Ploaia începu seara, pe la ora 7. Line era așezată pe ciment în fața masivului seif și privea în sus, prin fereastra pivniței. Nu era genul de ploaie care să pună capăt secetei, ci o ploaie răcoroasă și limpede de vară, care spăla praful de pe iarbă și frunze.

Sofie o rugase pe Line să verifice restul lucrurilor din seif. Vorbiseră despre ce alte secrete ar mai fi putut conține și hotărâseră că era mai bine să scape de el.

Venise și Sofie cu ea la subsol. Întâi au scos toți banii și i-au pus într-o pungă de plastic, pe care Sofie voia să o ascundă în altă parte a casei, și apoi lăsase restul obiectelor din seif în seama lui Line.

— Dar nu mai predăm nimic poliției, spusese ea zâmbind.

În seif mai erau cinci bibliorafturi negre, mai multe dosare de plastic, agende și plicuri.

În primul biblioraft părea să fie tot ceea ce avea legătură cu casa. Polițe de asigurare, rapoarte de evaluare, relevee, manuale de utilizare, chitanțe și certificate de garanție. Unele îi puteau fi utile lui Sofie, dar altfel nu prezentau interes.

Line puse biblioraftul deoparte și îl deschise pe următorul. Era plin cu folii de protecție în care erau păstrate diverse decupaje din ziare. Scoase unul și îl desfășură. Hârtia era îngălbenită și cerneala ștearsă.

Articolul era datat 17 august 1972 și era intitulat: *Vasul unui contrabandist oprit lângă Jomfruland*. Scria că vameșii interceptaseră un vas de pescuit la 7 mile nautice de Jomfruland, iar la bord descoperiseră 720 de litri de alcool. Ambarcațiunea fusese remorcată până în Langesund, iar căpitanul, care era singur la bord, fusese arestat.

În aceeași folie de protecție mai erau încă două decupaje. Un articol scurt, potrivit căruia căpitanul în vârstă de 58 de ani recunoscuse tentativa de contrabandă, dar, în rest, refuzase să coopereze cu poliția. Celălalt articol conținea o scurtă mențiune despre un bărbat în vârstă de 58 de ani condamnat la închisoare cu executare pentru 60 de zile, pentru contrabandă cu 720 de litri de alcool.

În următoarea folie de protecție era un articol din 1976. O dubiță plină

cu țigarete și câteva sute de litri de alcool fusese implicată într-un accident rutier pe drumul național 22, în apropierea graniței cu Suedia. Șoferul suferise răni ușoare și urma să fie acuzat de contrabandă.

La un interval de aproximativ trei ani, apăreau alte articole asemănătoare, așezate în dosar în ordine cronologică.

Era o colecție bizară de articole și singura explicație la care se putea gândea Line era că Frank Mandt păstrase articole care, într-un fel sau altul, îl implicau și pe el, cel mai probabil în calitate de coordonator.

Puse dosarul deoparte. De deasupra se auzi o bufnitură, iar Maja începu să plângă și scândurile din tavan scârțâiră când Sofie traversă sufrageria.

Următoarele două dosare conțineau copii ale unor declarații fiscale și alte documente contabile. Line făcu ochii cât cepele la vederea cifrelor. Dacă Sofie era singura moștenitoare a bunicului său, urma să fie foarte bogată. Din documente reieșea o avere de 14 milioane de coroane, împărțită în depozite bancare, acțiuni și proprietăți imobiliare. În plus, mai existau și acte care lăsaus de înțeles că aceștia nu erau toți banii. Extrase de la Banca Julius Bar din Zürich consemnau depozite în valoare de sute de mii de euro. Line auzise de conturile din băncile elvețiene, dar nu mai văzuse așa ceva. Nu exista un nume sau o adresă pentru titularul contului, ci doar un număr, *Relationship No. 0016.2426*, care ascundea identitatea titularului real. Probabil că era nevoie doar de o parolă pentru a avea acces la bani.

Următoarele acte din dosar arătau că Frank Mandt era asociat unic al unei firme care avea ca obiect de activitate cumpărarea și vânzarea de bunuri imobile. Copiile de pe contracte și titluri de proprietate acopereau o perioadă îndelungată. La finalul unuia dintre dosare erau mai multe bilete cu câștiguri de la Asociația Norvegiană de Hipism și Rikstoto, Loteria Națională Norvegiană. Ea știa că așa obțineau infractorii, de obicei, capitalul inițial. Cupoanele câștigătoare erau cumpărate la hipodrom. Era un fel situație în care toată lumea câștigă. Adevăratul câștigător putea să obțină cu până la 25% mai mult, iar cumpărătorul putea să spele banii. Investițiile în imobiliare era o altă modalitate de a plasa banii negri. Mai întâi, se cumpăra o proprietate sub valoarea reală din cauză că avea nevoie de reparații, după care intrau în scenă echipele de renovare de pe piața neagră, iar apoi proprietatea este vândută cu profit.

Conținutul biblioraftului nu demonstra nimic altceva decât că Frank

Mandt era aproape obsedat de ordine.

În ultimul dosar erau documente ale poliției. Declarații și interogatorii ale suspectilor din cazurile aflate în lucru. Într-unul dintre cazuri era menționat un anume Aron Heisel, interogat de poliție în Halden, pe 6 iunie 2002, și acuzat că transporta ilegal, în bidoane de plastic, 2.400 de litri de alcool. El își recunoscuse vinovăția, dar refuzase să declare cine erau furnizorii și destinatarii mărfii. Alt nume care se repeta era cel al lui Per Gregersen. Printre altele, făcuse declarații la poliție într-un caz de trafic cu hașiș. Din ce citea, se părea că erau implicați și Hells Angels din Danemarca.

Line se întoarse la dosarul cu decupaje din ziare și găsi un articol din *Halden Arbeiderblad*, din 7 iunie 2002, o zi de vineri, potrivit căruia poliția de frontieră oprise un Volkswagen Transporter încărcat cu peste 2.000 de litri de alcool. Un articol mai vechi apărut în *Fædrelandsvennen* relata despre un bărbat condamnat pentru importul a 8 kilograme de hașiș. În timpul procesului, refuzase să explice legătura lui cu Hells Angels și cu filiala din Danemarca a organizației motocicliștilor. Frank Mandt avea propria mică arhivă cu operațiunile eșuate. Era o nebunie, având în vedere că putea fi găsită de poliție, dar pentru că o ținea încă din anii 1960, fără să fie prins, probabil că devenise foarte încrezător. În plus, decupajele erau doar dovezi circumstanțiale.

Documentele proveneau de la secții de poliție aflate pe raza mai multor inspectorate. Anchetatorii erau diferiți, dar numele avocaților se cam repetau. Line se îndoia că Mandt ar fi primit documentele de la cineva din poliție, dar presupunea că erau copii ale dosarelor la care avuseseră acces avocații în timpul proceselor. Știa din alte cazuri că, atunci când erau reținuți, membrii rețelelor de criminalitate organizată își dovedeau adesea loialitatea cu copii ale declarațiilor date la poliție, din care reieșea că nu au dezvăluit niciun nume.

Apa picura și se scurgea prin rigole. Line începea să simtă dureri de la statul pe ciment; îi înțepenise spatele, iar burta voluminoasă o împiedica să se aplece în față. Își schimbă poziția și luă una dintre agendele negre. Erau pline de numere, o formă de contabilitate, evident, dar rândurile cu numere nu aveau denumiri. În anumite locuri erau înscrise zile, iar în altele erau notate litere cu punct între ele, ca inițialele unui nume. Un detectiv de la fraude economice probabil că le-ar fi putut desluși înțelesul mai bine decât

ea.

Pe Line însă o interesau și mai tare plicurile. Sofie găsisese deja plicuri în care erau fotografiile cu ea și cu mama ei, dar mai erau câteva în partea de jos a seifului.

Primul era voluminos și conținea casete mici. Pentru a-și lua notițe, unii dintre colegii ei mai vârstnici de la ziarul local foloseau reportofoane cu casete asemănătoare în loc de foaie și pix. Chiar și ea folosise uneori funcția de înregistrare de pe telefonul mobil pentru a înregistra interviurile.

Minicasetele erau datate. Erau multe, peste 20, dar nu exista și un casetofon.

Puse plicul deoparte și se uită la următorul. Conținea fotografia care păreau să provină de la camere de supraveghere. Erau vechi și ponosite și fuseseră făcute de la distanță. Subiectul principal erau doi bărbați care mergeau pe trotuar. Unul dintre ei gesticula ca și când i-ar fi explicat ceva celuilalt. Fotografiile îi aminteau de imaginile notorii ale întâlnirii dintre generalul KGB Ghenadi Titov și Arne Treholt, condamnat pentru spionaj în anii 1980.

Următorul plic conținea fotografia asemănătoare, dar erau făcute într-o zonă industrială. Părea că fotograful fusese interesat de clădiri și de amplasament.

Mai exista și o serie de fotografii color. Fuseseră făcute în străinătate, unele dintre ele având în fundal palmieri și flori exotice. Oamenii stăteau în picioare în jurul unei mașini și nu păreau să știe că sunt urmăriți.

Era evident că fotografiile aveau un scop. Contrainformațiile deveniseră în timp o parte importantă a activității rețelelor de crimă organizată, pentru care era esențial să știe ce fac atât polițiștii, cât și grupările rivale. Fotografiile erau vechi și n-avea de unde să știe de ce le păstrase Frank Mandt. Poate că uitase de ele. Cu toate că acum nu-i spuneau nimic lui Line, fotografiile erau o mărturie despre cum își clădise el imperiul infracțional. După ce reuși cu greu să se ridice și să pună documentele înapoi în seif, avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

30.

Când sună ceasul de pe noptieră, Wisting era treaz de o jumătate de oră. Se tot gândise la circumstanțele morții lui Frank Mandt. Ultima dată fusese văzut în viață într-o zi de luni, pe 19 ianuarie. Concluzia fusese că moartea survenise marți, 10 ianuarie, dat fiind că ziarul acelei zile era pe masa din bucătărie, iar corespondența din zilele următoare nu fusese deschisă. Nu era sigur dacă își amintește corect, dar într-una dintre fotografiile din casa lui exista un detaliu care prezenta interes, ținând cont de informațiile apărute în ultimele zile.

Se dezveli și se duse la toaletă. Grămada de rufe murdare strânse pe podea în spatele ușii se mărise. Trebuia să-și aducă aminte să le pună în mașina de spălat când se întorcea de la muncă.

La ora 6 și jumătate era deja în birou. Cerul era acoperit de nori albaștri-cenușii, dar începea să se însenineze și lumina soarelui se strecura printre nori. Ploaia din seara precedentă se evaporase deja de pe străzi și se prefigura încă o zi călduroasă.

Dosarul Mandt era încă pe birou. Îl ridică și căută printre fotografiile în care era surprinsă masa din bucătărie. Ca probă, Mortensen făcuse un prim-plan cu ziarul local publicat pe 10 ianuarie. Principalul articol viza o dispută cu privire la drepturile de pescuit somon în Lågen. Următoarea fotografie prezenta cutia poștală. Ziarul era datat luni, 11 ianuarie. Așezate una lângă alta, cele două fotografii erau grăitoare. Totuși următoarea fotografie era cea care apăruse în subconștientul lui Wisting. Înfățișa toată masa din bucătărie. Lângă ziarul local și o ceașcă de cafea, era o pereche de foarfece și o ediție a ziarului *VG*, deschis la un articol despre crima de Anul Nou. De una singură, nu însemna neapărat ceva, dar putea fi un detaliu important.

Până acum, punctul de pornire fusese Jens Hummel și căutaseră o legătură între el și Frank Mandt, dar nu găsiseră nimic. Acum trebuiau să se re poziționeze și să privească din cealaltă direcție, să vadă dacă Frank Mandt avea vreo legătură cu taximetrul dispărut. Zeci de ani, poliția încercase să obțină o mărturie despre Frank Mandt și activitățile sale ilicite, dar se părea că acesta își controla oamenii cu o mână de fier. Acum era

mort și pentru cei din jurul său situația se schimbase. Oare acum ar fi fost cineva dispus să vorbească?

Împărți sarcinile între Torunn Borg și Nils Hammer. După ședința de dimineață, Wisting se duse la toaletă și se spălă pe față cu apă rece. Ochiul i se limpeziră și își privi fața în oglindă. Era încă vânăt pe partea dreaptă, dar nu mai era umflat.

La ora 8 și jumătate, activitățile administrative de rutină erau de obicei rezolvate la toate secțiile de poliție din district, iar Wisting formă numărul lui Harald Ryttingen din Kristiansand. Îi explică pe scurt posibila legătură între Jens Hummel și asasinatul de Anul Nou.

— Aș dori o copie după documentele anchetei voastre, ca să văd dacă există vreo conexiune cu cazul nostru, concluzionă el.

— Ți-am spus deja: cazul nostru a fost închis, răspunse scurt Ryttingen. Dosarul este pe masa procurorului, care îl va prezenta instanței de judecată.

— Am nevoie doar de acces la dosarul electronic, insistă Wisting. Ca să-l vizualizăm de aici.

— Am vorbit despre asta ieri, răspunse Ryttingen și mai tăios. Nu avem nevoie de ajutorul vostru.

— Știi, spuse Wisting. Însă acum avem noi nevoie de sprijinul vostru. S-ar putea să aveți informații care pot prezenta interes pentru cazul nostru de dispariție.

— Trebuie să cer acordul procurorului, răspunse Ryttingen. Te contactez imediat ce reușesc să dau de el.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche. Nu era necesar să solicite acordul pentru a primi informația pe care o ceruse și considera că este doar o tactică de tergiversare.

— Cine este procurorul de caz? întrebă el.

— Îl contactez eu și te sun, promise Ryttingen.

Și astfel conversația luă sfârșit.

Reticența lui Ryttingen de a permite implicarea unei alte secții de poliție nu se putea explica decât prin faptul că nu voia să dea peste cap un caz considerat rezolvat de mult. Dar Wisting n-avea ce face și trebuia să aștepte. Petrecu ceva timp în fața panoului din sala de ședințe, unde era schițat întregul caz. O cronologie care se întindea în timp până în 31 decembrie. Incidentele erau evidențiate cu cuvinte-cheie scrise în culori diferite, cărora li se adăugau secțiuni de hărți și fotografiile făcute de

criminaliști la fața locului.

Oare ce ne scapă? se întrebă el.

Toate cazurile aveau o portiță ascunsă. O intrare secretă care se ivea doar atunci când totul era observat în contextul corect.

La ora 12 i se făcu foame. Nici astăzi nu își luase mâncare la pachet, așa încât ieși și traversă piațeta rătăcit în gânduri. Pe cer încă mai pluteau câțiva nori răzleți, dar erau albi și străvezii.

De la chioșcul Narvesen își cumpără un cârnat la grill și o sticlă de apă minerală Farris. Se așeză pe o bancă și mănă în vreme ce privea absent niște pescăruși luptându-se pe o bucată de pâine. Nu-și amintea să mai fi zăbovit atât de mult timp asupra unui caz fără să întrezărească vreo rezolvare. Fuseseră și altele complicate și dificile, dar nu se mai întâmplase să se scurgă șase luni fără să vadă altceva decât liniile de contur ale imaginii de ansamblu. Poate că nu aceasta era realitatea. Poate că era el prea bătrân și pierdea controlul. Pescărușii din fața lui își luară zborul când se așeză cineva lângă el. Wisting se șterse pe degete cu un șervețel și se întoarse puțin spre stânga. Christine Thiis era cea care speriasc pescărușii, iar acum îi zâmbea și-i oferea o înghețată Krone.

Prețul de o coroană dăduse denumirea acestei înghețate la cornet, iar Wisting își amintea de vremea când înghețata chiar costa o coroană.

— Mulțumesc, spuse el, și luă cornetul.

Christine îndepărtă învelișul de hârtie.

— Nu trebuie să-l lași să te consume, spuse ea.

— Ce vrei să spui?

— Te gândești și la altceva în afară de caz?

Wisting împături ambalajul cornetului fără să spună nimic. Întrebările fără răspuns îl bântuiau constant. Îl făceau tăcut și reținut.

— Ai nevoie de o pauză, continuă ea. Este ca atunci când rătăcești cheile sau altceva important. Le găsești când nu mai cauți. De multe ori, cea mai bună cale de-a rezolva un caz este să iei o pauză.

— Ai dreptate, zâmbi el și luă o bucățică de înghețată.

Christine Thiis se ridică.

— Te aștept la mine acasă, diseară, la ora 7, spuse ea. O să-ți dau altceva la care să te gândești.

El o privi nedumerit.

— O pauză, spus ea. Pauză de masă. M-am săturat să gătesc doar pentru

mine.

Wisting îndepărtă cu dosul palmei înghețata de pe buza de sus. Înainte să apuce să accepte, Christine Thiis îi întorsese spatele și plecase.

31.

Sofie pregătea o rețetă pe care o găsisese pe internet. Puse căpșuni, felii de pepene verde și cuburi de gheață în blenderul nou cumpărat, după care stoarse sucul de la o lămâie și o lăsă pe Line să presare zahăr farin. Apoi așeză capacul și porni aparatul. Lamele din partea de jos a carafei de sticlă începură să toace, dar se opriră brusc. Line se uită la aplica de pe tavan.

— S-a întrerupt curentul, concluzionă ea. Probabil că a sărit o siguranță.

— Panoul electric este la subsol, spuse Sofie. Poți verifica tu?

Line coborî în pivniță și găsi panoul electric în capătul holului. Era un sistem relativ modern, cu siguranțe automate, dar totul era acoperit cu un strat fin de praf și era evident un loc pe care cei care făcuseră curățenie îl trecuseră cu vederea.

Siguranța cu numărul 13 era sărită. Line apăsă pe întrerupător, dar acesta sări înapoi cu un pocnet.

— Încearcă să oprești mașina de spălat vase! strigă ea la Sofie.

— Bine.

Line reconectă circuitul. De această dată, blenderul începu să funcționeze.

Era pe cale să închidă capacul panoului, dar rămase locului. La baza tabloului electric erau o mică lanternă, niște șuruburi, un întrerupător pentru împământare, câteva documente lăsate de electrician, dar și o cheie, parțial ascunsă sub o factură de curent.

Line o scoase și se uită la ea – era lungă, cu un set de pini complex.

Aruncă o privire spre încăperea seifului, după care luă cheia cu ea.

— Sofie? spuse ea când intră în bucătărie.

Sofie nu o auzi din cauza zgomotului făcut de blender, dar opri aparatul când apăru Line.

— Ai mai văzut asta? o întrebă ea, ridicând cheia.

Sofie se apropie și o luă din mâna ei.

— Era în tabloul electric, preciză Line.

— Crezi că este de la seif?

Line zâmbi.

— Putem afla doar într-un singur fel.

Coborî iar scara în fața lui Sofie și se duse în cea mai îndepărtată încăpere. Sofie introduse cheia în broască și o răsuci. Închizătoarea fusese stricată de lăcătuș, dar nu era nicio îndoială că se potrivea.

Sofie râse.

— Ieri a venit cu poșta factura de la lăcătuș, spuse ea. Mă costă aproape 4.000 de coroane.

— Of! mormăi Line.

— Așa se întâmplă mereu când cauți ceva, se gândi Sofie. Găsești când nu mai cauți.

— Da, așa este, spuse Line, încercând și ea cheia. Cel puțin, acum misterul s-a rezolvat.

Lăsară cheia în broasca seifului și urcară iar în bucătărie. Sofie scoase un bol de salată cu fructe de mare și o rugă pe Line să-l ducă în curte.

Mereu plătește Sofie, se gândi Line. Simți ceva remușcări, cu toate că știa că Sofie își putea permite.

După ce își cumpăraseră casă, Line resimțise impactul financiar. Nu era o problemă, dar renovarea ajunsese să coste mai mult decât anticipase. Avea să fie o provocare să plătească dobânda și ratele din venitul de liber-profesionist, fiind și mamă singură.

Maja se mișca în căruțul pus la umbra bătrânilor copaci foioși. La următoarea vizită, trebuia să îi cumpere ceva, se gândi Line. Un tort, sau ceva pentru Maja.

Sofie veni afară ținând carafa de sticlă într-o mână și iPadul în cealaltă.

— Au aflat ceva, spuse ea, ridicând privirea de la ecran. Banii provin dintr-un jaf din Drammen.

Line se ridică, iar Sofie îi dădu tableta. Știrea fusese publicată de *Dagbladet*. *Cadoul de un milion de coroane din tâlhărie*, spunea titlul de pe prima pagină.

Line spicui din text. Poliția aflase că mai multe bancnote proveneau din jaful asupra unui transport de valori comis în față la Gullskogen Senter din Drammen, în anul 2005. Doi paznici ai companiei de pază Securitas au fost amenințați cu un revolver și o pușcă. Unul dintre ei a fost lovit cu patul puștii și și-a pierdut cunoștința.

Paguba totală s-a ridicat la aproape opt milioane de coroane, dar printre banii furați era și o casetă cu bancnote pregătită pentru alimentarea unui ATM. Seriile bancnotelor fuseseră identificate în donația anonimă de un

milion de coroane. Poliția nu arestase niciun suspect în cazul jafului.

— Ce ne facem? întrebă Sofie, prăbușindu-se pe un scaun din grădină.

— Nimic, răspunse Line imediat.

— Dacă a fost implicat?

Line accesă linkul ce trimitea la articolul despre caz publicat de *Dagbladet* în 2005.

— Mă îndoiesc, zise ea fără să-i împărtășească bănuiala ei că el fusese de fapt creierul operațiunilor. Atunci era deja bătrân, îi reaminti ea în schimb.

Articolul din 2005 nu spunea nimic în plus, în afară de faptul că era al șaptelea jaf din Drammen din ultimii doi ani.

— Dar de ce ținea banii în seif? întrebă Sofie.

— Poate i-a primit ca răsplată pentru ceva, sugeră Line.

După ce găsiseră banii, se documentase cu privire la subiect. Cu toate că banii erau marcați, în lumea interlopă erau adesea utilizați ca mijloc de plată, la doar zece la sută din valoarea nominală. Persoana care cumpăra bancnotele marcate își asuma și sarcina de a le schimba la jocuri mecanice sau în alte locuri unde banii erau depuși în aparate cu scanere digitale.

— De ce nu le-a dat foc, pur și simplu? continuă Sofie. Oricum nu au nicio valoare, nu?

Line se așeză la loc și puse iPadul pe masă.

— Nu este problema ta, îi spuse ea, turnând băutura răcoritoare în pahare. Nu te poți învinovăți pentru ceva ce a făcut bunicul tău.

— Știu, dar tot simt că ar trebui să fac ceva să îndrept o parte din lucrurile rele pe care le-a făcut.

— Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să ai grijă de tine, spuse Line, să te asiguri că Maja are parte de o educație și de o stabilitate mai bune decât ai avut tu.

Sofie zâmbi fugar.

Line se aplecă deasupra bolului cu salată.

— Oare e bine să mănânc fructe de mare? întrebă ea.

Știa răspunsul, dar voia să-i abată gândurile lui Sofie.

— Bineînțeles, o asigură Sofie. Dar se spune că trebuie să ai grijă cu creveții în timp ce alăptezi, ca să nu devină bebelușul alergic. Așa că ar trebui să profiți acum.

Line mănâcă pe săturate, iar conversația alunecă spre alte subiecte.

Echipamente pentru bebeluși, renovare și decorațiuni interioare. Din când în când, Line trebuia să se concentreze să țină pasul. Gândurile îi tot zburau la conținutul vechiului seif. Bancnotele pătate erau înăuntru de ani întregi, dar revolverul trebuie să fi ajuns acolo recent. Fusese folosit în ajunul Anului Nou. La scurt timp după aceea Frank Mandt a murit, iar seiful nu a fost redeschis până când forțaseră ele încuietoarea, cu o săptămână în urmă. Bărbatul care folosisese revolverul fusese arestat la scurt timp după comiterea crimei. În ultimele zile din viața lui Frank Mandt, arma fusese adusă în oraș și încuiată în seif. Firul evenimentelor părea lipsit de logică.

Dincolo de gardul viu, porni o mașină de tuns iarba. Maja se trezi din cauza zgomotului și o băgară în casă, lăsând-o să se târască pe podeaua sufrageriei.

După o oră, Line se ridică. Sofie ar fi vrut s-o mai rețină, dar Line avea treabă acasă.

Vecinii tocmai terminaseră de tuns iarba, iar bătrâna care locuia acolo era la poartă și îi dădea banii unui tânăr cu bustul gol. O urmări cu privirea pe Line.

— Tu te-ai mutat aici? o întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Line. Sunt doar în vizită.

— Tu ești fata lui Wisting, nu-i așa? Cea care scrie la ziar?

Mereu se întâmpla așa. Majoritatea oamenilor îl cunoșteau pe tatăl ei.

— Sunt în concediu acum, zâmbi ea și se mângâie pe pânțele.

Tânărul care tunsese gazonul se urcă pe o bicicletă. Bătrâna se apropie cu câțiva pași, de bună seamă gata să-și satisfacă niște curiozități.

— O cunoști pe femeia care a cumpărat casa? o întrebă ea, prinzându-se cu o mână de poarta din fier forjat.

— Am fost colege în clasele primare, răspunse Line, neștiind cât de mult putea să dezvăluie despre trecutul Sofiei. Dar după aceea s-a mutat din oraș. Nu ne-am văzut ani buni și ne-am reîntâlnit din întâmplare pe stradă.

Femeia de dincolo de poartă nu spuse nimic, iar Line începu să-și caute cheile mașinii.

— Este o casă frumoasă, comentă ea, făcând semn cu capul spre clădire, mai mult ca să rupă tăcerea.

— Da, ne bucurăm să avem vecini noi, spuse bătrâna.

Line era pe punctul să pună capăt conversației urându-i să aibă în continuare o vară minunată, dar i se năzări brusc un gând:

— Îl ştiaţi pe bărbatul care a locuit aici înainte? o întrebă ea în schimb.
Frank Mandt?

Vecina clătină din cap.

— N-am avut de-a face cu el.

Line făcu câţiva paşi înapoi spre poartă.

— Eraţi acasă în ajun de Anul Nou? întrebă ea.

— Şi de Crăciun, şi de Anul Nou, confirmă vecina. De ce?

— Ştiţi dacă Frank Mandt era acasă?

— Da, da. Dar nu am vorbit cu el.

— Dar era acasă în ajun de Anul Nou?

— Da, adică îmi amintesc că l-am văzut, dar nu cred că a avut musafiri.
Cel puţin, nu în acea seară. Era foarte retras. Nu cred că avea familie.

— Când anume l-aţi văzut în ajunul Anului Nou, vă mai amintiţi?
continuă Line şirul întrebărilor.

— Păi, fiul nostru a venit în vizită cu nepoţii la ora 5 şi jumătate. Îi rugasem să vină la ora 5. Ninsese şi era dificil de parcat maşina. Nici Mandt nu a uşurat situaţia. A ieşit şi a aruncat toată zăpada pe stradă, dar nu i-am spus nimic.

Line căzu pe gânduri.

— De ce întrebi? se interesă vecina.

— Aşa, fără vreun motiv anume, răspuse Line mergând spre maşină.
Doar mă întrebam dacă n-ar fi putut fi altundeva.

32.

La ora 15:15, primi aprobarea să acceseze dosarul crimei din Anul Nou. Wisting printă toate documentele, umplu un ibric de cafea și începu să citească.

Primul document era sesizarea despre o urgență, care preciza cum fusese avertizată poliția despre crimă și pe cine a găsit la fața locului primul echipaj.

Sesizarea fusese făcută prin serviciul de ambulanță de o femeie care locuia într-unul dintre cele mai apropiate apartamente și care se afla în casa scării când auzise focurile de armă. Din moment ce era ajunul Anului Nou, nu le-a acordat multă importanță. După ce a ieșit, a auzit pe cineva care striga să fie chemată o ambulanță și a văzut doi bărbați ghemuiți lângă o femeie întinsă pe jos.

Poliția a ajuns înaintea personalului medical. Un medic ce trecea prin zonă începuse procedurile de resuscitare, dar femeia era deja moartă.

Printre curioșii care s-au adunat la fața locului se aflau și trei bărbați care erau menționați în calitate de martori. Unul dintre ei asistase la incident, iar ceilalți doi auziseră focurile de armă și îl văzuseră pe făptaș luând-o la goană. Semnalmente omului căutat fuseseră transmise prin stația radio a poliției.

În timp ce citea, Wisting sublinia unele propoziții și făcea însemnări pe marginea lor, știind că undeva în teancul de documente probabil avea să găsească răspunsurile la întrebări.

Următorul raport viza arestarea lui Dan Roger Brodin, în vârstă de 25 de ani. Echipajul Kilo 2-0 se îndrepta spre locul crimei când au fost trimise semnalmente. La hotelul Ernst au văzut o persoană care se potrivea descrierii. Bărbatul schimbase direcția când văzuse mașina poliției și o luase la fugă, iar polițiștii îl urmăriseră prin curțile unor case. În dreptul stației de autobuz i-au pierdut urma, dar, la scurt timp, a fost prins în spatele unor tomberoane de gunoi, la terminalul de feriboturi Color-Line. În buzunarul de la spate avea harta despre care poliția credea că este dovada că el alesese locul atacului.

După ce a fost arestat, a fost dus cu mașina înapoi la locul faptei, unde

se aflau încă martorii, și a fost identificat ca fiind autorul crimei.

Wisting bifă pe marginea foii. Era o modalitate neconvențională, dar eficientă, de a confrunța martorii cu suspectii. Depozițiile martorilor își pierdeau din valoare dacă suspectul nu era identificat dintr-un grup de oameni, exact ca în cazul alegerii unui suspect din mai multe fotografii, unde trebuiau să aleagă din mai multe portrete. În același timp, memoria martorilor este vie la scurt timp după un incident. La acel moment, ei nu erau influențați de presă și de alte persoane, iar îndoiala și nesiguranța nu se instala încă.

Raportul privind cercetarea locului crimei nu conținea prea multe informații. În plus față de descrierea victimei, mai erau prezentate împrejurimile și informații despre starea vremii, vânt și temperatură. Înainte de săvârșirea crimei, în centrul orașului Kristiansand se așternuse un strat de 30 de centimetri de zăpadă, dar se topise deja în mare parte. În locul unde se afla victima asfaltul era uscat, astfel că nu s-a putut identifica nicio urmă de încălțăminte.

Wisting parcurse rapid dosarul cu fotografii. Nu avea nevoie să studieze detaliile, însă-l lăsa deschis la o hartă pe care era reprezentat grafic locul crimei.

Raportul autopsiei descria o plagă penetrantă îngustă în spatele victimei, cu leziuni majore în cavitatea toracică, și o altă plagă penetrantă la gât. Aceasta din urmă era descrisă ca fiind fatală, dar și cea din zona pieptului ar fi urmat să cauzeze moartea. În jurul punctului de intrare de la gât fusese prelevat praf de pușcă, ceea ce însemna că focurile de armă fuseseră trase de la mai puțin de un metru distanță. Se estima că glonțul care intrase prin spate fusese tras de la o distanță cuprinsă între unu și trei metri.

Wisting sublinie cuvintele *spate* și *gât*. Apoi luă un bilețel autocolant, scrise pe el semnul întrebării și îl lipi pe pagină. Omuciderea de Anul Nou fusese catalogată drept o tâlhărie eșuată. Făptuitorul luase telefonul mobil al victimei, dar nu și geanta. Totuși focurile de armă fuseseră trase intenționat asupra ei.

Nu se uită la fotografiile cu trupul gol întins pe masa de autopsie, dar analizează cele două gloanțe deformate și având formă de ciupercă recuperate din cadavru.

Un raport amănunțit descria căutările întreprinse pentru găsirea armei. Aceasta nu fusese găsită și nici telefonul mobil.

Wisting verifică pe hartă în timp ce citea pe ce străzi se efectuaseră căutări cu ajutorul câinilor, în ce locuri se răscolise prin tomberoane și unde se folosiseră scafandri. Verificaseră până și acoperișurile caselor, în ipoteza că ucigașul ar fi putut arunca arma în sus. Toate eforturile fuseseră în zadar.

Explicațiile date de martorul principal nu lăsaseră niciun dubiu cu privire la ceea ce se petrecuse. Numele său era Einar Gjessing și, la fel ca victima și mulți alți martori, mergea la o petrecere. Dar, spre deosebire de mulți dintre ceilalți, el nu băuse încă nimic și era treaz când a asistat la omucidere.

Tocmai trecuse de intersecția străzilor Holbergs și Dronningens când i-a văzut pe făptaș și pe victimă. Femeia se eliberase din mâinile agresorului, care îndreptase revolverul spre ea și trăsese două focuri de armă în succesiune rapidă, doborând-o la pământ. Criminalul o luase la fugă și trecuse la o distanță de doar câțiva metri de el. Martorul alergase după agresor, dar renunțase după câteva străzi și revenise la locul crimei. Până atunci ajunseseră și ceilalți doi martori. Până la urmă se strânseseră mai multe persoane, inclusiv medicul care pronunțase decesul femeii.

Einar Gjessing fusese interogat de două ori. De fiecare dată dăduse aceleași explicații, dar mai elaborate în timpul celui de-al doilea interogatoriu. Descrierea agresorului și a hainelor lui era mai detaliată și explicase cu mai multe amănunte de unde venea el însuși și până unde îl urmărise pe criminal. În același timp spusese că era posibil ca evenimentele să nu se fi derulat neapărat așa cum își amintea el. Cu toate că declarația se întindea pe opt pagini, erau întrebări care nu fuseseră puse, observă Wisting. De exemplu, nu fusese întrebat dacă cei doi au spus sau au strigat ceva.

Ceilalți doi martori, Terje Moseid și Finn Bjelkevik, aveau aceeași vârstă.

Mergeau la aceeași petrecere și au văzut și observat aceleași lucruri. Au auzit focurile de armă, au văzut femeia căzută la pământ și un bărbat fugind de la locul faptei. Au făcut tot ce au putut să oprească sângerarea și să o ajute pe muribundă, dar nu i-au putut salva viața. Și-au dat seama că murise înainte să ajungă medicul.

Declarația acuzatului, Dan Roger Brodin, în vârstă de 25 de ani, era scurtă. Nega comiterea crimei și orice legătură cu cazul. În principal, la interogatoriu a fost lăsat să spună faptele pentru care mai fusese condamnat.

Fusese eliberat pe cauțiune în 22 decembrie, după ce executase o condamnare pentru, printre altele, acte de violență și consum de droguri și stătea într-o locuință socială de la periferia orașului. În ajunul Anului Nou se plimbase fără țintă prin centru.

Unele întrebări și răspunsuri erau redată sub formă de dialog:

— *De ce ai fugit?*

— *Pentru că a venit poliția.*

— *Și de ce te-ai ascuns?*

— *Ca să nu mă găsească.*

Nu i se oferise niciun compromis, iar interogatoriul se încheiase după doar o oră. Era singura declarație pe care o dăduse Dan Roger Brodin. Cu ocazia următorului interogatoriu, avocatul lui declarase că acesta nu avea nimic de adăugat.

Wisting săpă în continuare în teancul de documente și acolo găsi alte interogatorii care, coroborate, alcătuiau o imagine de ansamblu despre trecutul lui Brodin. Tatăl său dispăruse din peisaj înainte de nașterea copilului. Mama lui se căsătorise și divorțase de două ori după aceea, iar ea și Danny se mutaseră des. În primii șapte ani de școală fusese înscris la opt școli diferite. A fost arestat prima dată la vârsta de 13 ani. Mama sa a fost decăzută din drepturile părintești, iar el a devenit unul dintre copiii Serviciului de Asistență Socială, pasat de la o instituție la alta, ca o minge de ping-pong. După care au renunțat la el și până la vârsta de 17 ani trecuse pe la trei familii adoptive, trei orfelinat și instituții psihiatrice pentru adolescenți și patru centre de tratament. Din majoritatea locurilor a reușit să fugă, în altele s-a făcut de nesuportat și a fost alungat din același motiv pentru care fusese dat în plasament.

Următorul dosar din teanc conținea declarațiile martorilor despre victimă. Elise Kittelsen era cea mai mică dintre cei trei frați. Părinții ei aveau un magazin de încălțăminte, unde lucra și ea după-amiezile și în weekenduri. Era în anul doi la colegiu, pregătindu-se să devină profesoară, și avea mulți prieteni.

Din declarații reieșea, în esență, că era o fată bună și decentă. Însă câțiva detectivi au încercat să treacă dincolo de aparențe. Fratele său mai mare o avertizase pe Elise că unii dintre prietenii ei nu erau o companie sănătoasă. Mai mulți dintre ei fuseseră implicați în afaceri cu droguri. Inclusiv un băiat mai mare decât ea cu care avuse o relație. Nu mulți erau

dispuși să vorbească de rău o persoană decedată, dar și alte câteva persoane din cercul de prieteni confirmaseră că victima avea prieteni nelalocul lor și că frecvența medii periculoase. Aceste aspecte nu schimbau faptul că Elise era o victimă nevinovată, iar în ziare au fost prezentate aspectele bune ale personalității ei.

La final, Wisting trecu la rapoartele cercetărilor de laborator. Într-unul era consemnat că se găsiseră urme de praf de pușcă pe mâna dreaptă și pe mâneca gecii acuzatului. Analizele de sânge arătau că victima avea 0,08 la mie alcool în sânge, ceea ce corespundea cu sticla goală de cidru de pere din camera ei. Dan Roger Brodin avea o alcoolemie de 1,79. În plus, fuseseră identificate urme de THC, ceea ce indica însemna că fumase marijuana.

Nimic din ceea ce citise Wisting nu părea să aibă legătură cu cazul Hummel. Cea mai apropiată conexiune o reprezenta interogarea a doi șoferi de taxi care îl văzuseră pe Brodin fugind pe străzile din centrul orașului, însă nici acolo nu găsiseră nimic relevant pentru cazul taximetristului lor dispărut.

Teancul de documente avea cam 20 de centimetri, dar ar fi dorit acces și la documentele lipsite de valoare probatorie – ponturile, informațiile clasificate și analizele care nu făceau parte din înscrisurile dosarului. Se îndoia însă că Ryttingen avea să i le pună la dispoziție.

Strânse foile și le așeză în poală. Materialul era exhaustiv, dar tot simțea că lipsește ceva. În primul rând, din verificări nu reieșea unde dispăruse arma crimei. Dar de unde provenea? De unde făcuse Dan Roger Brodin rost de ea? Nimeni dintre cunoscuții lui nu îl văzuse vreodată cu o armă și nu îl auzise vorbind despre așa ceva.

Era aproape ora 7 și simțea că are nevoie să mănânce ceva înainte să-și pună ordine în gânduri. Brusc, își aminti că acceptase să cineze acasă la Christine Thiis.

Se ridică și puse teancul de hârtii pe birou. Cele de deasupra alunecară pe podea. Le lăsă acolo și ieși în grabă.

33.

Până atunci nu mai fusese acasă la Christine Thiis, dar știa că locuiește pe Bekkegata, în cartierul Langstrand. Era în cea mai veche parte a orașului. Străzile erau înguste și se intersectau fără o regulă anume; întotdeauna se orienta în zonă.

Casa era la poalele munților. Era albă, cu ușa de la intrare vopsită în verde și o mică grădină în față.

În timp ce cobora din mașină, se gândi că ar fi trebuit să aducă ceva, o sticlă de vin sau flori, dar acum era prea târziu.

Wisting sună la ușa, făcu doi pași în spate și admira casa în timp ce aștepta. Părea proaspăt vopsită, cu flori așezate în dreptul ferestrelor.

Christine Thiis apăru din spatele casei, într-o rochie de bumbac până la glezne. Era desculță și părea că vara călduroasă îi mai oferise câțiva pistrui.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse el.

— Bine că ai ajuns, răspuse ea zâmbind. Am pregătit prea multă mâncare doar pentru mine.

O urmă pe lângă casă.

— Am stat să citesc dosarul din Kristiansand, preciză el.

Nu primi niciun răspuns, și își dădu seama că vizita trebuia să fie o pauză de la muncă.

Pe masa din grădină erau așezate două fețe de masă albe și un buchet de flori. Christine dispăru înăuntru, de unde aduse afară platouri cu diferite feluri de mâncare: ouă umplute, frigărui, sparanghel cu bacon, lefse^[1], chifteluțe și pui.

— Suntem doar noi? întrebă el.

Christine zâmbi.

— Nu știam ce-ți place să mănânci, se scuză ea.

— Nu trebuia să te deranjezi atât de mult.

Christine intră iar în casă. Când reveni și puse pe masă un bol de salată, o pală de vânt îi lipi rochia diafană de trup.

— Totul este luat de la raionul de semipreparate, spuse ea zâmbind. Dar salata am făcut-o eu.

Mâncară în timp ce vorbeau despre lucruri ce nu aveau legătură cu

munca. Ea îi povesti despre un restaurant de tapas din Spania, iar el, despre experiențele culinare din timpul unei călătorii în interes de serviciu în Franța. Christine dori să afle cum mergeau lucrurile cu Line și cu renovarea, iar el îi spuse și apoi o întrebă despre copiii ei. Era cu 15 ani mai tânără decât el, iar copiii încă stăteau cu ea, dar o lună de vară și-o petreceau cu tatăl lor în capitală.

Continuară să-și împărtășească diverse experiențe, dar, până la urmă, discuția ajunse într-un punct mort.

— Ai aflat ceva nou din ce ai citit? îl întrebă ea.

Wisting lăsă tacâmurile din mână.

— Nu chiar, răspuse el, făcându-i rezumatul. Cred că vreau să vorbesc cu el.

— Cu cine?

— Dan Roger Brodin.

— Ucigașul? întrebă Christine încruntându-se.

Wisting încuviință.

— Am nevoie de o explicație rațională despre cum a ajuns arma aici.

— Nu este treaba noastră, îi reaminti ea. Nu poți să interoghezi un inculpat din alt caz.

— De ce nu?

— A refuzat deja să le răspundă celor care se ocupă de caz.

Wisting luă sticla cu nectar de mere și deschise capacul.

Pe masă era și o sticlă de vin, dar, pentru că venise cu mașina și trebuia să conducă la întoarcere, rămăsese nedesfăcută.

— Exact, spuse el, turnând suc în ambele pahare. Poate că-mi răspunde mie.

— Nu îți vor da permisiunea, răspuse ea. Este cazul lor.

— Și noi avem un caz, continuă el. În principiu, Dan Roger Brodin este martor în cazul Hummel. El este ultima persoană care a avut revolverul.

— Dar este cale lungă de acolo la Jens Hummel. Singura legătură pe care o avem este aceea că arma a fost găsită printre obiectele personale ale lui Mandt și că taxiul lui Hummel a fost descoperit în hambarul său. Este un argument care nu prea stă în picioare.

— Plus faptul că Hummel a fost în Kristiansand la momentul comiterii crimei.

Soarele ajunsesse la amurg, iar Christine se ridică și aprinse câteva

lumânări. Era trecut de ora 10, dar încă era suficient de cald încât să stea afară.

— Nici avocatul lui nu va fi de acord, spuse ea după ce se mai gândise la subiect. Clientul său neagă orice legătură cu crima; n-o să-ți spună niciodată cum a ajuns arma crimei aici.

Wisting ridică din umeri.

— Îl pot întreba despre alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Dacă îl cunoaște pe Frank Mandt sau dacă știe cine este Jens Hummel. Nu strică să încerc.

— Mai puțin relația ta cu colegii din Kristiansand și relația mea cu Parchetul.

— Ai dreptate, spuse el, aplecându-se peste masă și gonind cu mâna o molie care zbura periculos de aproape de flacăra lumânării.

Christine clătină din cap.

— Ai dreptate, desigur, recunosc eu ea. Dacă tu crezi că Dan Roger Brodin poate să aibă informații importante pentru noi, ar trebui să îi faci o vizită la închisoare.

— Mai întâi, hai să vedem ce ne rezervă ziua de mâine, spuse Wisting zâmbind.

Chiar în acel moment îi sună telefonul mobil. Era undeva în buzunarul pantalonilor și scotoci atât de mult ca să-l scoată, încât se văzu nevoit să se ridice în picioare.

Era Suzanne. Se gândi să nu răspundă, dar până la urmă preluă apelul.

— Bună, spuse el, îndepărtându-se de masă cu câțiva pași.

— Bună, zise Suzanne. Sper că nu deranjez.

— Este în ordine, o asigură el.

— Au prins-o, îl anunță Suzanne. Inspectorul de la firma de pază recomandată de tine a prins-o în flagrant.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche.

— A recunoscut?

— În cele din urmă. Acum am terminat de discutat. A venit cu o grămadă de scuze, dar până la urmă și-a dat demisia și a semnat o promisiune de plată pentru 50.000 de coroane. S-a lăsat cu multe plânsete și regrete. Mă simt complet epuizată și aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

— Mă bucur să aud că s-a rezolvat, spuse el.

Suzanne inspiră profund.

— Este prea târziu sau poți să treci puțin pe la mine?

— Acum?

— Doar dacă poți.

Wisting se uită la ceas și apoi la Christine, care fusese în casă și adusese cafea și un platou cu prăjituri. Ar fi vrut să mai stea, dar nu găsea cuvintele potrivite să o refuze pe Suzanne.

— Sau poți veni mâine, îi propuse Suzanne cât timp el ezita.

— Pot să trec imediat după ce plec de la birou, îi promise el.

Suzanne îi mulțumi și încheie conversația cerând iertare că sunase atât de târziu.

Wisting se așeză iar la masă. Un greier se puse pe cântat.

Se gândi că se cuvenea să explice cine sunase și îi povesti lui Christine despre sustragerile din casa de marcat de la cafeneaua lui Suzanne.

Apelul telefonic stricase atmosfera, iar după o jumătate de oră era în drum spre casă.

34.

Era abia 7 dimineața, dar, când Wisting intră în secția de poliție, în aer se simțea deja zăpușeala. La intrarea în fiord, pe cer se strângeau nori negri-albăstrii. Până la finalul zilei avea să plouă.

Obișnuitele ședințe matinale deveniseră tot mai apăsătoare cu fiecare zi lipsită de rezultate. Toți detectivii aveau propriile sarcini, dar cercetările nu aduseseră nimic nou.

— Provocarea este să facem pe cineva să vorbească, spuse Hammer.

— Frank Mandt a condus afacerile decenii întregi fără ca vreunul din cercul său să ciripească.

— Poate că va fi mai ușor acum, după moartea sa, sugeră Christine Thiis. Nimeni nu mai are de ce să se teamă.

Nils Hammer ridică din umeri.

— Poate, spuse el ridicându-se. Dar se știe că oamenii așaștia nu sunt prea dornici să ajute poliția.

Scaunele scârțâiră pe podea și sala de ședințe se goli. Wisting făcu ordine în hârtii și se ridică ultimul de la masă. Christine Thiis îl aștepta la ușă.

— Îți mulțumesc pentru ziua de ieri, spuse ea zâmbind.

— Eu îți mulțumesc, îi răspunse Wisting tot cu un zâmbet.

Dorea să spună ceva frumos despre seara trecută, dar până să se gândească la ceva, ea se retrase în biroul ei.

Wisting intră în birou și îl chemă la el pe Nils Hammer.

— Vreau să vii cu mine la Klaus Wahl, spuse el.

Hammer dădu din cap și mută o scobitoare dintr-un colț al gurii în celălalt.

— A făcut parte din cercul lui Frank Mandt, continuă Wisting. A fost unul dintre cei mai apropiați. El a fost cel care l-a găsit pe Mandt mort în pivniță.

— Ce altceva mai știm despre el? se interesă Hammer.

— Nu prea multe, recunosc Wisting. Are cazierul curat. Are 74 de ani și a lucrat pentru o companie de transport maritim cu containere. Este văduv din anul 2002 și locuiește în Blokkhusveien.

Hammer se ridică.

— Așadar mergem acolo?

•

Casele supra-înălțate se prefigurau pe dealurile din jurul Stavernului. Fuseseră construite la sfârșitul anilor 1700, având dublu rol, de posturi de observație și foișoare de tragere, și făceau parte din fortificațiile care înconjurau orașul. Strada, denumită după clădiri, era în Ausrød, chiar lângă centrul orașului.

Klaus Wahl stătea într-o casă izolată amplasată spre inima terenului muntos. Când urcară cu mașina, găsiră în fața casei un bătrân scund, cu păr cărunt, aplecat cu o cheie în mână peste o mașină de tuns iarba demontată. Picioarele albe îi ieșeau din niște pantaloni scurți prea largi pentru el, iar în colțul gurii avea o țigară.

Fără să facă vreo mișcare, îi privi coborând din mașină și îi întâmpină salutându-i discret cu o mișcare a capului.

— Klaus Wahl? îl întrebă Wisting.

— Cine vrea să știe?

Wisting și Hammer se apropiară de el și se prezentară.

— În legătură cu Frank Mandt, preciză Wisting.

Mușchii din jurul ochilor bătrânului se contractară.

— Ar trebui lăsat să se odihnească în pace, spuse el.

— Așa ar trebui, îl asigură Wisting. Dar a lăsat lucruri neterminate.

Wahl nu spuse nimic.

— Tu l-ai găsit? solicită Hammer confirmarea.

Klaus Wahl încuviință.

— Era acolo de câteva zile. V-am mai explicat asta și înainte.

— Obișnuiați să vă întâlniți la cofetărie? își aminti Wisting din declarațiile lui anterioare la poliție.

— Suferea de diabet și adesea avea amețeli, încuviință Wahl. Când am văzut că nu apare, am mers la el acasă. Căzuse pe scara spre pivniță. Asta s-a întâmplat.

Wisting făcu semn spre o masă cu scaune așezate sub o umbrelă în fața casei.

— Putem sta jos?

Klaus Wahl îi urmă fără tragere de inimă.

— Știți, renunțase la afacerea cu alcoolul, spuse el în timp ce se așezau.

Se retrăsese. Avea aproape 80 de ani.

— Încă mai avea o fermă în Huken, spuse Wisting.

Klaus Wahl părea că se gândește la un răspuns potrivit.

— Nu mai trecuse pe acolo de mulți ani, spuse el, luând o brichetă de pe masă.

Wisting îl privi în timp ce își aprindea țigara care îi atârna încă în colțul gurii.

— Taxiul lui Jens Hummel a fost găsit acolo, spuse el.

— Citesc ziarele, încuviință Wahl.

— Știi cumva dacă se cunoșteau?

Wahl își îndepărtă de pe buza inferioară niște resturi de tutun.

— Se întâmpla să mai ia taxiul uneori.

— Dar pe Aron Heisel? încercă Wisting. Locuia acolo când nu era în Spania.

Klaus Wahl lăsă fumul de țigară să-i iasă încet pe nări.

— Eu nu am fost implicat în acele chestiuni, spuse el. Nu așa l-am cunoscut pe Frank Mandt. Am făcut niște învățeli împreună acum vreo 50 de ani, când lucram la docuri. Eram tineri. În ceea ce mă privește, a fost pe termen scurt, dar Frank era mai îndrăzneț. Și-a asumat riscuri pe care eu nu am fost dispus să mi le asum.

— Dar ați păstrat legătura?

— Este un oraș mic, spuse Wahl dând din cap. Mai mult, soțiile noastre își petreceau timpul împreună. Erau prietene din clasele primare. Noi doar gravitam în jurul lor. Când ele au ieșit din peisaj, am continuat să ne întâlnim.

Wisting mai încercă o dată:

— Ce știi despre Aron Heisel?

— Era un acolit. Un trepăduș. Dar nu o să stau aici să vorbesc despre asta. O poate face chiar el, dacă dorește.

Wisting se lăsă pe spetează și își încrucișă picioarele. Hammer făcu la fel. Hotărâseră ca discuția să fie una neoficială. În mediul în care acționase Frank Mandt, oamenilor le era întotdeauna mai ușor să vorbească în afara unei săli de interogatoriu, fără ca declarațiile să fie scrise ori înregistrate audio.

— Cine a preluat conducerea? întrebă Hammer.

Klaus Wahl îl țintui în liniște cu privirea, ca și cum nu înțelegea

întrebarea sau Hammer ar fi trebuit să știe că nu trebuia să o pună.

— Ai spus că Frank Mandt s-a retras, continuă Hammer. Că a renunțat. Cine a preluat afacerile lui?

Bătrânul luă mukul de țigară din gură și strânse capătul aprins între degetul mare și cel arătător până se stinse.

— Nu știi să le fi preluat cineva, răspunse el, aruncând mukul de țigară sub un tufiș de flori violet. Când s-a îmbolnăvit de diabet, s-a dat la o parte și a renunțat.

— La Huken erau 12 kilograme de amfetamine, continuă Hammer.

— Aron Heisel are vreo explicație pentru asta? întrebă Wahl, ridicând cheia de pe masă.

Wisting interpretează gestul ca pe un semn că discuția se apropia de final. Era clar că bărbatul nu voia să spună nimic care să întineze memoria prietenului său.

— Din punctul meu de vedere, a fost un tip cumsecade, spuse Klaus Wahl ridicându-se. Nu știi ce ați auzit despre el, dar nu sunt singurul care gândește astfel.

Scuipă și se îndreptă iar spre mașina de tuns iarba.

— Poate că nu au fost multe persoane la înmormântarea lui, dar au fost multe flori.

Înainte să se aplece iar asupra motorului dezasamblat, îi susținu un timp privirea lui Wisting. Era ceva nedeslușit în ochii săi, de parcă ar fi vrut să spună că știa mai multe decât era dispus să recunoască.

La întoarcere, conduse Hammer. Wisting stătea lângă el și derula în minte discuția cu Klaus Wahl. Simțea că se ascundea ceva acolo și încerca să analizeze răspunsurile pe care le primiseră, ca să găsească o cale de a avansa cu ancheta.

Brusc, îi veni o idee. Nu știa dacă Klaus Wahl dorise să-i spună ceva din priviri la plecare, dar se gândi că merita să verifice.

— Virează aici! îi spuse lui Hammer, indicându-i o stradă laterală.

Hammer se conformă și parcă mașina în fața pieței de flori din Stavern. Casa lui Frank Mandt era de cealaltă parte a Parcului Pompei. Era înconjurată de un gard viu înalt care bloca vederea, dar, la etaj, se putea zări că ferestrele erau deschise.

— Ce facem aici? întrebă Hammer, urmându-l pe Wisting afară din mașină.

— Florăria, răspuse Wisting, intrând fără să dea explicații.

Wisting nu mai fusese de mult în magazinul aglomerat, dar femeia din spatele tejghelei părea să-l recunoască. Decora cu flori o sticlă de vin, dar se opri când îl văzu.

— Suntem interesați de florile pentru o înmormântare, spuse Wisting.

— Bine, încuviință proprietara, cu o privire plină de compasiune.

— În mormântarea lui Frank Mandt, preciză Wisting, adăugând faptul că era în interesul unei anchete. A murit în ianuarie. Ați livrat flori pentru eveniment?

Femeia din spatele tejghelei luă de pe un raft un biblioraft albastru.

— Am trimis niște flori acolo, confirmă ea. Însă nu multe. Nu avea familie sau rude apropiate, dar cred că m-am ocupat de decorațiuni.

Răsfoi dosarul și găsi documentele căutate.

— Proprietatea a plătit pentru decorațiile coșciugului și o coroană, apoi au mai fost câteva buchete simple și mesaje de condoleanțe... și, da, desigur, a mai fost o piesă centrală comandată prin Floragram. Flori în valoare de 5.000 de coroane. Adică, de obicei, decorațiile pentru sicriu costă jumate din această sumă. A fost cam peste măsură.

— Cine a plasat comanda? se interesă Wisting.

Florăreasa își puse ochelarii ce-i atârnavă la gât de un șnur.

— Să vedem, spuse ea. A fost un bărbat din Sørlandet. Comanda a fost făcută la Floriss, de pe Markensgate din Kristiansand. Pe panglică trebuia să scrie doar PG, dar am numele complet și adresa pe aici pe undeva.

Își lăsă degetul să alunece pe margine în timp ce căuta.

— Phillip Goldheim.

Numele nu îi era cunoscut lui Wisting.

— Ne puteți da o copie? întrebă el.

Femeia scoase hârtiile din biblioraft și le puse într-un fax vechi. Copiile erau mai șterse decât originalul, dar complet lizibile.

Wisting le îndoi și le luă cu el în mașină. Începuse să bată vântul și norii întunecați se apropiaseră de continent.

Hammer puse mașina în mișcare, iar Wisting mai aruncă o privire spre casa lui Frank Mandt. Era normal ca persoanele care se aflaseră în apropierea lui în timpul vieții să-i fie alături la înmormântare, se gândi el, răsfoind mulțumit comenzile pentru flori. Klaus Wahl cumpăraseră un buchet simplu de 395 de coroane și o panglică pe care scria *Mulțumesc pentru tot,*

în timp ce firma Krogh & Co cumpărase flori în valoare de 750 de coroane.

— Ce mesaj era pe panglica coroanei mari? întrebă Hammer, virând spre strada Larviksveien.

Wisting găsi copia comenzii lui Phillip Goldheim:

— *Cu respect*, citi el.

35.

Phillip Goldheim era un tip înalt, la vreo 40 și ceva de ani, cu ochi cenușiu-albăstirii și păr lung strâns în coadă de cal.

Chipul său umplea întregul ecran al computerului lui Wisting. Era ceva pătrunzător în privirea lui, de parcă ar fi vrut să citească gândurile polițistului care îl fotografiase. Wisting se cutremură puțin și se lăsă pe spate, ca să poată și Hammer și Christine Thiis să-l cerceteze pe bărbatul care îi oferise lui Frank Mandt un ultim omagiu deosebit.

Cazierul consemna două condamnări minore pentru violență și o sentință mai mare pentru trafic cu 8 kilograme de hașiș, caz în care mai fusese acuzat și un bine-cunoscut lider din Danemarca al grupării Hells Angels.

Registrele poliției arătau că numele său real era Per Gregersen, dar, după ce fusese eliberat în 2002, își schimbase numele în Phillip Goldheim. Începuse să importe mașini, avusese succes și investise în acțiuni. Abilitățile de comunicare și jongleriile cu împrumuturi și bilanțuri contabile prin intermediul unor cunoscuți oameni de afaceri l-au făcut în cele din urmă un finanțist de succes. Banii pe care îi făcea erau cheltuiți repede, pe mașini de lux și idei noi de afaceri. Printre altele, înființase o companie de import de tutun care dăduse repede faliment. În nenumăratele sale călătorii de vacanță stătea în cele mai bune hoteluri din Europa: hotelul Arts din Barcelona, hotelul Ritz din Paris și hotelul Don Pepe din Marbella. Garderoba tot mai amplă conținea costume italienești de comandă și folosea ca accesorii ceasuri de mână scumpe și inele din aur.

Poliția din Kristiansand bănuia că afacerile lui de succes erau legate de activități ilicite și că toate operațiunile economice se concentrau de fapt pe spălarea de bani și bani proveniți de pe droguri.

Poliția locală demarase în cazul lui o operațiune secretă cu numele de cod *Mister NiceGuy* și depusese eforturi deosebite ca să-i identifice sursele financiare, dar se părea că investigația nu clarificase încrângătura împrumuturilor, facturilor și cesiunilor de creanță. Multe investiții erau plasate în țări precum Brazilia și Spania, iar veniturile erau gestionate de

companii de investiții și imobiliare din străinătate. Vechea zicală *follow the money* nu părea să fi condus la vreo concluzie. În schimb, anchetatorii decisese să recurgă la altă strategie. Era evident că aveau un informator în cercul lui Phillip Goldheim, pe cineva care le putea oferi ocazia să se organizeze când urma să vină un nou transport de droguri.

În toamna trecută, informațiile oferite de sursă au început să fie din ce în ce mai concrete, dar, acestea se opriseră brusc. Să fi fost o coincidență că se întâmplase în momentul în care murise Frank Mandt?

— *Cu respect*, spuse Christine Thiis cu voce tare. Cum ar trebui să interpretăm asta?

— Bună întrebare, comentă Hammer. Erau colaboratori sau Mandt era un competitor pe care îl respecta?

Wisting nu știa cum să înțeleagă noua informație. Din ceea ce citea, părea că Goldheim era un personaj central al lumii interlope din Sorlandet, iar legătura dintre ei era confirmată de florile pe care le trimisese la înmormântarea lui Mandt.

Primii stropi de ploaie se izbiră de fereastră în clipa în care Torunn Borg și Espen Mortensen intrară în biroul său, fiecare ținând câte un pahar de cafea. Wisting nu văzu niciun motiv să se mute cu toții în sala de ședințe.

— Bine, spuse el, îndreptându-se de spate. Ce știm acum în plus despre Frank Mandt și nu știam de dimineață?

— Singurele rude pe care le are sunt o nepoată și o strănepoată, interveni Torunn Borg. Pe nepoată o cheamă Sofie Lund.

Wisting luă pixul de pe birou și îl roti printre degete în timp ce asculta.

— Nu i-am găsit numărul de telefon, așa că m-am dus acolo; stă în casa bunicului său, dar nu era nimeni acasă.

— Ai verificat-o? întrebă Hammer.

— Au existat doar două cazuri în care poliția a fost sesizată pentru violență domestică la locuința ei din Oslo, unde locuia împreună cu tatăl copilului. Evident, el nu se purta frumos cu ea.

Wisting încuviință și dădu să treacă la alt subiect, dar Torunn Borg continuă:

— Totuși am stat de vorbă cu vecinii. Mi-au spus că Frank Mandt era acasă în ajun de Anul Nou. Cel puțin după-amiază, când dezăpezea.

— Înseamnă că nu era împreună cu Jens Hummel în taxi, în Kristiansand, concluzionă Hammer.

Ploaia se înteți în timp ce anchetatorii prezentau ce descoperiseră în cursul zilei, dar nimic din ceea ce aflaseră nu indica o legătură între Frank Mandt și Jens Hummel. Le lipsea un element de legătură. O conexiune.

Torunn Borg rămase pe scaun după ce ceilalți părăsiră biroul.

— A mai fost cineva care s-a interesat la vecini unde era Frank Mandt în ajunul Anului Nou, spuse ea.

— Da?

— Le-a pus și Line aceleași întrebări.

Wisting luă iar pixul. În depărtare se auzeau tunetele.

— Ea și nepoata lui Mandt au fost colege în școala primară, îi șopti el. S-au întâlnit din întâmplare în vara aceasta, după aproape 20 de ani.

— Așadar revolverul nu a fost predat în totală anonimitate?

— Line mi l-a adus, recunosc Wisting. Sofie Lund l-a găsit printre lucrurile bunicului ei și voia să-l arunce în mare. Mă voi asigura că amândouă vor veni la secție. Așa vom avea o explicație oficială.

Torunn Borg dădu din cap și mai rămase o vreme pe scaun, după care se ridică.

Wisting se aplecă, își așeză mâinile pe masă și, îngândurat, le împreună, ascultând sunetul ploii care lovea în pervazul ferestrei. Telefonul îl aduse înapoi la realitate.

Bărbatul care sună se prezintă drept Ragnvald Hagen de la serviciul de amprentare al Kripas.

Wisting strânse mai tare receptorul. Un apel direct din partea serviciului de amprentare însemna, de obicei, că obținuseră un rezultat.

— Știi despre donația de bani proveniți dintr-un jaf? îl întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Subiectul îi era străin lui Wisting.

— Jaf?

— A apărut în ziare, îi explică Hagen. Asociația *Nu drogurilor!* a primit săptămâna trecută o donație anonimă de un milion de coroane, dar banii erau pătați. Seriile ne-au condus la un jaf asupra unui transport de valori comis în Drammen în 2005.

Un tunet îl făcu pe Wisting să privească pe fereastră. Ploua torențial și abundent.

— Am avut bancnotele aici, pentru verificări, continuă expertul în amprentare. Am găsit câteva amprente pe ele, dar un model se tot repetă. De

aceea te sun. Amprenta îi aparține lui Aron Heisel, cel pe care îl aveți în arest.

În sfârșit, Wisting putea să dea o utilizare pixului. Îl ridică și luă notițe.

— Banii provin dintr-un jaf comis în 2005 ai spus?

— Da, doi paznici au fost atacați în fața unui centru comercial din Drammen. Am interpretat informația în sensul că Heisel a venit în contact cu banii după ce au dispărut din mașina blindată.

— Și banii au apărut acum, sub forma unei donații anonime?

— Da, trimiși prin poștă.

— Știi de unde au fost expediați?

— Nu, s-a dovedit imposibil să stabilim sursa. Oficiile poștale au renunțat să mai folosească denumirea localității pe ștampila poștală.

Un alt tunet făcu să licărească becul din tavan.

— Vă trimitem o copie a raportului pe cale oficială, concluzionă Ragnvald Hagen. Dar este un caz atât de deosebit, încât am vrut să te anunț imediat.

Wisting îi mulțumi și închise, fără să fie sigur că noua informație avea să-i ajute în anchetă sau era doar un alt element derutant. În orice caz, avea o bănuială de unde proveneau banii.

36.

Line deschise robinetul de la cadă și turnă sare de baie cu generozitate. Încă nu încercase cada cea mare și nouă, mulțumindu-se să facă doar dus. Acum, norii negrii și ploaia de afară o invitau la o baie relaxantă.

Se dezbracă și, cât timp aștepta să se adune apă în cadă, puse niște haine la spălat. Apoi reduse intensitatea luminii și aprinse o lumânare parfumată, după care intră în apă. Se cufundă încet în apa caldă, se lăsă pe spate și oftă fericită. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă în următoarea jumătate de oră era să se relaxeze.

Spuma de baie avea aromă de scorțișoară și vanilie. Suflă în bulele de săpun care îi acopereau sânii și pântecul rotund ca o minge. Baloanele tremurătoare se sparseră și lăsară să se vadă pielea albă ca laptele.

Bebelușul lovi și îi reaminti de ceea ce o aștepta. Cu fiecare zi care trecea devenea tot mai îngrozită de ziua nașterii. Era o frică pe care nu o mai cunoscuse înainte. Se temea de durere, de durata travaliului, că nu va fi în stare să o facă, că nu va ajunge la timp la spital, de tăieturi, rupturi, că va fi ceva în neregulă cu copilul. Era un eveniment pe care nu îl putea controla și în care era singură singurică. Aceasta era cea mai înfricoșătoare parte a întregii sarcini.

Se scufundă și mai mult în apă, închise ochii și își eliberă mintea în timp ce aburii se ridicau în jurul său. Apoi își băgă complet capul sub apă și își ținu respirația mult timp înainte să iasă iar la suprafață.

În casă era liniște. Se auzea doar ploaia de afară și zumzetul înfundat al mașinii de spălat și regretă că nu pusese niște muzică în surdină.

Se întinse după burete, dar auzi un sunet care o făcu să se oprească. Părea că intră cineva pe ușă. Se gândise să o închidă când era în spălătorie, dar uitase complet.

Rămase complet nemișcată și ascultă, convinsă că auzise niște pași. Era sigură că era cineva în casă.

Apoi auzi o voce familiară:

— Bună! strigă tatăl ei de pe hol.

— Bună! răspunse ea. Sunt în cadă.

— Nu îți merge soneria, spuse el.

— Știu.

— Mai stai mult acolo? o întrebă prin ușa de la baie.

— De ce?

— Trebuie să vorbesc cu tine, răspunse tatăl ei. Încerc să văd dacă pot să pornesc cafetiera.

Line se aplecă și scoase dopul din scurgerea căzii.

— Lasă-mă câteva minute, îl rugă ea.

Trebuie să fi fost ceva important din moment ce nu era dispus să meargă acasă și să revină peste o jumătate de oră.

Își clăti părul, îl masă cu șampon, îl clăti iar și repetă procesul cu balsam. Apoi se ridică și ieși cu greutate din cadă. Apa picura de pe ea direct pe podea. Luă un prosop și se șterse, după care puse pe ea un halat și ieși.

Tatăl ei era în sufragerie, cu o ceașcă de cafea. Privea cu atenție pervazul proaspăt vopsit al ferestrelor, dar se întoarse spre ea când intră în cameră. Avea umerii cămășii uzi de ploaie.

— Ar trebui să încui ușa, o sfătui el, sorbind din cafea.

Line încuviință. Părul ud îi atârna pe umeri.

— Ești bine? o întrebă el, făcând semn cu capul.

— Totul este în regulă, și cu mine, și cu bebelușul, răspunse ea. Doar că îmi este groază de naștere.

Pe chipul tatăl ei apărură o grimasă de îngrijorare, dar o îndepărtă de îndată cu un zâmbet.

— Totul va fi bine, o asigură el.

Ea dădu din cap, dar înțelese că și el se gândea la mama ei. La cât de ușor ar fi fost totul cu ea alături.

— Promite-mi că o să fii lângă mine când va veni sorocul, spuse ea, simțind că i se strânge stomacul doar gândindu-se la asta. Că o să vii cu mine la spital.

— Desigur, o asigură el, schimbând subiectul. Ce frumos ai aranjat!

Cât timp redecorase, toată mobila ei din Oslo fusese strânsă într-o parte a camerei sub o folie de plastic. Acum era aranjată în cameră.

Line îi mulțumi, dar nu era tocmai satisfăcută.

— Sufrageria asta este mai mare, spuse ea. Până la urmă, va trebui să o mai mobilez cu ceva.

— Este un început bun, îi spuse tatăl ei.

Line își trecu mână prin păr.

— Ce vânt te aduce pe aici? îl întrebă ea.

— Este în legătură cu cazul Hummel, răspuse tatăl ei, apropiindu-se de ea. Știi că taxiul a fost găsit într-un hambar din Huken?

— Și că ați descoperit și o cantitate mare de droguri acolo, încuviință Line.

Tatăl ei puse ceașca pe masa din sufragerie.

— Hambarul era al lui Frank Mandt, preciză el.

Line se încruntă. Câțiva stropi de apă i se scurseră de pe frunte.

— Credeam că este al unui fermier local, spuse ea, rememorând ceea ce citise despre caz în presă.

— Este adevărat că proprietarul este un fermier local, confirmă tatăl ei. Mandt îl închiriasse pe termen lung, dar nu mai trecuse pe acolo de mult timp.

Line încercă să-și adune gândurile.

— Crezi că a fost implicat în dispariție?

— Un oarecare rol a avut, spuse tatăl ei. Dar a stat mereu în culise. Mă îndoiesc că a avut o implicare directă.

Line își încrucișă brațele, încercând să strecoare ceea ce tocmai aflate printre toate celelalte lucruri pe care le știa despre Frank Mandt.

— A fost acasă în ajunul Anului Nou, îi scăpă ei.

— Dar Jens Hummel a fost în Kristiansand, răspuse tatăl ei.

Line se așeză pe un scaun. Coastele îi apăseau pe stomac.

— Ce legătură este între evenimente?

Tatăl ei se așeză în fața ei și recunoscă că nu știe.

— Dar tu și Sofie trebuie să veniți mâine la secție să dați declarații în legătură cu ceea ce știți despre pistol, spuse el. Regret, dar v-am acoperit deja prea mult timp.

Line încuviință.

— Desigur, spuse ea. Sofie este pregătită.

— Unde l-ați găsit? se interesă tatăl ei.

— Era într-un seif, îi explică Line. Era singurul obiect rămas în casă când s-a mutat Sofie. Nu era nicio cheie, așa că a chemat un lăcătuș să-l spargă. Eram acolo când l-a deschis.

— Așadar revolverul a fost sub cheie de când Frank Mandt a murit și până când ați deschis voi seiful săptămâna trecută? rezumă tatăl ei.

— Cel mai probabil, încuviință Line. Am găsit cheia ieri, în tabloul electric.

Tatăl ei își luă ceașca de cafea.

— Ce ați mai găsit în seif? se interesă el.

Line ezită să răspundă. Îi promisese lui Soție că nu va spune nimănui.

— Erau bani în el? întrebă el înainte ca ea să spună ceva.

Line simți că i se roșesc obrazii și probabil că el observă, pentru că îi adresă o altă întrebare.

— Bancnote pătate? continuă el.

— I-am promis lui Soție că voi păstra secretul, îi explică Line. Au apărut destule probleme din cauza revolverului.

— Mai era și altceva în seif? insistă tatăl ei. Ceva ce ar putea fi relevant pentru cazul la care lucrez?

— Doar fotografii și documente personale, răspunse Line.

Nu era o minciună propriu-zisă, dar știa prea puține lucruri despre cazul Hummel ca să poată aprecia dacă în seif era ceva relevant pentru anchetă.

— Aveți măcar vreo pistă? întrebă ea ca să evite alte întrebări. Ați găsit vreo urmă în mașină?

— Avea ascuns sub bord un telefon înregistrat pe un nume fals, răspunse el.

Line se fâțâi pe scaun și se uită la tatăl ei curioasă. Se chinuia să găsească o poziție comodă și își puse o pernă la șale.

— Toate numerele și mesajele erau șterse, continuă tatăl ei.

— Dar datele de trafic?

— Și acele informații au dispărut, spuse Wisting, întinzând brațele. Toate datele se șterg automat după șase luni.

— Așadar care este legătura dintre Frank Mandt și Jens Hummel?

— Nu am reușit să găsim vreuna, în afară de faptul că taxiul a fost găsit în hambarul folosit de Frank Mandt, admise tatăl ei.

— Cel pe care l-ați arestat ce spune?

— Nimic. Refuză să vorbească.

— Dovezi criminalistice, atunci? continuă Line șirul întrebărilor. Chiar aveți atât de puține informații pe cât sugerează presa?

Tatăl ei ezită.

— Vreau să păstrezi confidențial acest aspect, o rugă el.

— Sunt în concediu, îi reaminti Line.

Tatăl ei dădu din cap. Știa că fiica lui nu avea să divulge informații care nu erau date publicității de către poliție.

— În portbagaj au fost descoperite urme de sânge aparținând lui Jens Hummel, spuse el.

— Deci a fost ucis? concluzionă Line.

— Cel puțin aceasta este ipoteza de lucru.

— Dar urme lăsate de ucigaș?

Tatăl ei se ridică în picioare și se opri în mijlocul sufrageriei, având pe chip o expresie resemnată.

— Tot ce avem sunt niște resturi de rumeguș, spuse el.

— Rumeguș? repetă Line. De unde provine?

Tatăl ei se făcu câțiva pași spre ușa casei.

— Asta ne-am întrebat și noi, spuse el. Verificăm fabricile de cherestea și atelierelor de tâmplărie, dar, până acum, nu ne-a ajutat cu nimic.

Line se prinse de brațele scaunului și se împinse de pe scaun.

— Pot să pregătesc ceva de mâncare mai târziu, se oferii ea, strângând cordonul halatului. Poți să treci pe aici să mănânci.

— Merg în vizită la Suzanne, spuse tatăl ei zâmbind. Una dintre angajate fura din casa de bani. A fost prinsă cu mâța-n sac ieri și Suzanne are nevoie să vorbească cu cineva.

Line îl conduse pe tatăl ei la ușă și îl petrecu din priviri cât timp merse prin ploaie cu spatele adunat până urcă în mașină. Ei îi plăcea Suzanne și se întristase când relația dintre ea și tatăl ei încetase. Tatăl ei avea nevoie și de un alt scop în viață pe lângă muncă. Era bine pentru el că încă mai țineau legătura.

37.

Suzanne locuia într-un apartament aflat deasupra cafenelei, iar Wisting nu mai fusese acolo până acum. O scară abruptă care pornea din curtea din spatele cafenelei îl conduse sus, în dreptul unei uși ce scârțâia ușor și într-un frumos apartament cu parchet laminat și tapet cu motive florale.

Mută o pătură și o pernă și se așeză pe un fotoliu de piele. Probabil că lucarnele lăsau să pătrundă multă lumină, dar cerul de deasupra lor era acoperit de nori de ploaie albaștri-cenușii. Drept urmare, Suzanne aprinsese lumânări mai mari și mai mici pe care le aranjase pe masă.

Din chicineta modestă, aduse cafea și un platou cu tort de caramel din care Wisting se servea de fiecare dată când poposea la cafeneaua de la parter.

— Nu era ea, spuse Suzanne și se așeză.

— Mmm?

Suzanne îi turnă cafea în ceașcă.

— Nu era cine bănuiam eu, îi explică ea. Nu era Unni, ci una dintre celelalte fete.

— Cine?

— Nina. A lucrat în ambele seri în care ai fost și tu acolo.

Wisting își amintea de ea. O fată blondă, tunsă scurt, care părea mai timidă decât colegile ei de tură.

— Eram convinsă că e Unni, continuă Suzanne. Făcea multe greșeli la casa de marcat, dar presupun că nu prea se descurcă cu butoanele.

Wisting sorbi din cafea. Era mai bună decât cea de la cafenea.

— Cum a reușit? întrebă el. Le-am urmărit pe toate și nu am observat nimic în neregulă.

— Era destul de simplu, răspuse Suzanne. Casa de marcat are o funcție cu care poți verifica prețul diverselor băuturi. Prin urmare, în loc să încaseze o băutură, ea verifica prețul. Atunci suma apare pe ecran și, pentru client, era același lucru.

— Dar trecea banii în contabilitate?

— A explicat totul, încuviință Suzanne. Când intra în tură, puneă un pumn de alune în buzunarul drept al pantalonilor. De fiecare dată când nu

încasa prețul unui anume produs, muta o alună în buzunarul stâng. La finalul serii le număra, rămânându-i doar să calculeze cât putea să ia din casa de marcat fără să fie observată.

— Inteligent, comentă Wisting.

— A recunoscut totul. Și-a dat demisia și a spus că îmi va returna toată suma.

— Atunci măcar n-o să mai ai și alte probleme.

Un fulger sfâșie cerul nopții, urmat de un tunet. Suzanne se ridică și scoase din priză televizorul și computerul. Rămase în picioare, își duse mâna la ceafă și își îndreptă părul strâns într-un coc. Îi reaminti lui Wisting de clipele în care își lăsa părul liber înainte să facă dragoste. De zâmbetul ei ștregăresc ce i se ivea în timp ce părul îi dansa pe umeri.

— Cum merge cazul Hummel? îl întrebă ea și se așează.

— Nu știu, recunosc el.

— Mă bucur că ți-ai făcut timp să mă ajuți, spuse ea.

Wisting zâmbi.

— E posibil să mă fi ramolit puțin când vine vorba de supraveghere operativă.

— Chiar și așa, îi răspunse ea tot cu un zâmbet. Mă bucur că ți-ai făcut timp.

Continuară să discute, așa cum făceau pe vremea când erau împreună. Despre oamenii pe care i-au cunoscut, cărțile pe care le-au citit de când se văzuseră ultima dată și filmele pe care nu au apucat să le vadă.

În toiul discuției se întrerupse curentul. Niciunul nu spuse nimic despre întuneric, rămânând așezați în tăcere. Flăcările lumânărilor din jurul lor aruncau umbre tremurătoare prin încăpere și se reflectau în ochii ei. Chipul îi arăta puțin altfel în lumina difuză: dintr-odată părea tristă și îngândurată, aproape ca și cum ar fi plâns.

Suzanne clipi și-și strecură mâna în mâna lui.

Wisting își aminti cum era să se trezească lângă ea în fiecare dimineață, gândindu-se că renunțase prea ușor la relația lor. Mulți ani, în viața lui nu fusese decât o singură femeie. După ce murise Ingrid, nu-și imaginase că mai era loc pentru altcineva. Suzanne apăruse cu totul pe neașteptate în viața lui și, când plecase, îi luase cu ea și o frântură din inimă.

Suzanne își dresе vocea și era pe cale să spună ceva când telefonul lui începu să sune undeva, în buzunarul pantalonilor. Wisting se gândi să-l lase

să sune, dar îl scoase și răspunse.

Era Christine Thiis.

— Ești la birou? îl întrebă ea.

Wisting își dresese vocea.

— De ce?

— Nu ai aflat? îl întrebă. L-au găsit pe Jens Hummel.

38.

Ploaia cădea pieziș în fața mașinii. Ștergătoarele șuierau și întindeau apa pe parbriz, cu tot cu rămășițele insectelor moarte.

Cadavrul fusese găsit la ferma Brunla, pe o fostă moșie aflată la nord-vest de Stavern. Ferma avea o istorie îndelungată, care începea înainte de epoca vikingilor. Ferma și terenul fuseseră moștenite de marile familii din zonă, pământul fiind împărțit în loturi, iar ferma, părăsită în cele din urmă. La jumătatea anilor 1970, fusese înființat un centru de echitație important, unde o dusesse și Wisting pe Line de câteva ori, până când ea ajunsese la concluzia că n-o pasionează călăria.

Wisting viră și ieși de pe drumul principal. O parte din apa de ploaie se evaporă din cauza solului încălzit și învăluia ferma într-un vâl cenușiu.

Curtea din fața clădirii principale era plină de noroi, iar mașina derapa dintr-o parte în alta pe suprafața alunecoasă. Wisting o luă pe urmele lăsate de vehiculele mai mari și mai grele venite înaintea lui, care-l conduseră pe lângă grajduri.

În spatele acestora se aflau trei mașini de poliție și un tractor de mari dimensiuni. Tot acolo era și Espen Mortensen, venit cu mașina folosită de criminaliști.

Wisting ieși în ploaie, iar picioarele i se afundară în noroi.

Grajdurile ar fi trebuit tencuite din nou. Buruienile înalte crescuseră de-a lungul pereților albi, iar tencuiala se desprindea în bucăți mari. Mai multe ferestre erau sparte. De pe acoperiș lipseau bucăți de țiglă și un jgheab era desprins, așa că apa de ploaie se scurgea pe zid.

Polițiștii erau strânși în semicerc în jurul rămășițelor unei gropi pentru depozitarea bălegarului ce părea să fi fost răsturnat peste marginea pasarelei grajdului.

Tractorul avea motorul pornit. Cupa era ridicată și, în lumina farurilor, ploaia părea să cadă în fâșii strălucitoare. Wisting inspiră profund aerul umed și își șterse apa de pe față.

Trupul era întins pe lângă peretele de cărămidă, acoperit încă pe jumătate cu rumeguș și bălegar de cal.

Undeva, în grajd, necheză un cal; din depărtare îi răspunse un altul.

Rămășițele în descompunere erau spălate de apa ploii. Mare parte din cadavru dispăruse. În ceea ce mai rămăsese din grămada de bălegar, Wisting observă urme lăsate de șobolanii care se cățăraseră până la el. Se părea că de pe gât și cap carnea fusese roasă. În alte locuri se întrezăreau doar câteva rămășițe de os înnegrite.

Wisting se îndreptă spre cel mai apropiat polițist și îi salută făcând semn cu capul, fără să se adreseze cuiva anume. Încerca doar să-și imagineze șirul evenimentelor.

Taxiul cu Jens Hummel în portbagaj venise în spatele grajdului, se oprise în dreptul grămezii de bălegar și poate că dăduse în marșarier. Apoi Hummel a fost scos, după care a fost acoperit cu bălegar. Toate puteau fi făcute fără ajutor, de o singură persoană.

— Cine l-a găsit? întrebă el.

— Îngrijitorul grajdului, răspunse unul dintre polițiști, arătând cu degetul spre un bărbat în salopetă, care se adăpostise de ploaie la capătul pasarelei grajdului.

Wisting urcă pe pasarelă și se opri lângă el în dreptul intrării. Caii din grajd își întoarseră privirile și se uitau la el din boxele lor. Își ciuliră urechile, simțind că se petrece ceva deosebit.

Îngrijitorul era un tip înalt și zvelt, la vreo 50 de ani.

— Este aici de mult timp, spuse el înainte să apuce Wisting să întrebe ceva. De la începutul iernii.

— Probabil că ai dreptate, zise Wisting dând din cap.

— Împrăștiem bălegarul pe câmp, explică îngrijitorul. Nu curățăm mereu totul, dar chiar înainte de Crăciun îl folosisem aproape pe tot. Apoi am mai luat câteva lopeți în timpul vacanței de iarnă și alte câteva când a început să se topească zăpada, în martie, dar atât de mult ca astăzi nu am mai folosit din decembrie.

Sub ei, polițiștii în uniformă asigurau perimetrul în timp ce Mortensen ridica un cort pentru cercetarea locului crimei, astfel încât să rămână uscat și ferit. Îl aștepta o muncă anevoioasă. Una era să recupereze cadavrul, dar să verifice cu temeinicie împrejurimile în căutarea altor urme era cu totul altceva.

— Cum este aici în timpul iernii? se interesă Wisting.

— Dezăpezesc o zonă din jurul grajdurilor până sus pe pasarelă,

răspunse bărbatul. Până la grămada de bălegar. Poți să mergi cu mașina până acolo.

— Cine l-ar fi putut lăsa acolo?

Jern îngrijitorul ridică din umeri.

— Oricine, răspunse el. Nu este nimeni aici după ora 10 seara, mai puțin atunci când decide vreuna dintre fete să doarmă aici.

Wisting se uită în interiorul grajdului, unde aerul era cald și înăbușitor, iar câțiva porumbei murdari se adunaseră sub acoperiș.

— Nu ar trebui să cunoști locurile ca să te gândești că poți ascunde un cadavru aici?

Îngrijitorul își întoarse privirea de la polițiștii în uniformă și se uită direct în ochii lui Wisting.

— Nu știu ce s-a întâmplat, spuse el umezindu-și buzele cu limba. Dar de un lucru sunt sigur. Nimeni de aici nu a făcut așa ceva.

În interiorul grajdului, caii se foiau neliniștiți. Wisting nu mai spuse nimic. Câțiva curioși se adunaseră dincolo de barieră și îi urmăreau pe polițiști – trei tinere cu cizme de călărie, un bărbat cu un câine și doi băieți pe biciclete. Se dădură la o parte în clipa în care pe terenul noroios se ivi o mașină fără însemne. La volan era Nils Hammer, iar în dreapta se afla Christine Thiis.

Wisting coborî din nou la locul descoperirii și se înghesui împreună cu cei doi colegi ai săi sub cortul pe care îl ridicase Espen Mortensen. Mirosea a bălegar cald și a urină, dar acum se putea simți și duhoarea cadavruului.

— Ce ne poți spune? întrebă Christine Thiis.

— Evident, acesta este Jens Hummel, răspunse Mortensen, deși era prea devreme să fie sigur. Totul se leagă. Atât din perspectiva temporală, cât și din ce a rămas din hainele cu care era îmbrăcat.

— Și rumegușul, le aminti Hammer, lovind cu piciorul în pământ.

— Împrăștiie bălegarul pe câmp, le explică Wisting făcând semn cu capul spre tractor. În decembrie, înainte să ningă, a fost ultima dată când au folosit toată grămada de bălegar.

— Ce distanță este de aici până la ferma unde i-am găsit mașina? întrebă Christine Thiis.

— Aproape doi kilometri.

— Ar fi trebuit să ne gândim, interveni Hammer. Adică în câte locuri poți ascunde un cadavru în toiul iernii și, în același timp, să duci rumeguș

în mașină?

Wisting nu credea că se pot învinovăți că nu găsiseră ascunzătoarea mai devreme.

— Nu am luat în calcul aspectul ăsta, spuse el. Dar criminalul, da. Ce ne spune asta? Cunoaște locul? A mai fost aici? Locuiește în apropiere? Ține un cal în grajdul de aici? Sau este un loc peste care a dat din întâmplare?

Erau multe întrebări. Răspunsurile aveau să apară doar după câteva zile de muncă de rutină.

Mortensen își pregăti aparatul foto. Avea să rămână acolo peste noapte. Urma să răscolească tot perimetrul împrejmuit, ca un fermier care ară câmpul, ca să fie siguri că nu le scapă ceva.

Wisting își strânse haina în jurul gâtului.

— Eu am terminat aici, spuse.

— Vin cu tine, zise Christine Thiis.

Merseră împreună spre mașină, salutându-i din cap pe polițiștii care urmau să păzească zona pe timpul nopții. Pământul umed li se lipea de pantofi.

39.

În dimineața următoare, Wisting se hotărî să ocolească puțin și să n-o ia pe șoseaua de pe coastă de la Stavern la secția de poliție din Larvik. În drum, se opri la ferma Brunla.

În cursul nopții, ploaia se oprise. Norii se îndepărtaseră și soarele dimineții uscaseră deja mare parte a noroiului.

Parcă mașina și se îndreptă spre perimetrul închis. Espen Mortensen stătea în dreptul portierei mașinii tehnicienilor criminaliști, având lângă el un termos și ronțând dintr-un sandviș. Păsărelele cântau în copaci și primele fete care îngrijeau grajdurile cailor se îndreptau spre pasarelă.

— A fost o noapte lungă? îl salută Wisting.

— Aproape s-a terminat, îi răspunse Mortensen, luând un pahar de hârtie.

Îl umplu cu cafea din termos și i-l oferii lui Wisting.

— Ai aflat ceva în plus? întrebă Wisting, acceptând cafeaua.

— A fost împușcat, răspunse Mortensen.

Cafeaua era fierbinte. Wisting rămase nemișcat, mușcând din marginea paharului.

— Mașina mortuară l-a luat pe la ora 5, continuă Mortensen uitându-se la ceas. Ar trebui să fie pe masa de autopsie peste o oră, dar din ce am văzut a fost împușcat de două ori din spate.

Criminalistul se întinse să ia aparatul foto din geanta aflată în spatele său.

— Cadavrul nu era într-o stare de descompunere chiar așa de avansată, continuă el. Pe vremuri, rumegușul era folosit pentru izolare și conservare.

Afișă o fotografie pe display-ul generos și îl ținu mai sus, ca să poată vedea și Wisting. Înfațișa partea din spate a craniului, cu un orificiu de mărimea unei monede de o coroană. Rana era înconjurată de așchii de os din craniu și era umplută cu o substanță vâscoasă nedeslușită.

Mortensen mută la o fotografie care surprindea o ruptură în jacheta decolorată, aproximativ la mijlocul distanței dintre omoplați.

— Semnele unei execuții, comentă el lăsând aparatul foto deoparte.

Wisting luă o gură de cafea. Câteva muște roiau în jurul său.

— Altceva? întrebă el, încercând să gonească muștele.

Mortensen confirmă printr-un semn al capului și ocoli mașina. Wisting îl urmă.

— Avea portofelul în buzunarul drept de la spate, spuse Mortensen ridicând o pungă de pe podea, din spatele mașinii.

Portofelul era din piele neagră și se umflase la margini. Conținutul fusese pus în alte pungi. Wisting o ridică pe cea în care era permisul de conducere. Plasticul cu care era laminat permisul avea goluri de aer, dar numele scris pe el era perfect lizibil: *Jens Hummel*.

— Mai este ceva aici din care să aflăm mai multe? îl întrebă Wisting, uitându-se la celelalte pungi, dintre care una conținea câteva bancnote.

— Doar lucrurile obișnuite, spuse Mortensen. Carduri bancare, permisul de conducere și chitanțe.

Un cal necheză în grajdul din spatele lor.

— În celelalte buzunare mai avea ceva? întrebă Wisting înainte să mai ia o gură de cafea.

Mortensen clătină din cap.

— Dar am făcut doar o verificare superficială, sublinie el. Vor verifica mai amănunțit când vor face autopsia.

Wisting făcu un pas în lateral și arătă spre o cutie cu plicuri mici maronii, marcate cu numere individuale.

— Astea ce sunt? se interesă el.

Mortensen luă cutia în mână.

— Gumă de mestecat, răspuse. Cel mai probabil, nu are nicio legătură cu cazul. Am găsit peste 20 de cocoloașe. Probabil că fetele de la grajd le-au aruncat în rumeguș și s-au amestecat cu bălegarul rânit cu lopata.

Două fete purtând cizme cu carâmb înalt, fiecare ținând câte un cal de căpăstru în timp ce coborau pe pasarelă, șoptiră ceva între ele, după care încălecară și se îndreptară spre unul dintre țarcuri.

Wisting goni o muscă, după care strivi în mână paharul de cafea și îl aruncă într-un sac de gunoi care era deja plin cu mănuși de unică folosință și alte echipamente de protecție.

— Du-te acasă și culcă-te, îl sfătui el, aruncând o ultimă privire la descoperirile făcute de criminaliști în timpul nopții. Nu-i nevoie de un raport urgent pentru nimic din toate astea.

40.

Evident, presa întorsese pe toate părțile cazul. Christine Thiis oferise informațiile obiective cu privire la împrejurările în care fusese descoperit cadavrul, precizând că pentru stabilirea cauzei morții și identității trebuiau să aștepte rezultatele autopsiei. La întrebarea dacă poliția presupunea că trupul neînsuflețit îi aparținea lui Jens Hummel, evitase să dea un răspuns direct, declarând doar că era singurul bărbat declarat dispărut în district.

Wisting ajunsese la ziarul unde fusese publicat un interviu cu bunica lui Jens Hummel, care solicita poliției răspunsuri cu privire la ce i se întâmplase nepotului său. Nu credea că Jens plecase de bunăvoie. El era afectuos și grijuliu, preciză ea și accepta cu greu ideea că i-ar fi dorit cineva răul. Era un băiat bun, cu o inimă generoasă și un dezvoltat simț ai dreptății.

Întotdeauna era dificil să oferi familiei și rudelor informații despre evoluția unui caz înainte să prindă de veste presa. Jens Hummel avea doar o bunică, o femeie de 83 de ani, care, din fericire, nu avea internet, dar curând avea să afle și detaliile cu privire la cadavrul găsit la ferma Brunla. Se cuvenea să fie informată acum.

Erna Hummel dăduse o declarație poliției în primele momente ale anchetei, dar asta se întâmplase înainte să se afle despre călătoria lui Jens Hummel la Kristiansand în ajunul Anului Nou. Erau nevoiți să o întrebe ce își amintea despre acea noapte. În același timp, în interviul acordat presei, ea dăduse detalii despre care nu pomenise în discuția cu poliția. Descrierea lui Jens Hummel făcută de bunica lui, ajută la susținerea unei ipoteze șubrede pe care Wisting nu dorise până la acel moment să o dezvăluie colegilor săi. O rugă pe Torunn Borg să-l însoțească în vizita la azilul de bătrâni unde stătea bunica lui Hummel.

Nu exista o procedură standard pentru a da cuiva vești triste. Trebuia să se adapteze situației și circumstanțelor.

Wisting se așeză pe o sofa din catifea verde și ascultă în timp ce Torunn Borg conducea discuția. Mai era prezent și unul dintre angajații azilului.

Torunn Borg folosi cuvinte simple, dar transmise mesajul corect și cu

empatie.

Erna Hummel era pregătită pentru ce avea să urmeze. Primi vestea aparent cu calm, dar părea că nu mai are suflu.

Bătrâna pierduse multe la viața ei, se gândi Wisting. Mai întâi copiii, iar acum îi supraviețuise și singurului ei nepot. Nu mai avea pe nimeni.

Ea privi în jos, la mâinile așezate în poală, ale căror riduri, pete maronii și vene vineții îi trădau vârsta înaintată. Degetele îi tremurau în timp ce mototeleau o batistă.

Wisting preluă discuția.

— Am mai aflat ceva în plus față de data trecută, spuse el. Credem că Jens Hummel era în legătură cu un bărbat pe nume Frank Mandt și că acesta a fost implicat cumva.

Erna Hummel își apropie sprâncenele, ca și cum se concentra să-și aducă aminte. Ochelarii îi alunecară puțin pe nas.

— Nu îmi spune nimic acest nume, spuse ea, întinzându-se încet spre un pahar cu apă de pe masa dintre ei.

— Dar Phillip Goldheim? încercă Wisting.

Urmă o altă pauză, ca să îi dea răgaz să-și amintească. Erna Hummel duse paharul în dreptul gurii. Mâna îi tremura. Vărsă un pic de apă, care o luă în jos pe încheietura mâinii, pe sub mâneca bluzei, dar ea nu păru să bage de seamă.

— Nu, spuse ea după ce înghiți apa. Nu cunosc nici acest nume.

Asistenta o ajută să pună paharul înapoi pe masă.

— Locuiește în Kristiansand, îi explică Wisting. Știți dacă Jens avea cunoștințe pe acolo?

Erna Hummel se încruntă iar în timp ce se gândea.

— Nu, repetă ea, clătinând din cap.

— Ultima dată a fost acolo în ajunul Anului Nou, spuse Wisting.

— Atunci înseamnă că lucra, zise Erna Hummel hotărâtă. El mereu era la volan când alții voiau să nu facă nimic. Se ocupa el. În Ajunului Crăciunului și așa mai departe. Și în ajunul noului an. A doua zi a venit să mă viziteze.

— De Anul Nou?

Erna Hummel confirmă.

— A adus un tort, le explică ea. Am stat aici și am mâncat.

— Ce v-a povestit?

— De parcă mi-aș aminti. Poate că despre anul care s-a scurs. Nu știu. Am ascultat mesajul de Anul Nou al prim-ministrului, dar mare parte din timp a stat pe telefon.

Wisting se aplecă în față spre ea.

— Asta poate fi important, spuse el. Știți cu cine vorbea?

— Nu vorbea cu nimeni, preciză Erna Hummel. Citea știrile și de-astea. Putea să citească de pe telefon.

Torunn Borg interveni:

— Era interesat de vreo știre anume?

Erna Hummel își împreună mâinile firave în poală.

— Nu, răspuse ea. Era preocupat de toate nedreptățile din lume. Și prim-ministrul a amintit de ele.

Wisting se gândi să o întrebe despre crima de Anul Nou, dar era o întrebare ajutătoare care putea să o îngrijoreze.

— Am înțeles că așa era el, spuse el în schimb. Bun și corect.

— Semăna cu tatăl lui, încuviință ea și Wisting putea să vadă în privirea ei că se gândea la vremurile trecute. Din cauza asta nu l-au dorit în echipa de fotbal. Era talentat la fotbal, dar, dacă arbitrul făcea vreo greșeală și acorda mingea echipei lui fără să o merite, spunea că mingea trebuie să ajungă la ceilalți.

Wisting dădu din cap și o alină rostind expresia folosită de Erna Hummel în timpul interviului pentru presă.

— Era mărinimos?

Pe chipul bătrânei se ivi un zâmbet reținut.

— Era un băiat bun, încuviință ea. O dată, mama lui l-a dus la magazinul de jucării. Își dorea un camion de pompieri cu luminițe și o scară pe plafon. Promise niște bani de la mine, dar pe majoritatea îi economisise el. Când au ajuns la magazin, mai rămăsese un singur camion de jucărie. Când trebuiau să plătească, a mai venit un băiat care își dorea același lucru. Lui Jens i-a părut atât de rău pentru el, încât l-a lăsat să cumpere camionul în locul său.

Erna Hummel se întinse iar după paharul de apă.

— Dar așa era și tatăl lui, spuse ea, bând din pahar. Credul și prost. Nu putea să refuze pe nimeni. Nu este întotdeauna o virtute.

Asistenta îi luă paharul din mână, în timp ce Erna Hummel își închise ochii și oftă profund.

— Cred că ajunge pentru moment, spuse asistenta, uitându-se la Wisting.

De obicei Erna doarme puțin la această oră.

Wisting acceptă și se ridică în picioare.

— Trebuie să mai veniți, îl rugă Erna Hummel.

În timpul discuției, vocea îi devenise aspră și răgușită.

— Trebuie să mai veniți, să îmi spuneți ce s-a întâmplat.

— Vom reveni, o asigură Wisting.

41.

Raportul preliminar al autopsiei sosi la ora 14:30. Identitatea persoanei decedate nu fusese încă stabilită, dar victima era descrisă drept un bărbat cu vârsta cuprinsă între 30 și 40 de ani. Cauza morții se potrivea concluziilor trase de Espen Mortensen. Se presupunea că plaga împușcată din spate fusese produsă prima. Lovise coloana vertebrală, secționând nervii și mușchii, dar probabil că nu fusese fatală. Cel de-al doilea glonț intrase prin partea inferioară a osului parietal și ieșise prin osul palatin. Distrusese porțiuni mari din creier, ucigându-l pe loc. Se estima că moartea survenise într-un interval cuprins între patru și opt luni în urmă. Data oficială avea să fie stabilită pe baza informațiilor obiective și după identificarea decedatului prin efectuarea analizei ADN. În realitate, aceasta însemna că pe piatra funerară a lui Jens Hummel avea să scrie 6 ianuarie, data la care dispăruse.

Cel mai interesant aspect din raport era la ultimul punct. În cavitatea toracică se descoperise un glonț de armă. Nu era oferită nicio descriere suplimentară, dar proiectilul fusese predat reprezentantului Kripos prezent în timpul autopsiei.

Wisting răsfoi prin notițe și găsi numele lui Erik Fossli, expertul în armament care îl sunase de la Kripos și îi spusese că revolverul pe care i-l adusese Line fusese folosit într-un caz de omucidere.

Se arată foarte disponibil în momentul în care Wisting se prezentă:

— Au apărut ceva noutăți cu privire la revolverul folosit în Kristiansand? întrebă Fossli.

— Nu sunt sigur, răspuse Wisting. Dar astăzi a fost efectuată o autopsie.

Interlocutorul citise, evident, presa.

— Taximetristul, interveni el.

— Cel mai probabil, confirmă Wisting. Încă nu a fost identificat, dar în trupul său a fost găsit un glonț.

— Ce fel de glonț?

— Nu am alte detalii, îi sublinie Wisting. Dar cei de la medicină legală l-au trimis la voi. Am sunat doar să mă interesez cât de repede îl puteți verifica.

— Înțeleg, răspunse Fossli. Se pierde mult timp cu procedurile de înregistrare. Formularele trebuie completate în mai multe exemplare înainte să plece cu poșta internă. Mă duc direct la cei care se ocupă cu identificările, să mă interesez cine a participat la autopsie, ca să iau proiectilul de acolo. Probabil că te voi suna mâine-dimineată.

Wisting îi mulțumi, închise telefonul și rămase așezat cu el în mână. Cazul Hummel devenise oficial caz de omucidere. Se gândi să-l sune pe Ryttingen în Kristiansand să-l informeze, ca să se răzbune pentru aroganța cu care fusese tratat, dar se răzgândi. Procesul lor începea luni.

42.

Line stătea în soare, în fața secției de poliție. Interogatoriul lui Sofie dura mai mult decât al ei. Stabiliseră dinainte ce să declare. Nu era vorba să mintă sau să ascundă informații, ci să omită detaliile. Seiful lui Frank Mandt conținea documente privind mare parte a activităților sale infracționale și a cercului relațional. Chiar și la șase luni de la moartea sa, informațiile aveau să fie valoroase pentru poliție, dar Sofie nu dorea să se afle despre ele. Nu din cauză că nu voia să întineze memoria bunicului său, ci din cauza neplăcerilor care aveau să urmeze dacă ieșeau toate la lumină. Bunicul ei îi provocase destulă tristețe și durere câtă vreme trăise. Nu trebuia să continue și după moartea sa.

Line o înțelegea, dar, în același timp, simțea că nu îi este complet loială tatălui ei.

Stabiliseră să spună totul în legătură cu revolverul și cu bancnotele marcate. Tatăl ei știa deja despre ele. Dacă poliția urma să se intereseze de restul lucrurilor din seif, Line avea să răspundă că decizia îi aparținea lui Sofie, iar Sofie urma să spună că se debarasase de ele. În realitate, era o minciună. Documentele erau încă în seif.

Nimeni nu pusese această întrebare, cel puțin nu lui Line. Se părea că detectivii erau mai curând interesați să obțină declarații cu privire la ceea ce știau deja.

Line se uită în sus la clădirea din cărămidă. Tatăl ei era acolo, undeva, în căutarea persoanei sau persoanelor care îl omorâseră pe Jens Hummel. Aparent, el credea că există o legătură între cele două cazuri.

Nu mai vorbiseră de când fusese descoperit cadavrul și nu voia să dea ochii cu el după interogatoriu.

În activitatea ei de jurnalist de investigație scrisese multe articole despre cazuri în care suspectii își coordonasera declarațiile. De obicei, aceasta însemna că au ceva de ascuns, cel puțin așa lăsau impresia, că mințiseră poliția și prezentaseră un alt curs al evenimentelor decât cel real. Complicitatea era dăunătoare pentru anchetă, dar și pentru persoana care, în cele din urmă, era prinsă cu minciuna.

Ușile de la intrarea în secția de poliție se deschiseră și Sofie ieși, cu

Maja în căruț.

Line se ridică.

— Cum a fost? o întrebă.

Sofie ridică din umeri.

— Bine, dar nu a fost confortabil. Au întrebat tot felul de lucruri despre Bătrân, ca și cum l-aș fi cunoscut. Nu am putut răspunde la nicio întrebare.

— Mergem la o cafea? sugeră Line.

— Bucuroasă.

Se îndreptară spre piațetă. Sofie primi un telefon și Line preluă căruțul. Simțea că abia așteaptă să împingă propriul ei căruț pentru bebeluși și își dădu seama că trebuie să cumpere unul. Poate că Sofie putea să o însoțească la magazin.

Line manevră căruțul în curtea care aparținuse cândva atelierului unui geamgiu. Sofie era la câțiva metri în spate, vorbind la telefon.

Alese o masă unde căruțul putea să stea lângă ele, la umbră. Sofie închise telefonul și se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Era avocatul meu, preciză ea.

— Ai angajat un avocat?

— Nu pentru asta, spuse Sofie, făcând semn cu mâna spre secția de poliție. Este un avocat de divorțuri. Săptămâna viitoare trebuie să merg în Oslo, la o întâlnire despre responsabilitatea părintească și drepturile de vizită. Apropo, poți să ai grijă de Maja? Nu vreau să o iau cu mine la astfel de întâlniri.

— Desigur, zâmbi Line și se aplecă peste căruț.

O chelneriță se apropie de ele, iar Sofie luă meniul oferit de aceasta.

— Ți-au spus mai multe despre ce se întâmplă? o întrebă pe Line. Adică tu ai lucrat la astfel de lucruri în presă și știi câte ceva despre cum gândește poliția.

Line așteptă să plece chelneriță.

— Am impresia că se gândesc că ar fi o legătură între crima comisă de Anul Nou și cazul Hummel, răspunse ea.

— De ce?

— Arma crimei din Kristiansand a fost găsită în seiful bunicului tău, iar mașina lui Jens Hummel a fost descoperită în hambarul lui.

— Poate are vreo legătură cu Phillip Goldheim? spuse Sofie în timp ce parcurgea meniul.

— Cu cine?

Sofie ridică privirea.

— Nu te-au întrebat?

— Nu, cine este?

— Un tip din Kristiansand. Voiau să știe dacă Bătrânul îl cunoștea, dar nu am știut să răspund. Nici nu am auzit, nici nu am văzut numele ăsta până acum.

Citi pe diagonală meniul.

— Tu ai auzit de el?

Line clătină din cap.

— Cred că o să iau o salată de pui, continuă Sofie. Tu? Line lăsă meniul pe masă.

— Și eu, zâmbi ea. Când ai nevoie de bonă?

— Joi.

43.

Wisting luă bolul din cafetieră înainte să se fi scurs toată apa, iar filtrul bolborosi și apoi aruncă stropi care sfârâiră pe plita încinsă cât timp își turnă el cafea în cană. Avea o ușoară migrenă, cum se întâmpla mereu când dormea puțin.

Christine Thiis intră în sala de ședințe. O salută ridicând cana și o întreabă dacă vrea o cafea, dar ea clătină din cap.

— Inspectorul-șef este în biroul meu, spuse ea. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Wisting așeză bolul la loc și o urmă în biroul din capătul holului.

Inspectorul-șef Ivan Sundt era așezat pe scaun și îl salută doar dând din cap. Avea biroul în Tønsberg, alături de restul structurii administrative și de conducerea poliției districtului. Rareori bătuse drumul de o jumătate de oră cu mașina până la secția de poliție din Larvik.

Sundt era al șaptelea inspector-șef sub care lucra și fusese prezentat ca un lider capabil să observe provocările cu care se confrunta poliția din punct de vedere social și să facă modificările necesare pentru misiunile viitoare. Una dintre primele lui măsuri a fost o restructurare care a avut ca efect mutarea resurselor interne din cadrul departamentelor de investigare în cele de protecție și intervenții în situații de urgență. Wisting înțelegea dorința de a avea o poliție mai vizibilă și prezentă, dar fiecare caz, grav sau nu, devenea rapid o chestiune de documentare serioasă, orice pistă necesitând verificări și personal dedicat pentru efectuarea acestora.

— Am venit să aflu cum stau lucrurile în cazul Hummel, preciză inspectorul-șef. Era nesoluționat când am preluat funcția și la fel este și acum. După jumătate de an.

Wisting se așezase pe unul dintre fotoliile pentru oaspeți, ținând cana de cafea în mână.

— A fost unul dintre cele mai dificile cazuri cu care ne-am confruntat, recunosc Wisting.

— Acum a fost găsit cadavrul, continuă inspectorul-șef. Nu asta așteptați?

— Ne oferă unele răspunsuri, încuviință Wisting. În același timp, apar

noi întrebări.

— Aveți vreun suspect?

— Deocamdată nu.

Inspectorul-șef mormăi și își dresе vocea.

— Mulți oameni își pierd răbdarea, spuse el. Inclusiv eu.

— Așteptăm rezultatele de laborator după efectuarea autopsiei și cercetărilor la fața locului, spuse Wisting fără să intre în detalii. Sper ca în zilele următoare să putem avansa.

Inspectorul-șef se ridică, semn că el spusese tot ceea ce avea de spus.

— În ceea ce privește zilele următoare... zise el. Luni începe procesul împotriva lui Dan Roger Brodin în Kristiansand. Am înțeles că ai aruncat o privire peste documentele din cazul lor, dar, orice ai face cu cazul tău, să nu faci nimic care să le pună bețe în roate în cazul lor. Ancheta s-a încheiat și este un exemplu de activitate de poliție de calitate, rapidă și eficientă. Nu face valuri fără rost.

Și Wisting se ridică, ținând încă paharul de cafea în mână.

— Sunt câteva întrebări fără răspuns, începu el.

— Mereu există întrebări care nu-și găsesc răspunsul, îl întrerupse inspectorul-șef. Am fost judecător aproape 20 de ani. Îndoiala nu-și are locul în sala de judecată. Nu face nimic care să le dea avocaților apă la moară.

Wisting îl urmări cu privirea în timp ce pleca. Sorbi din cană. Cafeaua nu apucase să se răcească.

44.

Expertul în armament de la Kripos îl sună cu puțin înainte de ora 11. Mesajul era scurt. Jens Hummel fusese ucis cu arma folosită la comiterea crimei din ziua de Anul Nou.

Wisting îi chemă pe detectivi în sala de ședințe, fără să le spună motivul. Închise ușa după ce intră și ultima persoană și apăsă pe întrerupătorul care aprindea becul roșu de pe hol.

Ceilalți se așezară, în timp ce Wisting stătea cu picioarele depărtate în spatele scaunului său, în capătul mesei, aidoma unui căpitan de vas gata să traseze cursul.

— Ne confruntăm cu o situație cu totul nouă, spuse el, sprijinindu-se de spetează. Am găsit arma cu care a fost ucis Jens Hummel.

Afirmația provocă uimire în privirile celorlalți. Wisting le spuse despre rezultatul verificărilor, care nu lăsa loc de îndoială că Jens Hummel și Elise Kittelsen fuseseră omorâți cu aceeași armă de foc.

Se așeză și conversația din jurul mesei deveni mai relaxată. Elise Kittelsen era victima unei tâlhării aleatorii. Autorul fusese deja prins. Cazul Hummel părea să aibă conexiuni în lumea traficantilor de droguri. Victima din cazul lor se aflase în Kristiansand în momentul când fusese ucisă Elise Kittelsen.

— Explicația ar putea fi simplă, în sensul că Jens Hummel ar fi putut găsi arma aruncată de făptaș, putea s-o ia și s-o ascundă, sugeră Torunn Borg. În acest caz, nu ar fi prima persoană care să fie omorâtă cu propria armă.

Wisting oftă. Christine Thiis se uită la el, pentru a-i aminti ce îi spusese inspectorul-șef cu privire la amestecul în cazul din Kristiansand. Wisting nu era convins, dar trebuia să admită că teoria lui Torunn Borg era o explicație logică pe care sistemul judiciar ar fi acceptat-o fără nicio problemă.

— Dacă a fost ucis cu propria armă, asta nu ne aduce mai aproape de identificarea ucigașului, spuse el, împingând raportul expertizei balistice spre mijlocul mesei, întrebarea este următoarea: ce a căutat Jens Hummel în Kristiansand în ajunul Anului Nou?

Nils Hammer își răsfoi agenda.

— Cred că ar putea avea legătură cu Phillip Goldheim, spuse el. Poliția din Kristiansand a strâns foarte mult material despre el. Încerc să-l organizez.

— Bine, încuviință Wisting. Oricum ar trebui să ne concentrăm asupra lui.

Răsfoi agenda până la o filă albă.

— A mai rezultat ceva în plus de la ferma Brunla? întrebă el, întorcându-și privirea spre Torunn Borg.

— Am făcut o listă cu toți cei care aveau cai la fermă în ianuarie sau care aveau orice legătură cu ferma la acel moment. Abia am început să discutăm cu ei, dar mă îndoiesc că vom obține ceva.

Ședința continuă încă o jumătate de oră, cu discuții despre relații și conexiuni, iar înainte să se ridice de la masă, stabiliră noile sarcini.

După ședință, Wisting reveni în biroul său și închise ușa în urma lui. Știa că poliția din Kristiansand primise raportul expertizei balistice în care erau comparate gloanțele din cele două cazuri de crimă. Sperase să-l sune Harald Ryttingen. Însă tot Wisting sună până la urmă.

Folosi telefonul fix. Sună multă vreme. Când Ryttingen ridică, în sfârșit, receptorul, răspunse scurt și fără tragere de inimă.

— Bănuiesc că ai primit raportul cu expertiza balistică, deschise Wisting discuția.

— Da, confirmă Ryttingen fără să facă alte comentarii despre descoperire.

— Ai vreo idee care ar putea fi legătura dintre cazuri? se interesă Wisting.

— Am mai avut discuția asta, obiectă Ryttingen. Nu este nicio legătură.

— Sigur că este, protestă Wisting. În ambele cazuri a fost utilizată aceeași armă.

— Poate fi o coincidență. Nu înseamnă neapărat că există o legătură între cazuri.

— Nu este foarte clar ce s-a întâmplat de fapt, continuă Wisting. Există o fereastră de 14 minute între momentul comiterii crimei și cel al arestării autorului. În acest interval, arma ajunge la altcineva și, la scurt timp, este folosită într-o altă omucidere, la aproape 200 de kilometri distantă.

— Intervalul de timp este mai mare, protestă Ryttingen. Arma putea fi găsită oricând în următoarele zile.

Poliția din Kristiansand căutase arma crimei în timpul nopții și în zilele care urmaseră. Harta care însoțea raportul era pe masă, în fața lui Wisting. Zonele în care se căutase erau marcate în diferite culori. Nu părea să fi rămas vreo zonă necercetată.

— Dar unde a aruncat arma? întrebă Wisting.

— În același loc unde s-a descotorosit și de telefonul ei mobil, răspuse Ryttingen.

Wisting trase harta spre el.

— Dar încă sunt foarte multe întrebări la care nu s-a răspuns, spuse el. Ați luat în calcul să amânați procesul?

Drept răspuns, de la celălalt capăt al firului se auzi un pufăit.

— Avem dovezi de netăgăduit în acest caz, spuse Ryttingen ridicând tonul. Făptuitorul a fost arestat în apropierea locului faptei, la doar câteva minute de săvârșirea crimei. Trei martori l-au identificat, iar pe mâna dreaptă avea urme de praf de pușcă de la arma crimei. În plus, avea la el o hartă cu locul în care a fost comisă fapta. Acest caz a mers ca pe roate încă de la început. Acum va parcurge faza judecății cu aceeași rapiditate și eficiență. Să sperăm că va mai schimba puțin opinia oamenilor cu privire la faptul că poliția este incompetentă și incapabilă să acționeze.

Wisting înțelese că ultima parte făcea trimitere la modul în care se ocupa el de cazul Hummel.

— Ce vrei, de fapt? îl întrebă Ryttingen.

— Acces la documentele voastre fără valoare probatorie, răspuse Wisting, la sesizări și informațiile clasificate.

— Ce să faci cu ele? Crezi că ascundem ceva?

— Vreau să analizez informațiile din perspectiva noastră, îi explică Wisting. Cu ochii mei.

— Vrei să insinuezi că am trecut ceva cu vederea? îl întrebă Ryttingen țâfnos. Insinuezi că tu poți observa ceva ce nouă ne-a scăpat. Asta vrei să spui? Că ești mai bun decât noi?

— Vreau doar ca toate faptele să fie probate, răspuse Wisting.

Ryttingen oftă profund.

— Informațiile pe care le ceri nu sunt stocate electronic, răspuse el. Sunt puse în bibliorafturi. Pot ruga pe cineva să le copieze și să ți le trimită săptămâna viitoare.

— Pot să vin să le studiez acolo, îi propuse Wisting.

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea.

— Oricum o să vin să vorbesc cu el, continuă Wisting, luând din teancul de documente fotografia tânărului acuzat pentru crima comisă de Anul Nou.

— Cu cine?

— Cu Dan Roger Brodin.

— Poți să-ți iei gândul de la asta, izbucni Ryttingen. Este omul nostru.

— Este martorul meu, spuse Wisting calm. Este ultima persoană despre care știm că a fost în posesia armei cu care a fost ucis Jens Hummel.

Harald Ryttingen era evident deranjat.

— Înțeleg că ai dificultăți, dar asta este ultima picătură, Wisting. Aveam impresia că ți s-a spus să nu faci valuri în acest caz.

Wisting se lăsă pe spetează. Aceași expresie o folosise și inspectorul-șef. Era clar că se purtaseră discuții neoficiale.

— Chiar crezi că îți va spune ceva? continuă Ryttingen. Neagă orice legătură cu cazul. Prin urmare, cum o să îți spună ție cum a scăpat de armă? Ar trebui întâi să accepte că a folosit-o. Ai impresia că va mărturisi crima doar pentru că îl întrebi tu?

Pufni iar.

— Îți pierzi vremea, spuse el. Dan Roger Brodin a refuzat să coopereze cu poliția încă din prima zi. Dar faci cum crezi! Succes!

45.

Line deschise ușile duble ale verandei și lăsă lumina soarelui să intre în camera de zi. Se întoarse cu spatele la grădină și își încrucișă brațele la piept. Îi luase mai mult timp decât estimase, dar acum sufrageria era în sfârșit renovată. În ultimele câteva zile resimțise dureri în zona lombară și își dădu seama că era posibil să fi exagerat puțin. Nu se așteptase ca tatăl ei să o ajute prea mult, dar venise ori de câte ori avusese timp liber.

Își puse mâna pe pânțele. Mișcărilor bebelușului erau diferite. Copilul se calmase, de parcă spațiul ar fi devenit prea strâmt și s-ar fi mișcat cu greutate acolo înăuntru.

Restul renovărilor trebuiau să aștepte până după naștere, se gândi ea. Știa că acest moment era tot mai aproape și simțea că se reinstala starea de anxietate resimțită în prima parte a sarcinii. Nu avea de ce să se teamă, îi spusese moașa. În lume se naște câte un copil în fiecare minut. Apoi, a uitat că pentru ea și toate celelalte femei care devin mame prima dată era o experiență complet nouă.

Nu știa cu adevărat de ce anume se temea cel mai tare. Una era nașterea în sine, dar poate că și mai înfricoșător era gândul la responsabilitatea de a fi o mamă singură.

Auzi ceva dinspre ușa de la intrare.

— Bună! îl auzi pe tatăl ei strigând.

— Bună, îi răspunse ea zâmbind și se duse să-l întâmpine. Ai timp de vizită?

— Am adus baterii pentru sonerie, spuse el, desprinzând aparatul pătrat montat deasupra ușii, în spatele căruia rămase o urmă cenușie pe zid.

Line îi mulțumi.

— Pot să te servesc cu o cafea?

— Desigur, încuviință tatăl ei, deschizând capacul lăcașului pentru baterii, care se scurseseră înăuntru și erau acoperite cu un strat de culoare albă.

Luă o șurubelniță pe care o avea la îndemână și începu să curețe.

— A trecut mult timp de când ai avut oaspeți? spuse el zâmbind și îndepărtă depunerile desprinse suflând.

— Norocul tău, răspuse Line. Cred că mi-a mai rămas și niște înghețată.

Line găsi înghețata și porni cafetiera. Înainte să fie gata, auzi țârâitul soneriei.

Se așezară la masa din bucătărie și discutară puțin despre renovare, până când tatăl ei schimbă subiectul.

— Ai vorbit azi cu Sofie? o întrebă el.

Line clătină din cap.

— Mă duc diseară la ea, răspuse, servindu-se cu înghețată. De ce?

— V-am citit declarațiile.

Line se așteptase.

— A fost bine, continuă tatăl ei. Ți mulțumesc că ai adus-o cu tine.

— Se distanțează foarte mult de bunicul ei și de tot ce a făcut el, îi explică Line, povestindu-i despre cum a fost arestată mama Sofiei pentru drogurile din mașina împrumutată.

— A lăsat-o să fie condamnată, încheie ea. Mama ei a ajuns să se sinucidă în pușcărie.

Tatăl ei era pierdut în gânduri și stătea nemișcat, cu lingurița în mână.

— Ți se topește înghețata, spuse Line, făcând semn cu degetul spre farfuria lui. La ce te gândești?

— Dan Roger Brodin, îi răspuse el, mâncând mai departe din înghețată.

— Cine?

— Bărbatul acuzat pentru crima comisă de Anul Nou. Procesul începe luni.

Line încuviință. Numele acuzatului nu fusese făcut public, dar ea îl auzise în redacție, înainte să intre în concediu.

Wisting lăsa lingurița și luă ceașca de cafea.

— Se ocupă vreunul dintre jurnaliștii voștri de caz? întrebă el.

— Cred că da, răspuse Line. Am scris despre el când s-au întâmplat evenimentele.

Tatăl ei scoase din buzunarul de la spate o hârtie împăturită.

— Am ceva interesant pentru ei, spuse el deschizând-o.

Line recunoscă pe documentul lăsat de tatăl ei logoul celor de la Kripos. Wisting îl mai atinse o dată și se ridică.

— Nu este nevoie să spui de unde îl ai, spuse el.

— Ce-i asta?

Tatăl ei nu îi răspunse. Se ridică brusc și se îndreptă spre ușă.

— Mulțumesc pentru cafea și înghețată.

— Nu mai stai?

Line rămase nedumerită în timp ce-l privea ieșind pe ușă. Apoi trase hârtia spre ea. Era un raport de la un expert din serviciul tehnic al Kripos și viza analiza comparativă a doua gloanțe. Nu înțelegea detaliile și descrierile tehnice, dar conținutul îi era cunoscut. Glonțul tras cu arma folosită la comiterea crimei de Anul Nou provenea din revolverul pe care i-l dăduse ea. Știa deja asta. Dar mai era ceva în plus. Gloanțele trase în timpul testelor balistice cu arma predată poliției aveau urme identice cu un proiectil din cazul 10899421 – uciderea lui Jens Hummel.

Line clipi necontrolat și o trecu un fior. Gânduri și întrebări îi inundară mintea și își dorea ca tatăl ei să nu fi plecat atât de repede.

Mai citi raportul o dată, ca să fie sigură că înțelege bine concluzia. Dar nu era nicio îndoială. Arma din seiful lui Sofie fusese folosită la comiterea ambelor omucideri.

Pe farfuria ei goală poposi o muscă. Se ridică și începu să strângă masa. Tatăl ei nu îi mai dăduse astfel de informații înainte, dar probabil că acesta era motivul pentru care venise. Nu pentru sonerie, ci ca să îi dezvăluie o informație.

Probabil că tot din acest motiv și plecase atât de fulgerător.

46.

Wisting își aduse în birou un bol de filtru cu cafea și parcurse iar documentele din cazul crimei din Kristiansand. O luă de la capăt și căută în baza de date numele martorilor și ale celorlalte persoane menționate. Mai mulți prieteni ai lui Elise Kittelsen aveau legături cu traficanții de droguri din oraș. Unul dintre cei care dăduseră declarații era Julian Broch. Unii îl descrieseră drept iubitul lui Elise, dar el se prezenta ca fiind doar „bun prieten” cu ea. Printre altele, fusese condamnat pentru înșelăciune și trafic de droguri. Treptat, deveni clar că Elise Kittelsen cocheta cu lumea interlopă, dar nu existau legături cu membrii importanți precum Phillip Goldheim. Nimic nu indica altceva decât că era o victimă nevinovată.

Cu cinci minute înainte de ora 4, în biroul lui intră Christine Thiis. Trecuse exact o oră și 40 de minute de când plecase de la Line.

— Au sunat de la *VG*, spuse ea, și se așeză pe scaunul pentru oaspeți. Au aflat că revolverul a fost folosit în ambele cazuri.

Wisting se lăsă pe spetează și fixă cu privirea paharul de cafea pe jumătate plin.

— Lucrurile de genul ăsta au tendința să iasă la lumină, spuse el.

— Dar se pare că au acces la raport.

— În orice caz, nu este o informație pe care o vom putea ascunde, continuă Wisting. Procesul din Kristiansand începe luni. Poliția de acolo probabil că a fost nevoită să aducă raportul la cunoștința avocatului apărării.

Christine Thiis clătină disperată din cap.

— Ce le-ai spus? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

— Cât mai puțin posibil. Am confirmat că este aceeași armă și că a fost predată poliției după moartea posesorului.

— Dar nu s-au mulțumit cu atât, nu?

— A trebuit să le spun că revolverul a fost păstrat într-un seif începând din ianuarie, când a murit posesorul lui, și că a fost găsit abia acum.

— Le-ai spus și despre banii din seif proveniți din jaf?

— Nu. Îi interesa dacă în seif au mai fost găsite și alte lucruri. Le-am explicat că poliția a primit doar revolverul.

Wisting își îndreaptă atenția spre ecranul calculatorului și accesează pagina ziarului *VG*. Știrea nu fusese încă publicată. Dacă aveau convingerea că au exclusivitate pe subiect, puteau aștepta până a doua zi, să o publice în ediția scrisă.

Christine Thiis aruncă o privire la notițele lui.

— Ce planuri ai? îl întrebă ea.

— Mâine dis-de-diminează plec la Kristiansand, răspuse el.

Christine Thiis își ridică privirea spre el. La baza nasului i se ivi un rid, ca de fiecare dată când era sceptică.

— Ce ai de gând să faci acolo? îl întrebă ea.

— Harald Ryttingen ne-a acordat acces la documentele fără valoare probatorie din cazul lor, preciză el, fără să îi dezvăluie cum reușise să-l convingă. O să mă uit și în registrul datelor de primă sesizare.

Ea nu spuse nimic, dar modul în care își schimbă poziția capului indica faptul că aștepta să audă mai multe detalii.

— Și apoi voi interoga un martor, continuă Wisting.

— Ce martor?

— Pe Dan Roger Brodin.

Ridul de la baza nasului se făcu nevăzut în momentul în care Christine Thiis închise ochii.

— Pe criminal?

— Doar el știe la cine a ajuns arma crimei. Este singurul care poate să ne ofere legătura cu cazul nostru.

— Dacă există vreuna.

— Cu siguranță nu putem lăsa neexplorată această posibilitate.

— Crezi că o să vrea să spună ceva? îl întrebă ea, iar ridul reapăru. Crezi că o să vrea măcar să stea de vorbă cu tine?

Wisting trase bolul de cafea lângă el.

— I-am lăsat avocatului un mesaj în mesageria vocală, răspuse el. Mă aștept să mă sune de îndată ce citește articolul din *VG*.

Christine Thiis se ridică și rămase în picioare, privindu-l.

— Vin și eu, spuse ea.

47.

Era vineri după-amiază. Sunetele familiare făcute de telefoanele care sunau și ușile închise și deschise ale birourilor erau din ce în ce mai rare. Încet, dar sigur, în secția de poliție nu mai rămânea niciun anchetator. Wisting mai zăbovise câteva ore, aplecat asupra documentelor din dosar, fără să găsească alte răspunsuri.

La ora 7, urcă în mașină și ieși din curtea secției. Lângă el avea o hartă cu străzile din centrul orașului Kristiansand și declarația dată de Finn Bjelkevik, unul dintre cei trei martori din cazul crimei. Locuia în Sandefjord și sărbătorise ajunul Anului Nou în Kristiansand. Wisting introduse adresa în sistemul de navigație și află că drumul până la locuința acestuia avea să dureze 22 de minute.

Potrivit documentelor, martorul locuia împreună cu părinții. Nu era sigur că era acum acasă, dar întotdeauna era de preferat o discuție față în față în loc de un apel telefonic.

Merse pe Prinsegata și viră la stânga la semaforul de pe Storgata. Seara estivală era călduroasă, iar vântul nu adia. Coborî geamul. Dinspre unul dintre restaurantele de pe faleză se auzea muzică.

Finn Bjelkevik și prietenul său ajunseseră pe Dronningengata chiar după ce fuseseră trase focurile de armă și îl văzuseră pe Dan Roger Brodin fugind de la fața locului. Declarația lui abia dacă avea două pagini.

Din experiență, Wisting știa că întotdeauna existau în observațiile martorilor detalii și nuanțe care nu erau consemnate. Putea fi vorba de cuvintele folosite, succesiunea evenimentelor, mișcările, reacțiile și gândurile acestora. Cu toate că în declarație nu se consemnase tot ceea ce se petrecuse, Wisting nu se aștepta ca discuția cu Bjelkevik să aducă noutăți în caz.

Mărturia lui conținea mai mult decât suficient ca să asigure condamnarea lui Dan Roger Brodin pentru crimă. Greu ar fi putut fi găsit un martor ocular mai bun. A auzit focurile de armă și l-a văzut pe Brodin fugind de la fața locului ținând un revolver în mână. Și despre revolver voia Wisting să afle cât mai multe detalii.

Sistemul de navigație îl conduse într-o zonă rezidențială bine întreținută,

de pe partea vestică a fiordului Sandejord. Casă, o vilă de lemn cu două etaje și tufe de trandafiri ce urcau pe ziduri, era amplasată la capătul unui drum înfundat, chiar la marginea apei. Wisting intră cu mașina în curtea pietruită. Înainte să coboare din mașină, verifică pe telefon pagina ziarului *VG*. Știrea se regăsea între titlurile principale și articolul era însoțit de o fotografie cu Elise Kittelsen. Wisting deschise materialul și observă că fusese publicat cu șapte minute în urmă. Începu să citească textul, dar, înainte să termine, în capătul scărilor se ivi o femeie la vreo 50 de ani.

Băgă telefonul înapoi în buzunar și se apropie de femeia care se dovedi a fi mama lui Finn Bjelkevik. Wisting îi spuse că venea în legătură cu crima din Kristiansand la care fusese martor fiul său.

— A fost îngrozitor, spuse ea. O să fie mai bine când se va termina procesul.

— E acasă? întrebă Wisting.

— E în curte, preciză mama lui, conducându-l pe Wisting prin casă.

Finn Bjelkevik stătea în picioare lângă grătar.

Din documentele dosarului, Wisting știa că are 22 de ani. Era înalt și zvelt, cu păr scurt, de culoarea nisipului și purta ochelari. În capul mesei ședea o tânără de-o seamă cu el. Un domn mai în vârstă se apropie dinspre pontonul de pe malul mării, însoțit de un câine blănos.

Mama tânărului îl prezentă pe Wisting, iar acesta dădu mâna cu fiecare dintre ei. Fata era iubita lui Finn Bjelkevik, iar bărbatul cu câinele era tatăl lui. Wisting nu se aștepta ca vreunul dintre ei să fi citit articolul recent publicat de *VG* și nu vedea niciun motiv să pomenească de el.

— Mâncați cu noi? îl întrebă tatăl tânărului, aruncând o privire la carnea de pe grătar. Ajunge pentru toată lumea.

Aroma cărnii ce sfârâia era purtată de aerul cald al serii.

— Nu, mulțumesc, răspunse Wisting. Nu durează mult. Vreau doar să parcurgem încă o dată cele întâmplare în ajunul Anului Nou.

Finn Bjelkevik îl lăsa pe tatăl său să se ocupe de grătar.

— Am vorbit mai devreme la telefon cu Ryttingen, spuse el. Le-am parcurs deja.

Mama tânărului îi oferi lui Wisting un pahar de apă minerală Farris, cu cuburi de gheață.

— Mulțumesc, spuse el zâmbind și luă paharul.

— Am vorbit despre cât de important este să par sigur pe mine, continuă

Finn Bjelkevik. Ca să nu apară nicio îndoială la proces.

Și Wisting pregătea de multe ori martorii. Majoritatea aveau prea puțină sau nicio experiență în sala de judecată. Era necesară familiarizarea lor cu detaliile practice, cum era unde să se așeze, unde va sta procurorul, unde se va afla acuzatul și ce va întreba judecătorul. Dar niciodată nu instruiseră martorul cu privire la ce să declare. Le amintea că trebuie să fie cât mai clari în exprimare, dar, spre deosebire de Ryttingen, le spunea să lase loc îndoielii dacă nu erau siguri de ceva. Se îndepărtară puțin de ceilalți și se duseră spre malul mării.

— Ai dubii cu privire la cele întâmplate? se interesă Wisting.

— Nu chiar.

Wisting se opri și luă o gură de apă.

— Ce vrei să spui cu „nu chiar”? întrebă el.

— S-a petrecut totul atât de repede, preciză Finn Bjelkevik mergând mai departe spre micul ponton. Nu am văzut prea multe, dar apoi, la scurt timp, l-au adus pe criminal cu mașina.

— L-ai recunoscut?

Tânărul ridică o piatră și o aruncă în mare.

— Pe loc, răspunse el.

Un pescăruș își luă zborul de pe o geamandură cu stâlp.

— Acum nu ești în fața instanței, îi aminti Wisting. Nu este nevoie să fii atât de categoric.

— Eram destul de beat. Terje l-a văzut mai bine decât mine.

— Cât băuseși? îl întrebă Wisting.

Era una dintre întrebările care nu fuseseră puse în timpul interogatoriului.

Finn Bjelkevik ridică din umeri.

— Nu știi, spuse el. Șase sau șapte beri, poate, dar m-am trezit imediat. Adică a fost ca un șoc. O doamnă este împușcată și ucisă chiar în fața ta.

— Putem relua cele întâmplate? îl întrebă Wisting. Cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile?

Tânărul oftă și aruncă o privire spre iubita sa.

— Bine, spuse el, și începu să povestească. Am fost acasă la Terje. El stă în Lund, dar am mers în oraș, la un prieten de-ai să-i. Ne-am plimbat și ne-am făcut de cap și am băut. Terje avea un rucsac cu bere și vin. Ne-am oprit ca să scot câteva sticle. Atunci am auzit zgomotele. Două focuri de arme

rapide. La început am crezut că sunt artificii, fiind ajunul Anului Nou, dar erau diferite cumva. M-am întors în direcția din care s-au auzit sunetele. Fata era întinsă deja la pământ. Nu o mai văzusem, dar se îndrepta spre noi. Tipul care a împușcat-o a făcut vreo doi pași înapoi în timp ce își îndesa arma în pantaloni. Apoi s-a întors și a luat-o la fugă.

Finn Bjelkevik își desfăcu brațele, în semn că asta era tot ce știa.

— Și apoi ce s-a întâmplat? se interesă Wisting.

— Eram șocat, recunoscu tânărul. La început, am rămas complet nemișcați câteva secunde. Apoi ne-am uitat unul la altul, după care am alergat spre ea, dar era deja moartă. I-am ridicat capul, încercând să o trezesc, dar nu părea conștientă. Ochii erau complet goi și din gură îi ieșeau cheaguri de sânge. Nu am putut opri sângerarea.

Wisting dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Au mai venit și alții, continuă Finn Bjelkevik. Mai întâi, cel care a încercat să alerge după tipul care a tras. Nu știu dacă avea de gând să-i facă respirație gură la gură sau masaj cardiac ori așa ceva, pentru că a întors-o pe spate, dar nu avea niciun rost. Destul de repede după aceea a venit și un medic. A spus că nu se mai poate face nimic.

În timp ce vorbea, tonul vocii îi scăzuse, iar Wisting înțelese că repovestind evenimentul era ca și când ar fi redeschis o rană veche.

— Poliția a sosit aproape imediat. Totul era un haos. Eu și Terje stăteam pe bancheta din spate a unei mașini de poliție și așteptam. Auzeam tot ce se vorbea prin stația radio a poliției. Am auzit cum alergau prin oraș după ucigaș și că l-au prins.

Wisting căzu pe gânduri. Majoritatea aspectelor descrise de Finn Bjelkevik le citise în documentele din dosar. Nu prea știa la ce se așteptase.

— Cel care a tras focurile de armă... începu Wisting, încercând să găsească o continuare a discuției.

— Da?

— Îl mai poți descrie o dată?

— Avea un pulover negru, pe gât, cu ceva inscripționat pe el, o geacă gri, pantaloni negri și adidași albaștri.

Wisting încuviință. Pe puloverul negru purtat de Dan Roger Brodin era scris cuvântul *Magic* și desenat conturul unei păsări.

— L-ai mai văzut înainte?

— Nu, dar nu sunt din Kristiansand.

— La ce distanță erai față de el?

Tânărul ridică din umeri.

— Eram în fața unei săli de sport sau așa ceva, preciză el. Ea era întinsă la pământ în apropierea intrării pe terenul de joacă al unei școli.

Wisting nu era familiarizat cu poziția străzilor.

— Ce distanță ar putea fi? îl întrebă el, arătând cu degetul spre ponton. Ca de aici la barca aceea?

— Cam așa ceva.

În jur de 30 de metri, aprecie Wisting.

— Cum era lumina în zonă? continuă el.

— Era destul de întuneric.

— Iluminatul public funcționa?

— Era un stâlp cam în dreptul locului în care s-a prăbușit femeia, dar becul nu funcționa. Lumina venea de la ferestrele caselor de pe cealaltă parte a străzii.

— Avea ceva la el? îl întrebă Wisting. Mai avea și altceva în afară de pistol?

Finn Bjelkevik clătină din cap.

— A spus ceva?

— Nu, nimic.

Wisting continuă să îi adreseze întrebări scurte, de rutină, la care nu găsisese răspunsurile în declarațiile date. Probabil că majoritatea întrebărilor fuseseră puse, dar nu fuseseră consemnate și răspunsurile, fiind apreciate ca lipsite de relevanță.

Nici Wisting nu își luase notițe. Nu aflase prea multe noutăți și, cu toate acestea, ceva din conversația cu Finn Bjelkevik nu îi dădea pace. Ceva spus în timpul discuției îl îngrijora. Dar nu putea să-și dea seama ce anume.

48.

Line stătea pe canapea cu laptopul în poală. Așezase o pernă sub el ca să stea nemișcat. Nu se mai conectase de mult timp la serverul redacției. Panoul de control arăta permanent câte persoane vizualizau website-ul ziarului *VG*. Articolul privind arma crimei era cel mai citit. Nu se scurseseră nici două ore de la momentul publicării, dar fusese accesat deja de 250.000 de ori. Mai mult decât oricare dintre subiectele ei.

Articolul făcea legătura cu asasinatul comis în ajunul Anului Nou. Adăugaseră o fotografie a lui Elise Kittelsen și aleseseră titlul „*Misterioasa armă a crimei, utilizată din nou*”.

Era nevoită să se prefacă față de Sofie. Nu putea să îi spună că avea informația de la tatăl său, dar imediat după publicarea articolului o sunase. Se temea ca nu cumva să se înfurie pe ea. La urma urmei, Line o convinsese să nu se descotorosească de revolver, ci să-l predea poliției. Reacția a fost cu totul alta decât cea așteptată. Sofie oftase de disperare, aproape ca și când s-ar fi așteptat la alte vești proaste. Sau nu înțelegea cât de dramatică era știrea. Părea doar obosită.

Line nu vedea sensul folosirii unor cuvinte precum „misterios”, „enigmatic” și „inexplicabil” în titlurile articolelor doar cu scopul de a stârni interesul cititorilor, dar toate trei erau potrivite în cazul revolverului pe care îl găsiseră ele în seif.

Curiozitatea o împinsese să cerceteze dosarele și agendele din seif, care-i confirmaseră ce-i spusese deja Sofie, că bunicul ei era un infractor, chiar dacă afacerea lui era mult mai extinsă decât presupuse. Scrise „Frank Mandt” în câmpul de căutare, să vadă dacă vreunul dintre jurnaliști folosise numele în materialele de documentare salvate pe server.

Căutarea returnă un singur rezultat. Numele apărea într-un dosar cu notițe pentru o serie de articole despre criminalitatea organizată, publicată cu câțiva ani în urmă. Numele ziaristului era Geir Hansen, iar ea nu-l cunoscuse prea bine. Demisionase și plecase să lucreze în departamentul de relații cu publicul al unei companii cu capital de stat.

Găsi pasajul în care era menționat Mandt: *Frank Mandt din Vestfold s-ar putea să joace un rol important. Este un bărbat în vârstă, cunoscut mai ales*

pentru importul și comercializarea de alcool contrafăcut. Probabil că urmează să se retragă.

Scurta însemnare care conținea cuvintele-cheie nu o ajută să înțeleagă mai multe. Era clar că jurnalistul avea o sursă în mediul de interes, dar nota nu conținea referințe sau legături.

Încercă să-și aducă aminte câteva dintre numele pe care le observase în bibliorafturile din seif. Unul dintre ele era puțin mai special, Aron Heisel.

Îl introduse în câmpul de căutare. Apărură mai multe rezultate. Unul dintre articolele asociate cu numele său era publicat cu doar câteva zile în urmă. Se încruntă și rămase surprinsă când își dădu seama că era în legătură cu captura de droguri de la ferma în care fusese găsit taxiul lui Jens Hummel. Tatăl ei nu menționase numele, dar Aron Heisel trebuie să fi fost suspectul aflat în arest și care nu dorea să facă declarații.

Registrul de date nu conținea mai multe detalii față de ce se publicase, cu excepția numelui acuzatului. Ultima dată când se menționase numele lui Aron Heisel fusese în urmă cu trei ani, în contextul unui important caz de contrabandă din Østfold, în care fusese enumerat printre suspecții principali, însă nu fusese condamnat.

Un alt nume pe care și-l amintea din seif era Per Gregersen. Apărea în materialul documentar pentru seria de articole despre criminalitatea organizată alături de numele lui Frank Mandt. Era consemnată aproape ca o informație faptică sub o altă secțiune: *Numele anterior al lui Phillip Goldheim era Per Gregersen.*

Derulă textul în sus și citi întreaga secțiune unde era rezumată informația primită de la sursă:

Philip Goldheim. Eliberat în 2002 după o condamnare de durată pentru droguri. Anterior a avut relații apropiate cu Hells Angels. Păstrează o atitudine discretă. Spălare de bani. Se erijează în om de afaceri. Cumpărări-vânzări imobiliare. Import de mașini. Acțiuni. Se orientează spre criminalitatea economică. Utilizarea frauduloasă de firme-fantomă, interpuși, facturi fictive. Încă dependent de amfetamine. Un personaj central în Sørlandet. Ambiții să avanseze în ierarhie. Cerc relațional insuficient cunoscut.

După ce mai tastă la laptop, găsi o fotografie cu el, făcută în timpul ultimului proces. Era îmbrăcat exemplar, în cămașă și sacou, dar părul strâns în coadă de cal și cercelul dintr-o ureche destăinuiau că nu era

probabil costumația lui de zi cu zi.

Sonera se auzi înainte să vadă dacă ziarul mai avea și alte informații despre Phillip Goldheim. Înainte să se ridice, tatăl ei o strigă de pe hol.

Ea răspunde, închise laptopul și îl așeză pe masă. Apoi se chină să se ridice de pe canapea și se duse să-l întâmpine.

Tatăl ei stătea încălțat în spațiul dintre hol și bucătărie.

— Voiam să te anunț că plec peste weekend, spuse el.

— Unde te duci?

— La Kristiansand. Plec mâine devreme.

Își îndreptă privirea spre burtica ei.

— Tu ești bine?

Line încuviință.

— Stai mult? se interesă ea.

— Doar până duminică.

Line făcu un pas în lateral și se aplecă peste masa din bucătărie.

— Care este legătura? îl întrebă ea. Dintre asta și armă.

— Nu știu, recunosc tatăl ei. De aceea merg acolo.

— O să ai probleme? îl întrebă ea. Din cauza articolului, vreau să spun.

Wisting zâmbi și clătină din cap.

— Probleme apar când cineva încearcă să ascundă lucruri, răspunde el.

Sofie cum a reacționat?

— Bine.

— Dar tu? Tu ce crezi?

Line ridică din umeri. Gândul că ținuse în mână o armă care omorâse doi oameni o cam indispucea.

— Mergi singur? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— Cu Christine Thiis.

Aruncă din nou privirea spre pânțele ei.

— Sună-mă dacă apare ceva.

— Ai grijă, îl rugă ea.

El o asigură printr-o mișcare a capului.

— Și tu, spuse el, îmbrățișând-o.

49.

Wisting se trezi înainte să sune alarma ceasului și mai zăbovi în pat, ascultând țipetele pescărușilor din depărtare.

Înțelegerea cu Harald Ryttingen din Kristiansand era să-i aștepte cineva la ora 10. Călătoria cu mașina din Larvik la Kristiansand dura două ore și jumătate. Avea timp suficient.

Își turnă cafea, întinse gem pe o felie de pâine și se așeză la masa din bucătărie. Mâncă în timp ce urmărea cum se luminează cerul și se înseninează, devenind albastru vărațic.

Nu se trezise din cauza strigătului pescărușilor, ci a gândurilor la cazul crimei comise de Anul Nou. Cu excepția armei dispărute, părea un caz limpede, care fusese rezolvat repede și ușor. Aproape prea expeditiv.

Autorul a fost arestat chiar înainte să fie notificat Ryttingen sau orice alt anchetator. Când au intrat în tură, au urmat doar fâgașul pe care intrase deja cazul.

Wisting se ridică de la masă, puse ceașca de cafea și farfuria goală în mașina de spălat vase și se duse la baie. Se bărbieri și făcu un duș, după care își strânse bagajul.

La ora 7 o luă pe Christine Thiis, care-l aștepta deja în fața casei.

Drumul era pustiu. Niciunul dintre ei nu spunea prea multe. În cursul dimineții, Wisting încercase să gândească altfel decât polițiștii din Kristiansand. El credea că găsise o posibilă explicație logică a modului în care ajunsese revolverul în Larvik, dar ipoteza era atât de extravagantă, încât era prea devreme să i-o împărtășească și ei.

Afară, indicatoarele cu denumirile micilor sate sudice rămâneau în urma mașinii: Risør, Tvedestrand, Arendal, Grimstad, Lillesand.

La 9 și jumătate viră spre Kristiansand. Înainte să meargă la secția de poliție, Wisting voia să vadă locul în care fusese ucisă Elise Kittelsen. Manevră pe rețeaua ordonată a străzilor spre Dronningensgate. Nu prea se lămurise din documentație cum fusese ucisă în fața școlii de pe strada Kongens, dacă locul crimei era pe strada Dronningens. Acum înțelese mai bine. Intrarea în școală era pe strada Kongens, dar curtea școlii dădea spre

strada Dronningens. Elise Kittelsen fusese împușcată chiar în fața deschizăturii din zidul de la curtea școlii. Din documentele din dosar reieșea că acolo se ascunsese făptașul, așteptând o victimă pe care să o atace.

Wisting conduse încet pe lângă școală și parcă în fața sălii de sport, acolo unde îi spusese Finn Bjelkevik că se afla în momentul în care auzise împușcăturile.

Coborî din mașină și scrută peisajul. Recunoscu scena din dosarul cu fotografii. Diferența era că imaginile erau surprinse pe timpul nopții, la lumina artificială a lămpilor stradale, iar pe trotuare erau porțiuni înzăpezite, în timp ce acum strălucea soarele și copacii din curtea școlii erau înfrunziți.

Veni și Christine Thiis, iar pe lângă ei trecu un băiat cu un skateboard zgâriat, huruind cu roțile pe asfalt.

Distanța până la locul unde se prăbușise Elise Kittelsen chiar era de aproximativ 30 de metri. Se apropiară de locul cu pricina. Niște păsări își luară zborul din coroanele copacilor de deasupra lor. Dincolo de zid nu părea să fie nimeni. În curtea școlii încă se distingea conturul trasat cu creta al unui teren de handbal, cu toate că acum spațiul generos și pustiu părea să fie folosit pe post de parcare.

Wisting se postă în locul unde căzuse Elise Kittelsen. Apoi îi adăugă cu ochii minții pe cei trei martori și pe criminal. Terje Moseid și Finn Bjelkevik s-au apropiat de ea. Dan Roger Brodin a ieșit din curtea întunecată a școlii cu revolverul ridicat. Einar Gjessing apăruse de după colțul străzii, la 20 de metri în spatele ei, cu doar câteva secunde înainte să fie trase focurile de armă.

Wisting făcu un pas în lateral și schimbă rolul. Ridică brațul drept și întinse indexul și degetul mare, ca și când ar fi ținut în mână o armă. Apoi intră în rolul criminalului. În loc să alerge, se duse, în ritmul lui, în direcția spre care o luase la fugă Brodin. La intersecția cu strada Holbergs, trecuse pe lângă Einar Gjessing, care pornise în urmărirea lui. Fugarul trecuse pe lângă un magazin de muzică și traversase o piațetă, denumită Olav al V-lea în documentele din dosar, și mai departe o luase în jos, spre Østre Strandgate, unde Einar Gjessing renunțase la urmărire.

Simpla reconstituire era utilă, dar nu le oferea o altă perspectivă decât cea din rapoarte asupra cursului evenimentelor.

La ora 10 fix parcară în fața impunătoarei secții de poliție de pe Tollbodgata. Wisting coborî din mașină și privi în sus la clădirea de cărămidă, înaltă de nouă etaje. La ultimele două niveluri se afla zona de detenție, cu 44 de celule. Dan Roger Brodin era într-una dintre ele.

Se apropiară de un tânăr ofițer de poliție, aflat în spatele unei uși din sticlă. Cinci minute mai târziu, din lift coborî un detectiv și îi conduse la etaj, la serviciul de investigații criminale.

Numele detectivului era Ivar Horne. Wisting îl ținea minte din documentele din dosar. Era un bărbat neîngrijit, care purta blugi și un tricou alb, cu părul ciufulit și cu barba puțin prea mare. Înfățișarea lui contrasta cu stilul ordonat și responsabil al rapoartelor pe care le scrisese.

— Documentele sunt pregătite, le spuse el, pășind pe un coridor cenușiu în fața lor.

Într-unul dintre birourile pe lângă care trecură văzură un anchetator care stătea în fața ecranului calculatorului și care nu ridică privirea. Puțin mai departe pe hol, se auzea un radio. Altfel, în departament era liniște.

— Aici, spuse Horne, deschizând ușa sălii de ședințe, în mijlocul mesei erau trei cutii de carton cu bibliorafturi de diferite culori.

— Am lucrat și eu la caz, adăugă el, îndreptându-se spre o chicinetă din capătul încăperii. Ce anume căutați?

— O legătură cu uciderea lui Jens Hummel, răspunse Wisting, ridicând un dosar albastru pe care era scris Sondaj – comunitatea consumatorilor de droguri.

Ivar Horne deschise un dulap de deasupra chiuvetei și luă trei căni albe de cafea.

— Ce fel de legătură? întrebă el, punând cănile pe masă.

Wisting lăsă biblioraftul jos, își trase un scaun și se așeză. Christine Thiis se așeză în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

— Aceste două cazuri sunt legate, începu Wisting. Pentru că în ambele a fost utilizată aceeași armă.

Ivar Horne luă cafetiera și îi privi întrebător. Wisting încuviință printr-un semn al capului.

— În plus, mai sunt alte câteva mici aspecte, continuă el în timp ce gazda turna cafea în căni.

— Cum ar fi?

— Înainte de toate, știm că Jens Hummel s-a aflat în Kristiansand în

ajunul Anului Nou, răspuse Wisting. Și în cazul nostru a apărut un nume interesant. Un bărbat din Kristiansand.

Ivar Horne puse cafetiera la loc.

— Cine? întrebă el, așezându-se în capul mesei.

— Phillip Goldheim, răspuse Wisting.

— PG? întrebă Horne ridicând din sprâncene.

Wisting dădu din cap.

— Da, este un nume interesant, continuă Horne, dar nu cred că o să-l găsiți în vreunul dintre dosarele de aici, adăugă el, făcând semn cu capul spre cutiile de carton de pe masă.

— Ce știți despre el? îl întrebă Christine Thiis.

— Este implicat serios în traficul de droguri, sub acoperirea unor activități legale, răspuse Horne. Cu asta se ocupă de mulți ani. Am încercat de mai multe ori să-l prindem și aproape că am reușit acum șase luni.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, recunosc Horne. Aveam o sursă care s-a retras și nu a mai spus nimic. Aproape întreg cazul fusese construit în jurul lui. Avea posibilitatea să ne spună despre următorul transport și cum să facem legătura cu Phillip Goldheim.

— Operațiunea Mister NiceGuy? întrebă Wisting, amintindu-și de informațiile clasificate pe care le citise.

— Nu mai este Mister NiceGuy, zâmbi Horne.

Wisting duse cana la gură.

— Spui că asta se întâmpla cu șase luni în urmă, spuse el, sorbind din cană. Când ar fi trebuit să vină transportul?

— La jumătatea lui ianuarie, explică Horne. Operațiunea a stagnat o vreme, când ne-am pierdut sursa, dar acum este din nou în desfășurare. Îl ținem sub supraveghere chiar acum.

Wisting mai luă o gură de cafea. Informațiile primite de poliție din mediul criminalității organizate erau importante. În soluționarea cazurilor complexe de trafic de droguri, informatorii jucau de obicei un rol principal și decisiv. Era o metodă secretă la care nu aveau acces nici instanța, nici avocații apărării și putea, de asemenea, să fie și un joc periculos. La urma urmei, informatorii erau nevoiți să abuzeze de încrederea celor despre care ofereau date și nimănui nu-i plac trădătorii. Chiar și un simplu zvon că a

vorbit cineva cu poliția putea duce la represalii. Siguranța informatorilor era esențială, prin urmare exista o regulă nescrisă ca polițiștii să nu-și întrebe colegii despre numele surselor secrete.

Ivar Horne se ridică, ținând cana de cafea în mână.

— Ei bine, nu vă mai deranjez, spuse el. Voi fi în biroul de vizavi, dacă aveți nevoie de ceva.

50.

Wisting se duse la blatul de lucru din bucătărie și își reumplu cana de cafea. Considerase conversațiile telefonice cu Harald Ryttingen foarte deranjante. Aproape că se simțise batjocorit și ridiculizat. În schimb, anchetatorul care îi întâmpinase acum fusese foarte atent și un interlocutor plăcut.

— De unde începem? îl întrebă Christine Thiis, aplecându-se peste cutiile de carton.

— De oriunde, răspuse el, deschizând dosarul cu declarațiile luate în cercul consumatorilor de droguri.

Dosarul conținea formulare identice în care cei cunoscuți ca făcând parte din comunitatea consumatorilor de droguri oferiseră declarații rapide și informale cu privire la ce știau despre Dan Roger Brodin. Formularele fuseseră completate de mână de către anchetatorii care realizaseră cercetările pe teren. Wisting răsfoi primele pagini. Era evident că poliția căuta pe cineva care îl văzuse pe Dan Roger Brodin în posesia unei arme de foc. Arma era veriga slabă a cazului și, dacă exista cineva care să poată declara că suspectul avea acces la arme, acuzațiile împotriva lui ar fi devenit mai solide.

Mulți dintre cei chestionați nu îl cunoșteau pe Dan Roger Brodin. Alții nu îl mai văzuseră de mult timp. Cei care îl știau îl descriau drept un tânăr liniștit și declarau că nu își puteau imagina că făcuse așa ceva.

Când era pe la jumătatea dosarului, începu să-i sune telefonul. Era un număr necunoscut.

— Sunt avocatul Olav Müller, se prezentă interlocutorul. Îl reprezintă pe Dan Roger Brodin.

Wisting luă un pix și își notă numele. În documentele din dosar și în declarațiile date presei, cazul fusese reprezentat de un avocat celebru.

— Credeam că este apărat de Kvammen.

— Lucrez împreună cu Kvammen, preciză avocatul. El e ocupat, așa că am preluat eu responsabilitățile principale și îl voi reprezenta pe Brodin în instanță.

— Înțeleg, spuse Wisting, dându-și seama că și celebrul avocat

considera cazul o cauză pierdută și lăsase soarta lui Brodin în mâna unui înlocuitor. Așadar spuse el dregându-și glasul, mulțumesc că ați răspuns la apelul meu.

— Doreați să vorbiți cu mine? continuă avocatul pe un ton formal.

— Da, adică aș dori să vorbesc cu Brodin.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Wisting aștepta mesajul că Brodin nu dorea să dea declarații poliției.

— Dumneavoastră ați găsit arma crimei? întrebă avocatul în cele din urmă.

— La noi a fost predată, confirmă Wisting. Cercetările au dovedit că a fost utilizată și în cazul nostru.

— Îl suspectați pe Dan Roger Brodin și de comiterea acelei crime? întrebă avocatul asociat.

Știa că Brodin era în arest la momentul uciderii lui Jens Hummel, iar modul de adresare era cam sarcastic.

— Am bănuiala că dosarul împotriva lui Brodin nu e chiar așa cum și-ar dori poliția din Kristiansand, răspunse Wisting.

— Ce vreți să spuneți?

Wisting se uită peste masă, la Christine Thiis, care ținea un pix în gură și asculta conversația.

— Este prea devreme să intru în detalii, răspunse el. Dar există lipsuri evidente în anchetă.

— Brodin nu știe mai mult decât ce a declarat deja, răspunse avocatul textul exersat. Nu el a împușcat-o pe Elise Kittelsen.

Wisting se foi pe scaun. Trebuia să depună eforturi ca să-l convingă pe Olav Müller să-i acorde o întâlnire cu clientul său.

— Lucrez la un caz de crimă cu autor necunoscut. Dacă este corect ceea ce susține clientul tău, ar putea exista o legătură mult mai strânsă decât folosirea aceleiași arme.

— Vreți să spuneți că ar putea fi același făptaș?

— Cred că este important să stau de vorbă cu Dan Roger Brodin, răspunse Wisting.

La telefon se așternu din nou tăcerea. De cealaltă parte a mesei se auzi cum se rupe un pix, în momentul în care Christine Thiis mușcă prea tare din el.

— Îl voi vizita la închisoare în această după-amiază, la ora 3, spuse

avocatul. Puteți veni atunci.

Wisting zâmbi, îi mulțumi și închise.

Christine Thiis scoase pixul din gură.

— Chiar crezi asta? se interesă ea. Că există o legătură mai strânsă între cele două și nu doar că a fost folosită accidental aceeași armă?

Wisting o privi atent și cântări dacă ar fi trebuit să îi spună ce credea cu privire la legătura dintre cele două cazuri, dar deocamdată lăsă lucrurile așa.

— Nu cred în coincidențe, răspuse el în schimb.

51.

Lumina care se strecura printre draperii desena umbre pe masa din sala de ședințe. Wisting și Christine Thiis stăteau față în față și parcurgeau rând pe rând bibliorafturile. Liniștea era tulburată doar când unul dintre ei întorcea pagina.

Hârtiile erau fine și rigide, ca și cum nimeni nu le-ar fi răsfoit sau nu ar fi fost curios să vadă informațiile strânse.

Cu coada ochiului, Wisting o văzu notându-și ceva și ducând apoi pixul la buza de jos.

— Ce-ai găsit? o întrebă el.

— Este un pont primit de la un angajat al unui McDonald's de pe Markengata, spuse ea. Îl știe pe Dan Roger Brodin din liceu, au fost colegi de clasă până când s-a mutat Brodin.

— Da?

— Era la muncă dimineață, în ajunul Anului Nou, și își amintește că Brodin a intrat să-și cumpere un meniu. Își amintește pentru că Brodin voia să plătească cu o bancnotă de 1.000 de coroane, iar el nu avea să-i dea rest.

Christine Thiis se uită iar la hârtia pe care era consemnată informația.

— Avea un teanc de multe bancnote de 1.000 pe care le-a îndesat înapoi în buzunarul pantalonilor.

Wisting se lăsă pe spetează.

— Pare neverosimil, spuse el.

— Cel puțin nu se potrivește cu comiterea unei tâlhării câteva ore mai târziu. Poate că a încurcat el zilele?

— Cum îl cheamă? se interesă Wisting.

— Mathias Gaukestad.

Wisting se ridică și caută dosarul cu înscrisurile oficiale ale dosarului. Nu își aducea aminte să fi văzut numele înainte și nici nu îl găsisese pe lista martorilor.

— Nu a fost interogat, concluzionă el.

— Nu ar fi trebuit?

Wisting nu răspunse. În schimb, caută prin alt document, formularul standard al arestării lui Dan Roger Brodin. Erau consemnate ora și locul

arestării, ce haine purta și ce obiecte avea la el în momentul arestării, dar ultima dată când citise documentul îi scăpase un detaliu.

— Când a fost arestat, avea la el în total 643 de coroane, citi el. Ceva nu este în regulă aici.

— Unde să fi dispărut restul banilor? se întrebă Christine Thiis.

— Nu este doar atât, spuse Wisting. Întregul caz se bazează pe ipoteza că a fost o tâlhărie nereușită.

— A mai fost condamnat și în trecut pentru furt de poșete, încuviință ea.

— Dar erau situații în care era disperat să facă rost de bani pentru droguri sau avea nevoie urgentă de bani să plătească datoriile către persoanele care amenințau că îl omoară, însă nu despre asta a fost vorba aici, explică Wisting. 643 de coroane i-ar fi ajuns pentru o doză în ziua aceea și în următoarea.

Făcu semn cu degetul arătător spre dosarul deschis din fata ei.

— De altfel, mai devreme în aceeași zi avea mai mulți bani.

— Atunci de ce nu au urmărit pista?

Wisting închise dosarul de caz.

— Pentru că nu se potrivește cu ipoteza lor, răspunse el.

Christine Thiis stătea pe scaun și se uita la el.

— Ai o altă teorie? îl întrebă ea.

— Martorul lor s-ar fi putut înșela, sugeră Wisting.

— Cum procedăm?

Wisting desprinse un bilețel autoadeziv galben, se aplecă peste masă și îl lipi în partea de sus a foii din fața ei.

— Continuăm, spuse el, întorcându-se la dosarul conținând declarațiile verificărilor pe teren.

Cinci minute mai târziu găsi ceva care arăta că martorul de la McDonald's nu greșise. O tânără de aceeași vârstă din comunitatea consumatorilor de droguri precizase, la fel ca și ceilalți, că nu îl văzuse niciodată pe Dan Roger Brodin purtând vreo armă. Fiind întrebată când îl văzuse ultima dată, ea răspunsese că se întâmplase la centrul comercial AMFI în Vågsbygd, chiar lângă centrul orașului, cu două zile înainte de ajunul noului an. Într-o altă propoziție, adăugase că el îi plătitese consumația la cafeneaua Seblis, aflată la cel de-al doilea etaj al centrului.

Wisting îi dădu informația lui Christine Thiis.

— Se pare că avea bani, sublinie el, desprinzând încă un bilețel

autoadeziv.

Îl lipi pe foaie și răsfoi mai departe. O altă fată din comunitate confirma același lucru. O chema Leni Dyste, iar răspunsurile ei erau consemnate pe formulare prin cuvinte-cheie. Wisting le citi cu voce tare: *Îl știe pe Danny de mulți ani. Niciodată nu a văzut / auzit de vreo armă. L-a văzut ultima dată cu o zi înainte de sfârșitul anului, în fața bibliotecii. Avea mulți bani pe care-i făcuse pentru o treabă. Va primi mai mulți de la aceeași sursă.*

— Ce fel de treabă? întrebă Christine Thiis.

Wisting ridică din umeri.

— Doar atât scrie, răspuse el, verificând numele lui Leni Dyste pe lista martorilor. Nici ea nu a fost interogată oficial.

Ivar Horne intră în sală cu o cană de cafea goală.

— Ați găsit ceva interesant? îi întrebă el, îndreptându-se spre cafetieră.

Wisting răspuse printr-un discret semn al capului. Ce aflaseră până în acel moment nu era suficient și nu avea legătură directă cu cazul lor.

— Nu cred că veți găsi prea multe, spuse Horne, punându-și cafea. Este un caz solid.

Se sprijini de blatul de lucru și își fixă cu privirea cutiile de pe masă.

— Ironia este că martorul principal nici nu ar fi trebuit să se afle acolo, continuă el.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Christine Thiis.

— Einar Gjessing, preciză Horne, cel care a fugit după criminal. Ar fi trebuit să fie la închisoare.

Wisting se lăsă pe spetează și se încruntă. Dorea să audă mai multe detalii.

— Cei de la criminalitate economică îl urmăreau de aproape un an, continuă Horne. Era un caz important. Era acuzat de fraudă financiară și evaziune fiscală, dar mare parte din caz s-a cam dus pe apa sâmbetei.

— Ce s-a întâmplat?

— E un fel de antreprenor, răspuse Horne. Nu știu prea multe despre domeniu, dar a pus bazele unei companii care acorda microcredite. Un fel de instituție financiară ce acordă credite pe internet. Se cheamă P2P și înseamnă „de la persoană la persoană”. Ideea era să aranjeze împrumuturi direct între persoane fizice. În loc să depui banii la o bancă obișnuită, îi puneai la dispoziție pe website-ul lui, pentru persoanele care nu puteau obține un credit bancar standard. Dobânzi uriașe și taxe ascunse pentru

care aveau nevoie de bani și riscuri pe măsură de a pierde banii pentru cei care împrumutau. Singurul care făcea bani din treaba asta era probabil Gjessing.

Wisting dădu din cap. Citise despre jucători noi ce ofereau împrumuturi de consum rapide fără dobândă.

— Autoritatea de Supraveghere Bancară l-a raportat, pentru că nu avea autorizația de a acorda credite, continuă Horne. Era acuzat de evaziune fiscală, lipsa documentelor contabile, înșelăciune, spălare de bani și alte câteva chestii legate de contabilitate. A fost un caz destul de complicat și era pasibil de o pedeapsă mare.

— Înșelăciune și spălare de bani? repetă Wisting ca să obțină mai multe detalii.

Ivar Horne mai luă o gură de cafea.

— Da, sau complicitate la spălare de bani, sublinie el. Nu toți banii care intrau în capitalul lui proveneau din afaceri legale.

— Așadar martorul principal a fost condamnat pentru înșelăciune? solicită Wisting confirmarea.

Ivar Horne făcu un pas în față și își trecu cana de cafea pe deasupra mesei.

— Nu, tocmai asta este ideea, zâmbi el și își drese glasul. Nu a fost condamnat niciodată. La majoritatea acuzațiilor s-a renunțat.

— Ce s-a întâmplat?

— Harald Ryttingen, asta s-a întâmplat.

— Ryttingen?

Zâmbetul lui Ivar Horne deveni și mai vizibil.

— Îl știi, spuse el, mutând cana în cealaltă mână. Sau, cel puțin, ai vorbit cu el. Nu îi place să piardă. Nu-i place să meargă în instanță cu un proces pe care îl poate pierde. Cazul P2P era complicat de mulți martori reticenți, mai ales în ceea ce privea spălarea banilor. Fuseseră investite multe resurse și prestigiu, dar rezultatul era deschis tuturor posibilităților, așa că au ajuns la o înțelegere. Einar Gjessing a recunoscut cele mai mărunte fapte și a primit o sentință mult mai mică decât ar fi primit dacă ar fi fost condamnat pentru tot. În același timp, am salvat sistemul judiciar de luni bune de muncă.

— Pentru ce anume a fost condamnat? se interesă Christine Thiis.

— Pentru ceva gen lipsa licenței necesare prestării și promovării de

servicii financiare și încălcarea unor norme privind taxele. A primit șase luni. Jumătate din sentință a fost cu suspendare și a fost eliberat înainte de Crăciun.

Se auzi sunetul unei sirene de poliție, iar Ivar Horne se duse la fereastră și aruncă o privire afară.

— Mulți dintre cei de aici, din secție, sunt destul de critici vizavi de povestea asta, continuă el, întorcându-se din nou spre ei. Dar, desigur, cel mai important lucru era desființarea companiei lui Einar Gjessing, spuse el zâmbind din nou. Ironia este că, dacă Ryttingen și-ar fi făcut treaba atunci, acum nu ar fi avut un martor-cheie.

— Sunt trei martori oculari, îi aminti Christine Thiis.

— Da, răspunse Horne. Dar Gjessing era singurul care nu băuse și cel care l-a văzut cel mai bine pe făptuitor. Brodin a trecut chiar pe lângă el.

Wisting se abținu să comenteze modul de lucru al șefului serviciului al cărui oaspete era și schimbă subiectul.

— Știi unde o putem găsi pe Leni Dyste? îl întrebă el.

— Nu puteți, îi răspunse imediat Horne. A murit. A luat o supradoză în mai. De ce întrebați?

Wisting îi pomeni despre discuția pe care o avusese cu ea unul dintre anchetatori la o zi după comiterea crimei.

— Nu știam despre ea, recunosc Horne, citind și el formularul completat în timpul verificărilor.

— De ce ar încerca să comită un jaf, dacă făcuse recent rost de o slujbă bine plătită și urma să mai primească și alți bani? întrebă Christine Thiis. Și unde au dispărut banii?

— În astfel de medii, banii dispar repede, răspunse Horne. Dar în acest caz concret există o explicație logică.

— Și anume?

Horne se îndreptă spre ușă.

— Că i-a folosit să-și cumpere un revolver, zâmbi el și ieși.

52.

La ora 2, Wisting se ridică de pe scaun.

— Avem nevoie de o pauză, spuse el, frecându-se la ochi.

Christine Thiis se lăsă pe spetează, se întinse să se dezmoștească și îi dădu dreptate.

— Voi încerca să schimb câteva vorbe cu Einar Gjessing înainte de întâlnirea cu Brodin, continuă el.

— Trebuie să și mâncăm ceva, încuviință ea și se ridică. Vin cu tine.

Ivar Horne se ivi în pragul ușii.

— Ați terminat? îi întrebă el.

— Doar facem o pauză, preciză Wisting. Tu cât mai rămâi?

— Mult, răspunse Horne, scoțând o carte de vizită. Sunați-mă când vă întoarceți și cobor să vă preiau.

Mașina se încinsese, deoarece stătuse parcată în soare. Wisting porni aerul condiționat la maximum și roti gurile ventilatoarelor astfel încât să bată direct spre ei. Apoi răsfoi carnețelul de notițe, găsi adresa martorului principal și o introduse în sistemul de navigație.

Gjessing locuia la doar câteva minute de secția de poliție, în districtul Lund, de cealaltă parte a râului Otra. Pe drum se opriră la un magazin de proximitate și își luară câte un hotdog. Se așezară pe o bancă și mâncară.

— Mă duc singur la închisoare, spuse Wisting, luând o mușcătură. Doi polițiști s-ar putea să fie prea mult pentru el, adăugă el și începu să mestece.

Christine Thiis încuviință.

— Eu pot să continui să citesc dosarele, îi sugeră ea.

Terminară de mâncat și urcară iar în mașină. Sistemul de navigație îi conduse mai departe printre case de lemn, spre un întins complex rezidențial de pe malul râului. Lăsară mașina în parcare pentru vizitatori și merșeră prin spatele clădirii până când ajunseră la intrarea corectă.

Einar Gjessing era primul pe lista interfonului. Wisting își lăsă capul pe spate și privi în sus la apartamentul de tip penthouse scăldat în lumina soarelui.

— A făcut ceva bănuți jucându-se de-a bancherul, spuse Christine Thiis,

apăsând pe butonul soneriei.

Rămaseră pe loc și așteptară. Pe alee trecu un bărbat însoțit de un câine. Ea apăsă iar pe sonerie, iar Wisting se uită la ceas.

— Mergem la hotel să ne cazăm, îi sugeră el. Putem încerca din nou mâine.

Un bărbat cu ochelari de soare întunecați și o cămașă albă cu mâneci scurte se apropie de ei când se întorceau la mașină. Scoase un mănunchi de chei și se îndreptă spre ușă.

— Einar Gjessing? îl întrebă Wisting.

Bărbatul își dădu ochelarii jos.

— Cine întreabă? zâmbi el.

Wisting făcu prezentările.

— Este legat de procesul care va începe săptămâna viitoare, îi explică el.

— Ce-i cu el? întrebă Gjessing într-un dialect gutural sudist.

Pe față i se ivi un rid de iritare când i se contractă unul dintre colțurile gurii.

— Știu că ai trecut de mai multe ori prin asta, dar ne poți acorda câteva minute să răspunzi și întrebărilor noastre?

— Puteți urca, îi invită el.

Două minute mai târziu stăteau în jurul unei mese de pe însorita terasă cu vedere panoramică asupra orașului și a anticei fortărețe de pe Odderoya.

— Ați spus că sunteți de la poliția din Vestfold? îi întrebă el, așezând pe masă pahare și băuturi răcoritoare.

Wisting confirmă printr-un semn al capului.

— Cercetăm un alt caz, răspuse el, dând explicații despre legătura dintre crima comisă de Anul Nou și uciderea lui Jens Hummel.

— Am citit despre el, încuviință Gjessing și deschise o umbrelă înainte să se așeze pe scaun.

Umbra era bine-venită.

Christine Thiis se trase puțin mai pe marginea scaunului.

— Ne poți spune ce s-a întâmplat în ajunul Anului Nou? îl întrebă ea.

— Presupun că ați citit declarația pe care am dat-o poliției? întrebă Gjessing.

Ei dădură din cap.

— Nu am mai multe de spus față de ce este scris acolo, spuse Gjessing. Mă îndreptam spre faleză, unde niște prieteni de-ai mei închiriaseră un

restaurant. Am coborât pe Holbergsgate și am traversat pe la intersecția din dreptul vechiului liceu.

Se opri și luă o cutie de suc.

— Da, știți locul unde s-a întâmplat, spuse el turnând în pahare.

Christine Thiis dădu din cap și spuse da când el ridică o cutie de suc dorind să o împartă cu ea. Wisting luă una dintre celelalte cutii și o deschise.

— La început, am crezut că este un cuplu care se ceartă, continuă Gjessing. Vezi multe din astea în ajunul Anului Nou. Sunt mulți care beau și mulți care se ceartă.

Își luă paharul și bău din el.

— Oricum, continuă el, bărbatul o ținea de brațul pe care avea poșeta. Ea s-a eliberat și atunci am văzut revolverul. Îi întorsese deja spatele și începuse să fugă când a îndreptat arma spre ea. Când a tras, pe țeavă au ieșit flăcări.

Einar Gjessing lăsă paharul pe masă și mimă o armă de foc, folosindu-se de index și degetul mare.

— Două focuri, spuse el imitând sunetele în timp ce își retrase mâna reproducând reculul armei. A căzut lată la pământ, continuă el. Bărbatul s-a întors și a început să alerge spre mine. Eram în stare de șoc și am rămas țintuit locului. A trecut în fugă pe lângă mine. Nu știam ce să fac, așa că am fugit după el, dar îmi alunecau pantofii. Am și căzut de vreo două ori, așa că i-am pierdut urma. În schimb, am fugit la locul cu pricina, dar era deja prea târziu. Deși m-am grăbit imediat spre ea, n-am mai avut ce să fac. Și-n plus, mai erau și alte persoane.

Wisting stătea și dădea îngândurat din cap, pentru a lăsa loc, după explicațiile date de Gjessing, întrebărilor pe care trebuia să le pună.

— Când a tras... începu el. Avea arma la vedere sau a scos-o după ce femeia se eliberase din strânsoare?

Einar Gjessing lăsă loc aceleiași nesiguranțe cu care răspunsese în timpul interogatoriului:

— S-a petrecut foarte repede, răspuse el. Dar cred că a avut-o la îndemână tot timpul. Că o amenința cu ea, însă nu știu dacă este doar impresia mea sau chiar așa s-a și întâmplat.

— Ai văzut unde a aruncat revolverul?

Bărbatul de pe cealaltă parte a mesei zâmbi ștrengărește.

— Nu credeți că aș fi spus poliției locale? răspuse el cu o întrebare. A fost printre primele întrebări pe care mi le-au pus. Au căutat-o săptămâni la rând.

— Desigur, îi răspuse Wisting tot cu un zâmbet. Mă întrebam dacă a alergat cu ea în mână sau dacă și-a vârat-o în pantaloni ori așa ceva.

Einar Gjessing se lăsă pe spetează și se gândi.

— O avea în mână când a trecut pe lângă mine, răspuse el. Îmi amintesc bine, dar după aceea trebuie că a vârat-o în pantaloni, pentru că nu ținea nimic în mâini.

— Unde ajunsese când ai văzut că avea mâinile goale?

— Nu prea departe. Până în dreptul fântâni, cred.

Wisting nu avea o hartă la el, dar își amintea de fântâna de pe prima stradă lăaturalnică.

— Apoi a coborât în fugă treptele spre Kongensgate, continuă Gjessing. Nu am mai alergat mult după el și m-am întors.

— Ce distanță este între locul în care a trecut pe lângă tine și cel unde se află fântâna?

Einar Gjessing ridică din umeri.

— Nu este departe. Puțin peste 100 de metri.

— S-ar fi putut descotorosi de armă pe acea porțiune?

— Poliția a căutat-o.

— Mă întreb dacă nu cumva a găsit-o și luat-o cineva înainte să înceapă poliția căutările, adăugă Wisting. Ar fi putut să o arunce fără să vezi?

— Mă îndoiesc.

— Ai spus că ai alunecat și ai căzut de două ori, îi aminti Christine Thiis. Unde se întâmpla asta?

— Prima dată, imediat ce am început să alerg, răspuse Gjessing. A doua oară, la baza scârilor care coboară din piață.

Wisting așteptă ca bărbatul din fața lui să tragă singur concluzia.

— Așa este, continuă Gjessing, având un aer gânditor. Trebuie să fi scăpat de ea când am căzut prima dată. În timp ce mă ridicam, m-am uitat spre Dronningensgate și i-am văzut pe ceilalți martori că se îndreptau spre fata căzută la pământ.

— Cât de departe ajunsese când te-ai ridicat iar în picioare?

— Cred că avea un avantaj de vreo 50 de metri sau așa ceva.

— Ai mai observat pe cineva prin apropiere?

Einar Gjessing clătină din cap.

— Mașini? îi sugeră Wisting.

— De obicei, sunt câteva mașini în spatele fântânii, dar nu îmi amintesc să fi văzut vreuna. Holbergsgate e stradă pietonală.

— Dar taxiuri?

Gjessing clătină din cap.

— Probabil că mi-aș aminti, spuse el. Chiar am căutat un taxi liber.

Christine Thiis se îndreptă de spate.

— Nu ai văzut niciun taxi prin apropiere?

— Nu, știți, fusesem în vizită la mama, în cartierul Posebyen, și aveam de gând să iau un taxi care să mă ducă până pe faleză. Era unul parcat pe stradă, chiar puțin mai jos de unde stă mama mea. Lampa de la stâlpul de iluminat public nu mergea, dar nu era ocupat, așa că am încercat să-l chem. Erau doar câțiva kilometri, dar era o mașină din afara orașului, așa că șoferul nu avea dreptul să ia pasageri.

Wisting se uită la Christine Thiis.

— De unde era mai exact? îl întrebă el.

Gjessing ridică din umeri.

— Unde anume se întâmpla asta?

— Nu-mi amintesc, dar mama stă pe Tordenskjoldsgate. Probabil că la distanță de două străzi. Pe Skippergata sau pe-acolo.

— Îți amintești ce model de mașină era? se interesă

Christine Thiis.

— Am reținut doar că era taxi.

— Ce culoare?

— Închisă.

— Cum arăta șoferul?

Gjessing clătină din cap.

— S-a întors doar parțial spre mine când am deschis portiera din spate și am urcat. Nu-l pot descrie.

— Ochelari, barbă, mustață? încercă Wisting.

Gjessing clătină iar din cap.

— Dar era un bărbat.

— Da.

— Și era singur în mașină?

— Da, dar părea că așteaptă pe cineva.

Wisting era convins că în taxi era Jens Hummel. Voia să afle mai multe, dar nu găsi nicio întrebare care să îi ajute să înțeleagă ce făcea de fapt Hummel. În schimb, se întoarse la locul crimei și adresă întrebările la care nu aflase un răspuns.

— S-a strigat sau s-a spus ceva? se interesă el.

— Elise a strigat ceva, răspunse Gjessing. *Nu* sau *încetează* ori ceva similar.

Christine Thiis clătină din cap.

— O cunoșteai pe victimă? îl întrebă ea.

Einar Gjessing își dresе vocea și duse paharul la gură.

— Pe Elise Kittelsen?

— Da.

— Nu o știam propriu-zis, dar știam cine este. Însă nu mi-am dat seama că ea era. Am aflat abia a doua zi.

— Cum de știai cine este?

Soarele se mutase pe cer și îi bătea lui Gjessing drept în ochi, iar el se ridică și aranjă umbrela mai bine.

— Prin cunoștințe comune, preciză el. Avea un iubit programator care a lucrat pentru mine o vreme și mi-a fost prezentată o dată în oraș, dar era mult mai tânără decât mine.

Wisting nu era interesat să discute despre relațiile lui Gjessing și de ce a fost pus sub acuzare și condamnat.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat când te-ai întors la fața locului, îl îndemnă el.

Gjessing își dresе glasul.

— Când am ajuns acolo, erau doar doi băieți, dar până la urmă a devenit un haos, cu oameni care veneau din toate părțile. A apărut un medic și s-a ocupat de victimă. Poliția a ajuns înaintea ambulanței, dar nu mai aveau ce să facă. Le-am spus în ce direcție fugise autorul și cum arăta. L-au dat în urmărire și, destul de repede, l-au prins.

— L-au adus la locul crimei?

Einar Gjessing confirmă.

— Da, m-au întrebat dacă-l pot identifica.

— Și ai putut?

— Da. Stătea pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Mi-au cerut să mă uit la el înainte să-l ducă în arest, ca să fie complet siguri.

— Și-ai fost sigur?

Einar Gjessing ridică iar paharul.

— Firește, răspunse el. Cine altcineva putea fi?

53.

Liftul urca huruind și hurducându-se spre etajele superioare. Îl întâmpină o tânără, îmbrăcată în uniforma specifică albastră-cenușie. Wisting îi înmână legitimația de serviciu, în schimbul uneia de vizitator, pe care o prinse de buzunarul de la piept înainte ca ofițerul din penitenciar să-l conducă mai departe prin clădire. Mănunchiul de chei de la cureaua polițistei zdrăngănea în timp ce aceasta îl ducea înspre celule. În fața unei uși mari cu zăbrele se opri, căută cheia potrivită și îl pofti înăuntru. Balamalele scârțâiră, după care ușa se închise în urma lui.

În mijlocul peretelui, deasupra ușii pentru vizitatori, era aprinsă o lampă roșie, iar polițista bătu la ușă înainte să o deschidă.

Înăuntru erau doi bărbați. Avocatul stagiar Olav Müller era așezat pe o canapea neagră de piele în dreptul ferestrei. Purta o pereche de pantaloni gri subțiri și o cămașă albă cu mâneci scurte, iar alături de el se afla o servietă.

Dan Roger Brodin stătea cu spatele. Era tuns foarte scurt și avea umeri înguști.

Se ridicară în picioare în același timp. Avocatul întinse mâna și se prezentă, iar Brodin îl salută dând din cap. În spatele lor, agentul de poliție închise ușa. Wisting privi în jur. Pe podea erau cutii cu jucării și pe covor erau desenate străzi și alei. Și deținuții aveau copii.

— I-am spus lui Dan Roger ce mi-ați zis la telefon, începu avocatul conversația. Că lucrați la un alt caz, într-un alt district, unde a fost folosită aceeași armă ca în cazul în care este acuzat el.

Wisting încuviință, își trase un scaun și îi așteptă pe ceilalți să se așeze, după care luă și el loc.

— Așa este, spuse el, prezentându-se și explicând cazul la care lucra.

Brodin îl privea fix în timp ce vorbea, cu fața îngustă încordată. Serioasă.

— Cumva, revolverul a fost transportat din Kristiansand în Larvik, rezumă avocatul stagiar după ce Wisting termină.

Brodin ridică din umeri și începu să-și cojească o rană de pe antebraț.

— Nu știu cum, spuse el în șoaptă.

— Care este ipoteza dumneavoastră? se arată avocatul curios, adresându-i-se lui Wisting.

— Sunt mai multe posibilități, răspunse Wisting. Dar victima din cazul nostru se afla în Kristiansand în ajunul Anului Nou. Este posibil ca el să fi găsit arma.

Avocatul stagiar își notă.

— Este posibil ca el să o fi împușcat? întrebă Brodin.

— Nu avem nicio probă ca să putem susține asta, răspunse Wisting.

— Dar, indiferent cine a fost făptașul, tu erai în apropiere. Poliția te-a arestat la doar câteva străzi distantă.

— Am auzit împușcăturile, încuviință Brodin. Sau... nu știu. Poate că au fost artificii. Au aprins artificii toată seara. Dar astea au fost ca niște simple bubuituri.

Wisting își scoase carnetul și documentele din dosar pe care le luase la el. Ceea ce spusese Dan Roger Brodin nu apărea în interogatoriu.

— Unde erai când ai auzit focurile de armă? îl întrebă el.

— Pe Tollbodgata, chiar în capăt, cred, răspunse Brodin, făcând semn cu capul spre fereastra din spatele apărătorului său.

Wisting își imaginează harta orașului. Tollbodgata era paralelă cu Dronningensgate, unde fuseseră trase focurile de armă.

— Ce făceai acolo? se interesă Wisting.

Bărbatul taciturn din fața lui ridică din umeri.

— Nimic, răspunse el.

— Ce ai făcut după aceea?

— Când după aceea?

— După ce ai auzit împușcăturile.

— Am mers mai departe.

Avocatul interveni:

— Te-a văzut cineva?

— Sigur. Erau mai multe persoane în zonă.

— Cineva cunoscut?

Brodin clătină din cap și continuă să-și pigulească rănilor de pe brațe. Wisting se uită la avocat. Pusese întrebarea prea târziu, se gândi el. Dacă într-adevăr credea în nevinovăția clientului său, ar fi trebuit să-i adreseze această întrebare de mult. Acum urmele se răciseră. Nimeni dintre cei care își puteau aminti nu-i mai puteau oferi un alibi.

— Ai observat vreun taxi? se interesă Wisting.

— Cel care a fost împușcat în Larvik era taximetrist, adăugă Müller ca să-l ajute.

— N-am văzut decât mașina poliției, răspuse Brodin. Probabil că se îndrepta spre femeia care a fost împușcată, dar s-au întors când m-au văzut.

— Și atunci ai fugit?

— Da.

Wisting nu voia să deschidă subiectul, dar trebuia să întrebe:

— De ce?

— Pentru că veneau după mine.

Era același răspuns pe care-l dăduse și în timpul interogatoriului, când spusese că s-a ascuns ca să nu îl găsească poliția.

Avocatul Müller își drese glasul.

— Am mai discutat acest lucru cu anchetatorii din caz, spuse el. Nu acesta trebuia să fie subiectul întâlnirii.

Wisting îl auzi. În minte i se înfiripa o idee și se aplecă peste masă.

— De ce? repetă el.

— Nu voiam să mă întorc la închisoare, răspuse Brodin, uitându-se la pereții din jurul său.

Wisting se aplecă și mai mult. Era evident că tânărul din fața sa nu înțelegea esența întrebării.

— De ce ar fi vrut poliția să te aresteze?

Dan Roger Brodin se uită încurcat la avocatul său și la teancul de documente aflate în fața sa.

— Mă potriveam descrierii.

Wisting încuviință răbdător.

— Da, dar la momentul acela nu știai asta. Așadar de ce ai fugit dacă nu ai făcut nimic rău?

— Eram eliberat condiționat, răspuse el. Nu voiam să fiu iar închis.

Wisting răsfoi documentele.

— Ai fost eliberat pe 22 decembrie?

Brodin confirmă dând din cap. Una dintre cojile de pe brațul său se desprinsese și din rană se scurse puțin sânge, pe care îl șterse cu palma.

— Printre condițiile eliberării era și aceea să nu consumi droguri? continuă Wisting.

Brodin dădu iar din cap. Wisting scoase raportul conținând rezultatele

analizelor de sânge, care consemna că la momentul arestării în sânge erau urme de cannabis, în concentrație de 1,79 la mie.

— Așadar când ai declarat că ai fugit de poliție de teamă să nu fii arestat, te refereai la faptul că ai încălcat condițiile eliberării condiționate.

Brodin încuviință, ca și cum fusese clar pentru toată lumea de la început.

— Tocmai fusesem eliberat, spuse el.

Avocatul studie documentele lui Wisting și regăsi aceleași înscrisuri pe care le avea în propriul teanc. Dădu să spună ceva, dar renunță. În spațiul îngust al sălii pentru vizitatori, aerul era deja cald și umed. Wisting se uită pe fereastră. Evident, nu era deschisă.

— Trebuie să te mai întreb ceva, continuă el.

Dan Roger Brodin se uită la avocatul său pentru a-i cere permisiunea, iar Olav Müller încuviință. Wisting se lasă pe spate, ținându-și notițele în poală. Trebuia să o ia încetul cu încetul.

— Îl cunoști pe un anume Mathias Gaukestad?

Bărbatul acuzat de omucidere părea confuz.

— Da.

— De unde?

— Din liceu.

Wisting încuviință.

— Știi unde lucrează acum?

— La McDonald's.

— Îți amintești să fi mers la McDonald se în ajunul Anului Nou?

Brodin ezită.

— Poate, răspunse el.

— Mathias Gaukestad își aduce aminte de tine, îi explică Wisting. Spune că ai încercat să achiți cu o bancnotă de 1.000 de coroane.

Părea că tânărul începe să-și dea seama de ceva. Avocatul său răsfoi lista martorilor.

— De unde știți?

— Este din registrul datelor de primă sesizare, preciză Wisting. Nu îl vei găsi în exemplarele tale.

Se întoarse iar către Brodin.

— Leni Dyste a spus același lucru, continuă el. V-ați întâlnit la centrul comercial AMFI din Vågsbygd cu câteva zile înainte. Aveai mulți bani la tine și i-ai oferit o cafea la Cafeneaua Seblis.

— Leni a murit, spuse Brodin.

— Știu, răspunse Wisting. Dar a spus că fuseseși plătit bine să faci un comision.

Avocatul își schimbă poziția. Wisting vedea că este sceptic cu privire la atragerea clientului său într-o discuție ce se învârtea în jurul banilor.

— Toate acestea au legătură cu cazul? întrebă el.

Wisting înțelegea că nu vrea să abordeze un subiect care arunca suspiciunea asupra clientului său, dar era evident că Müller nu înțelegea întregul context.

— Ai mai fost condamnat pentru furt și înainte, sublime Wisting. Și acest caz pare a fi o tâlhărie, dar ideea este că nu aveai niciun motiv să o jefuiești pe Elise Kittelsen dacă primiseși deja destui bani ca să faci un serviciu.

Nici avocatul, nici clientul său nu mai spuseră nimic.

— Putem face o pauză? întrebă Olav Müller și se ridică. Trebuie să vorbesc cu Dan Roger între patru ochi.

Wisting încuviință. Gândul care nu-i dăduse pace se înfiripase, evident, și în mintea avocatului. Comisionul pentru care fusese plătit Dan Roger Brodin ar fi putut fi uciderea lui Elise Kittelsen.

54.

Avocatul apăsă pe butonul interfonului de lângă ușa. La scurt timp după aceea, în difuzor se auzi un zumzet.

— Gardian?

Müller îi explică gardianului situația și-i spuse să-l lase pe Wisting să iasă din încăpere. Se scurse o vreme până când se auziră cheile zornăind dincolo de ușa. Le deschise un alt gardian decât cel care îl condusesse înăuntru și-l invită pe Wisting într-o cameră de recreere, unde i se oferă o ceașcă de cafea. Băuse destulă cafea, dar acceptă, mai mult pentru a-și umple timpul cât discuta Brodin cu avocatul său.

— A declarat ceva în plus? îl întrebă gardianul, oferindu-i lui Wisting un pahar de carton.

— Puțin, încuviință Wisting. Dar ne va mai da niște informații.

— Nu a mărturisit, nu?

Drept răspuns, Wisting zâmbi și sorbi din pahar.

— Majoritatea celor de aici sunt nevinovați, continuă ofițerul făcând semn cu capul spre panoul pe care erau trecute numele deținuților. Chiar dacă s-a dovedit contrariul.

Wisting se duse la fereastră. Din perspectiva locuitorilor, orașul de afară era de două ori mai mare decât al său. Aici era un străin. Fiecare oraș are pulsul său, propria sa personalitate, care necesitau timp pentru a fi deslușite. Kristiansand părea un oraș liniștit, aproape adormit, dar și aici calmul aparent ascundea vâltori. Și aici, criminalitatea era în creștere, devenea mai complexă, mai transfrontalieră și mai organizată ca înainte.

— De când a fost stabilită data procesului, este prima dată când primește vizitatori, spuse gardianul, așezându-se pe o canapea confortabilă.

— Dar cine a trecut să-l vadă? se interesă Wisting.

— De obicei, avocații sau cineva de la serviciul de vizitatori^[2].

— Nu a venit nicio rudă? Și niciun membru al familiei?

Gardianul clătină din cap.

— Nu cred să aibă mulți apropiați, răspunse el. Mama lui a fost la noi cu câțiva ani în urmă. Probabil că nu se va întoarce de bunăvoie.

Se aplecă deasupra măsuței și sorbi din paharul său de cafea.

— Nu pentru așa ceva. El o vizita însă. O oră în fiecare miercuri. Puteai să-ți potrivești ceasul după el.

Din stația radio pe care o avea la centură se auziră niște interferențe. Gardianul o ridică și răspunse afirmativ, după care se uită iar la Wisting.

— Cred că este al patrulea sau al cincilea avocat care vine, continuă el. Nici nu cred că este încă avocat, doar un stagiar. Nu este ceva obișnuit să se schimbe avocații așa, dar de obicei se întâmplă la cererea clientului.

Wisting dădu din cap. Furtul clienților de la alți avocați era o practică știută. Toate societățile de avocatură vânau cazurile care le aduceau publicitate. Unii avocați se foloseau de propriii clienți ca să îi recomande celorlalți deținuți și își măreau astfel clientela.

— Le-ar plăcea să îi aibă pe Kvammen, Elden, Meling sau alt avocat celebru când sunt arestați, spuse ofițerul. Dar, când cazul nu mai este mediatizat, apar lacheii.

Wisting sorbi din pahar și se întoarse iar la fereastră. Patru avocați diferiți din aceeași firmă de avocatură însemna că Dan Roger Brodin nu mai prezenta interes pentru ei. Asasinatul comis de Anul Nou era un caz pierdut, în care toată compasiunea era rezervată victimei.

Stația radio scoase iar niște sunete. Gardianul răspunse și primi mesajul că Brodin și avocatul îl așteptau pe Wisting în camera pentru vizitatori.

Acesta vărsă restul cafelei în chiuvetă și aruncă paharul în găleata de gunoi. Apoi îl urmă pe gardian pe holurile cenușii până la vorbitor.

Dan Roger Brodin și avocatul apărării erau așezați pe aceleași locuri. După expresia de pe chipurile lor, era imposibil să-și dea seama despre ce discutaseră.

Wisting îi mulțumi gardianului, intră în încăpere și se așeză, iar ușa se închise în urma sa. Olav Müller îi făcu clientului său un scurt semn cu capul.

— Spune-i despre bani, îl rugă el.

Brodin înghiți în sec.

— Am spart un container, spuse el cu ochii ațintiți la masă.

Wisting nu răspunse, așteptând detalii.

— A fost un furt comis la comandă, explică avocatul când detaliile întârziară să apară. Un container cu artificii. A primit 10.000 de coroane pentru lovitură.

— S-a scris în presă despre asta după aceea, spuse Brodin și începu să-și

pigulească iar rănille.

Wisting se uită pe rând la Müller, apoi la Brodin.

— Ești conștient că, dacă vrei să aibă vreo valoare în instanță, trebuie să spui cine ți-a dat banii?

Brodin se foi pe scaun.

— Nu știu cum îl cheamă, spuse el. Sarcina mi-a fost dată prin intermediul altcuiva.

— Cine?

— Cineva pe nume Stikkan, sau cel puțin așa își spune. Wisting se lăsă pe spetează. Furtul nu avea să influențeze cazul. Dacă intenționau să se folosească de această circumstanță în instanță, Brodin și avocatul său trebuiau să solicite poliției din Kristiansand efectuarea de cercetări suplimentare.

— De unde îl știi? îl întrebă el totuși.

— Este din Arendal, răspuse Brodin. Am fost colegi de celulă la un moment dat.

O rază de soare se strecură prin fereastră, luminând chipul lui Brodin.

— A venit cu o dubă mare, seara târziu, în Ajunul Crăciunului, continuă el. Avea la el o hartă, mi-a explicat cum să procedez și unde să las mașina.

— Te-a văzut cineva? îl întrebă avocatul. Erai cu cineva în Ajunul Crăciunului?

— Eram la Shalam.

— Shalam? Ce este asta?

— Este o asociație creștină. Servesc cina de Crăciun unora ca mine.

Wisting se duse cu gândul la cum petrecuse el Ajunul Crăciunului. Fuseseră doar el, Line și tatăl său. Cei mai dragi, dar tot s-a simțit singur și cu sufletul gol.

— N-ai fost la mama ta? îl întrebă el.

Dan Roger Brodin clătină din cap.

— N-am reușit să ne vedem.

— Dar te-a văzut cineva urcând în dubă? Există martori care să îți confirme povestea?

— Nu, s-a întâmplat după aceea. Noaptea. Nu este nimeni afară atunci, în noaptea de Ajun.

— Ce-ai făcut cu banii? se interesă Wisting.

Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei ridică din umeri.

— I-am cheltuit.

— Pe ce?

— Pe de toate. Pe datorii și altele. Majoritatea s-au dus în câteva zile.

— Aveai 643 de coroane la tine când ai fost arestat, spuse Wisting.

— Am luat și eu câteva artificii, încuviință Brodin. Le-am vândut separat.

Wisting rămase pe gânduri, cântărind relevanța aspectelor nou-ivite. Erau martori care puteau confirma că Brodin avea bani de Crăciun, dar, chiar dacă avocatul avea să-l găsească pe Stikkan și să-l determine să confirme povestea, asta nu însemna altceva decât o mică diversiune în privința vinovăției. Mai existau și cei trei martori care asistaseră la crimă.

— De fapt, de-asta am și fugit, continuă Brodin.

— Ce vrei să spui?

— Nu era doar problema eliberării condiționate. Tocmai aprinsesem o baterie de artificii și o aruncasem într-un tomberon. A făcut un zgomot teribil când a explodat, împruscând cu roșu și verde peste tot.

Müller se aplecă în față.

— Unde era tomberonul? îl întrebă el.

— În stația de autobuz din fața supermarketului Kiwi, răspuse Brodin. A început să ardă, așa că am fugit.

— S-au produs pagube mari?

Clientul său ridică din umeri fără să-și dea seama de sensul întrebării avocatului, însă, dacă distrugerile fuseseră raportate de cineva și intervenise brigada de pompieri, putea să îi ofere un oarecare alibi. Cel puțin, ceva care să infirme cronologia prezentată de poliție.

— La cât timp după aceea ai auzit focurile de armă? continuă avocatul.

Brodin răspuse în stilul caracteristic, ridicând din umeri.

— Cinci minute? sugeră avocatul.

— Puțin mai mult, poate, răspuse clientul său.

Wisting se lăsă pe spetează, observându-i pe cei doi.

Dan Roger Brodin își curăța absent antebrațele zgâriate, în timp ce avocatul încerca să obțină de la el cât mai multe informații. Dar, chiar dacă ar fi existat o sesizare despre un tomberon incendiat, nici aceasta nu avea vreo valoare în procesul ce urma. Avocatul avea să sublinieze cât de illogic ar fi fost ca Dan Roger Brodin să se joace cu artificii cu câteva minute înainte de comiterea tâlhăriei, în timp ce procurorul urma să susțină că povestea cu tomberonul ar fi putut porni de la ceva ce observase întâmplător

Brodin în drum spre locul crimei și de care se folosea în apărarea lui.

— Ți-au mai rămas artificii? se interesă avocatul.

— Am ascuns o parte din ele, răspunse clientul său. Îmi mai rămăseseră câteva baterii.

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un punct de transformare de lângă Otra. Există un grilaj de la spațiul de ventilare care este desprins.

Un zâmbet se înfiripă pe buzele lui Müller.

— E posibil să mai fie acolo?

Brodin ridică din umeri.

— Dacă n-a trecut nimeni pe acolo, da.

Avocatul era entuziasmat și încercă să îi explice clientului:

— Dacă artificiile mai sunt acolo, o să-ți susțină explicația. Nu erai în centrul orașului ca să comiți o tâlhărie. Aveai bani și urma să mai câștigi vânzând artificiile furate.

De pe brațul lui Dan Roger Brodin se desprinsese încă o coajă. Pentru prima dată, părea să îi fi stârnit interesul ceva.

— O să creadă așa ceva? întrebă el. O să aibă încredere în mine?

— Dacă găsim artificiile, încuviință avocatul.

Scoase o foaie de hârtie și îl rugă pe clientul său să schițeze o hartă a locului în care erau ascunse artificiile. Pixul aluneca repezit pe hârtie.

Wisting nu împărtășea entuziasmul lui Müller. Povestea artificiilor era doar un insignifiant contraargument față de probele acuzării. În cel mai bun caz, putea să creeze o oarecare distragere a atenției de la cazul clar al parchetului, dar noile detalii puteau fi folosite și în sens invers. Dan Roger Brodin cunoștea orașul. Infractor fiind, știa unde să ascundă câteva artificii. Totodată, știa și unde poate să ascundă un revolver astfel încât să nu-l găsească poliția, dar de unde să fie luat ulterior de alți infractori.

Avocatul își luă servieta, în semn că timpul pentru vizită se terminase.

— Veniți? întrebă el, întorcându-se spre Wisting.

— Unde?

— Să vedem dacă artificiile mai sunt acolo, preciză el. Nu pot să merg singur. Am nevoie de un martor credibil și mă îndoiesc că vreun reprezentat al poliției de aici se va arăta interesat.

Wisting se uită la ceas. Întâlnirea cu Brodin nu îl adusese mai aproape de adevăr în privința revolverului și mai erau de studiat alte câteva sute de

documente.

— Durează doar câteva minute, continuă avocatul, deschizând servieta.

— Bine, încuviință Wisting.

Olav Müller scoase o hârtie din servietă și i-o înmână lui Wisting înainte să strângă dosarul.

— Ce este asta? îl întrebă Wisting, dar înțelese imediat despre ce era vorba.

— Doar o notificare, răspuse avocatul.

Era copia unei scrisori către Parchet, prin care firma de avocatură solicita ca inspectorul principal de poliție William Wisting să fie citat ca martor în procesul împotriva lui Dan Roger Brodin.

— Procesul începe luni, obiectă Wisting. Crezi că Parchetul va fi de acord? Este o notificare tardivă.

— Arma crimei a apărut cu puțin timp în urmă, răspuse Müller. În plus, ei nu-și doresc să amâne procesul. Este un caz răsunător, în care poliția trebuie să demonstreze eficiență și dedicare. Vor să finalizeze dosarul până la sfârșitul verii.

Wisting împături scrisoarea. Avocatul se apropie de interfonul de pe perete și anunță că întâlnirea cu Dan Roger Brodin se încheiase.

55.

Olav Müller își aprinse o țigară de îndată ce ajunseră pe trotuar. O prinse între buze și analiză schița desenată de Dan Roger Brodin.

— Am putea să mergem pe jos, spuse el, arătând cu degetul înspre râu. Este la vreo două străzi distanță.

Wisting încuviință. O pâclă de zăpușeală plutea deasupra asfaltului și încețoșa panorama stradală.

— Te-ai ocupat de multe astfel de cazuri? întrebă el.

Müller strivi țigarea.

— La ce vă referiți?

— Cazuri de omucidere.

— Nu singur, recunosc avocatul. Mai am câteva luni până la definitivat. Acest caz îmi dă șansa să dobândesc experiență în instanță.

— Ai fi putut alege un caz mai simplu, spuse Wisting.

— Ar fi fost mai simplu dacă și-ar fi recunoscut fapta, încuviință Müller. Sau dacă ar fi existat temeieri pe care să îmi întemeiez pledoaria. Dar am parcurs totul. Neagă orice legătură cu crima.

Merseră mai departe în tăcere. Clădirile de pe ambele părți ale străzii erau impregnate de mirosul gazelor de eșapament și praful de pe străzi. Wisting se întreba dacă avocatul avea vreo strategie bine pusă la punct. Una era să evidențieze hibeale anchetei efectuate de poliție și ale probelor, însă, dacă voia să câștige, trebuia să prezinte instanței o explicație alternativă. În realitate, nu exista niciun dubiu. Ca să convingă pe cineva de nevinovăția clientului său, trebuia să vină cu un scenariu care să cuprindă toate probele și să le ofere o altă interpretare. La modul ideal, ar fi trebuit să poată indica și un alt vinovat.

— Totul se va reduce la durata pedepsei, spuse Müller, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Wisting. Acolo vom avea ceva de spus. N-a avut o viață ușoară, știți.

Porțiuni din ceea ce urmă se pierdură în zgomotul făcut de un autobuz ce oprea în stație și de pasagerii care coborau, dar Wisting înțelese că strategia lui se baza pe elemente de psihologie și urmărirea trezirea simpatiei pentru acuzat. Intenționa să le spună că Dan Roger Brodin însuși era victima unei

copilării dificile și că nu primise niciodată ajutorul sau tratamentul necesar.

Strada se termina la un loc de joacă împrejmuțit cu gard de sârmă, o parcare și un ponton pe malul râului. Niște copii se dădeau în leagăne. Müller aruncă țigara și verifică harta schițată de Brodin.

— Acolo, jos, spuse el, arătând spre o construcție din cărămidă cenușie aflată sub un mesteacăn.

Pereții erau acoperiți de graffitti.

Wisting îl lăsă pe avocat să meargă în față. Dădu deoparte câteva crengi și ocoli punctul de transformare ca să ajungă în partea din spate.

— Aici este grilajul!

— Ar trebui să faci o fotografie înainte să-l dai la o parte, îi sugeră Wisting.

— Da, desigur.

Müller scoase telefonul și îl ridică în fața lui. Între zăbrelele grilajului se vedea o cutie de bere presată, iar pe jos erau și alte gunoaie. Wisting împinse cu vârful piciorului o seringă folosită.

Avocatul apucă grilajul cu mâna dreaptă și îl scutură, iar tencuiala de pe margine cedă.

— S-a desprins, spuse el triumfător, după care îl scoase.

Wisting se apropie.

Müller lăsă grilajul jos și aprinse lanterna pe telefonul mobil. Spațiul nu avea mai mult de 30 de centimetri adâncime, dar continua în părțile laterale. Îndreptă lanterna într-o parte, apoi în cealaltă. Nu era nimic acolo.

56.

Pe masa din sala de ședințe a secției de poliție apăruse o cutie de pizza. Christine Thiis lăsă din mână un dosar când Wisting intră în încăpere.

— Cum a mers? se interesă ea.

Wisting luă o felie de pizza.

— Nu știe nimic despre revolver, răspuse el în timp ce mânca. Cel puțin, nu ceva ce să-mi spună mie.

Se așeză și îi povesti despre furtul artificiilor.

— Un alibi penal, rezumă ea.

Wisting încuviință. Se mai întâmplase ca un acuzat să fie achitat pentru o infracțiune întrucât comisese o alta în același timp.

— Doar că nu are alibi, spuse el. Avea timpul și posibilitatea să le comită pe amândouă.

— Îl crezi?

— Dacă am fi găsit restul artificiilor în ascunzătoare, explicația lui s-ar fi susținut, răspuse Wisting ridicând din umeri, așa cum făcuse și Dan Roger Brodin pe tot parcursul discuțiilor din închisoare. Fie le-a găsit altcineva, fie povestea nu este adevărată.

— Dar se confirmă că furtul s-a petrecut cum l-a descris el?

— A spus că știrea a apărut în ziare. Este posibil ca presa să fie sursa lui de inspirație, dar nu văd de ce-ar inventa o poveste care nu-l plasează mai departe de locul acțiunii și al crimei.

Christine Thiis își îndreptă atenția spre laptopul de lângă ea și curând găsi mențiuni despre furt pe pagina de internet a ziarului local. În timp ce mânca, Wisting citi peste umărul ei. Artificii în valoare de peste 100.000 de coroane fuseseră furate la Lund dintr-un container care nu avea semne distinctive și nici acces direct, astfel încât poliția bănuia că autorii știau unde se afla și ce conținea.

— Ai văzut harta? o întrebă Wisting.

— Ce hartă?

Wisting se șterse pe mâini și începu să răsfoiască documentele.

— Ryttingen a declarat într-un interviu că atacul asupra lui Elise Kittelsen a fost, probabil, planificat cu atenție, preciză el. Brodin avea în

buzunarul pantalonilor o hartă a locului crimei.

Găsi ce căuta – raportul de la arestare, unde erau enumerate obiectele pe care le avea acuzatul asupra lui.

Harta locului crimei era marcată drept proba A-3, găsită în buzunarul drept de la spate. Wisting i-o arată lui Christine Thiis.

— Ai văzut harta asta? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Înseamnă că este în dosarul acesta, spuse ea luând din teancul de dosare unul subțire, verde, pe care era făcută mențiunea *Probe – copii*.

Dosarul servea unui scop practic pentru anchetatori. Toate documentele care constituiau probe în dosar erau copiate, astfel încât cei care lucrau la caz să nu fie nevoiți să ia dovezile din camera probelor de fiecare dată când trebuiau să facă verificări. Același principiu era valabil și în ceea ce privește chitanțele, notițele, cheile și orice alte mărunțișuri care încăpeau pe suprafața unui copiator.

Christine Thiis răsfoi filele până ajunse la hartă. Era genul de hartă care se găsește la recepția hotelurilor și care putea fi ruptă dintr-o agendă.

Copia din dosar avea dungi și pete în locurile în care fusese îndoită.

— Este ceva marcat pe ea? întrebă Wisting, analizând împreună cu ea rețeaua ordonată a străzilor.

Originalul era probabil în format A3 și în culori. Harta din fața lor era monocromă și redusă la format A4, ca să încapă în biblioraft.

— Nu pare, răspunse ea.

Wisting deschise clema și scoase harta din dosar.

— În raport scrie că este o hartă a locului crimei, dar asta este harta întregului oraș.

Îndoi hârtia urmând liniile inițiale ale pliantului. În partea de sus, străzile erau paralele. Locul în care fusese ucisă Elise Kittelsen, aflat în afara perimetrului școlii închise, se afla în mijlocul hărții. Când întoarse harta, în centrul ei era cartierul Lund, de unde fuseseră furate artificiile.

— Aceasta ar putea fi harta pe care a primit-o de la Stikkan.

— Stikkan?

— Tipul care i-a dat de lucru. I-a arătat pe o hartă locul în care se afla containerul.

— În timpul interogatoriului ce a spus despre hartă?

Wisting luă dosarul cu documentele cazului și răsfoi paginile până la

declarația dată de Brodin poliției.

Acuzatului i s-a prezentat harta găsită în buzunarul drept de la spate, proba A-3, citi el cu voce tare. Declară că o are de ceva timp, dar că a uitat de ea. Nu știe de unde o are.

— Chiar pare mai logic că i-a indicat cineva pe hartă locul unui furt, decât că a folosit-o să planifice o crimă, spuse Christine Thiis.

Wisting închise biblioraftul pe care îl avea în fața lui și căzu pe gânduri.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea.

El ezită să răspundă. De ceva timp îi stăruia în minte un gând pe care se temuse să-l împărtășească altora. Acum era însă momentul potrivit.

— Cred că Dan Roger Brodin este nevinovat, spuse el în șoaptă privind înspre biroul lui Ivar Horne. Cred că vor să trimită în judecată un nevinovat.

Christine Thiis părea să nu fie sigură dacă vorbea serios sau doar glumea.

— Poate că harta nu dovedește nimic, spuse ea. Dar există trei martori oculari, iar el avea pe mâini reziduuri de praf de pușcă de la arma crimei.

— Chiar avea? întrebă Wisting.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Cel puțin așa scrie în rapoarte, spuse ea, și începu să răsfoiască documentele cazului.

Wisting își puse mâna peste a ei.

— Nu se spune că provine de la arma crimei, îi atrase el atenția.

— Nu, sigur că nu. Dar praful de pușcă este praf de pușcă.

— Exact, încuviință Wisting. Cred că este posibil ca praful de pușcă de pe mâinile lui Brodin să fi provenit de la artificii, nu de la arma crimei.

Christine Thiis rămase cu gura căscată. Logica explicației alternative o puse pe gânduri. Se lăsă pe spetează și oftă.

— Substanțele chimice din compoziția prafului de pușcă nu diferă de cele folosite la artificii? contraargumentă ea.

— Probabil, răspuse Wisting. Dar nu au verificat. Nici nu au avut la dispoziție arma de la care să ia o mostră pentru comparație. Până acum, adăugă și se ridică în picioare. Ai auzit de proba de foc?

— Da, răspuse ea fără să pară că înțelege la ce se referă el. Este o încercare extrem de dificilă.

— Dar știi de la ce provine cuvântul?

Ea clătină din cap.

— Dintr-un cod de legi babilonian antic, preciză Wisting. Testul focului era o tehnică pentru determinarea vinovăției. Acuzatul trebuia să lingă o lingură încinsă scoasă direct din foc, după care preotul trebuia să analizeze limba pentru a interpreta semnele lăsate pe ea de zei. Vinovat sau nevinovat? Arsurile de pe limbă erau cele care decideau și reprezentau diferența între viață și moarte.

Luă harta și o despături.

— Ai zice că de-atunci s-a mai schimbat sistemul judecătoresc, dar e vorba tot de interpretarea semnelor și de căutarea unui înțeles pentru ceea ce vedem. Nu se reduce totul la munca de poliție. Facem judecăți și aprecieri tot timpul, îi cântărim pe ceilalți în funcție de hainele pe care le poartă, de mașina pe care o conduc, de casa unde stau, de educație și de ocupație. Uneori avem dreptate, alteori greșim. Poate că ne înșelăm cu privire la Dan Roger Brodin.

Christine Thiis nu răspunde. Se ridică și luă dosarul cu datele de primă sesizare din cutia de carton de pe masă.

— Atunci, poate că asta ar putea prezenta interes, spuse ea răsfoind până la documentul căutat, pe care i-l arată lui Wisting.

Era un formular pentru informațiile primite telefonic, datat 2 ianuarie. În coloana numelor era consemnat *Anonim*, dar în coloana alăturată era trecut un număr de telefon. În câmpul dedicat informației în sine, era o singură propoziție: *Nu ați arestat pe cine trebuia.*

Pontul în sine nu avea nicio valoare. Era o afirmație lipsită de conținut și majoritatea anchetatorilor nici nu s-ar fi oboșit să o consemneze, darămite să o păstreze la dosar. Probabil că informația a fost preluată de un agent conștiincios sau de un polițist fără experiență.

— Apelul a fost efectuat din Larvik, preciză ea, indicând căsuța unde era numărul de telefon.

Era un număr de telefon fix, iar prefixul indica locul unde se afla interlocutorul.

— L-ai verificat? o întrebă Wisting.

Ea se duse la laptop și tastă numărul format din opt cifre.

— Nealocat, citi ea.

Wisting se încruntă.

— Roagă-l pe Hammer să verifice, îi sugerează el.

Christine Thiis încuviință.

— Dar îi avem încă pe cei trei martori oculari, îi reaminti ea.

Wisting își trase un scaun și se avântă în cutiile cu documentele din caz.

— Știu, oftă el, alegând un nou biblioraft. Dar, dacă vrem să rezolvăm cazul nostru, mai întâi trebuie să-l deslușim pe acesta.

57.

În spatele ochilor începuse să se resimtă o durere de cap surdă. Wisting dădu hârtiile la o parte, merse la blatul de bucătărie, luă un pahar din dulap, după care deschise robinetul de la chiuvetă.

În toate anchetele existau mărturii false, se gândi el cât lăsa apa să curgă. Nu pentru că ar fi mințit cineva cu intenție, ci pentru că avea impresia că văzuse ceva când, de fapt, nu era așa. Martorii încurcau evenimentele imaginare cu cele reale. Memoria le era influențată de experiențele anterioare, de ceea ce le spusese alții și de felul cum erau formulate întrebările. Chiar dacă ești atent, îți pot scăpa elemente esențiale. Este perfect normal. Creierul omenesc nu este dotat cu memoria detaliilor și, în situația unui interogatoriu, adesea existau așteptări nerealiste cu privire la ce își putea aminti cel interogat.

Ca anchetator, de multe ori îi era dificil să știe ce să creadă. De multe ori, cei mai credibili martori erau cei care vorbeau bine și păreau încrezători. Vocabularul sărac și lipsa de coerență influențau credibilitatea, dar credibilitatea nu avea obligatoriu impact asupra acurateței.

Își umplu paharul, bău și simți cum apa rece îi limpezește gândurile.

Christine Thiis își ridică privirea din teancul de hârtii din fața ei.

— Ai văzut filmul cu gorila? o întrebă Wisting.

— *King Kong?*

El începu să râdă.

— Nu, mă refer la psihologia martorului. Este un film realizat pe un teren de baschet, unde fiecare echipă are câte cinci jucători. L-au prezentat la un curs la care am participat. Înainte să pornească filmul, ți se cere să numeri de câte ori își aruncă mingea unul altuia jucătorii îmbrăcați în alb. În toiul meciului, intră pe teren cineva deghizat în gorilă. La final, nu te întreabă nimic despre pase, ci dacă a observat cineva și altceva. Foarte puțini au văzut gorila.

Christine Thiis nu spuse nimic, neștiind care era scopul poveștii.

— Demonstrează cât de neatenți suntem, explică el. Că un lucru esențial într-o anumită situație poate fi trecut cu vederea pentru că suntem preocupați de altceva.

Wisting se așeză la loc pe scaun.

— Și cam așa și stau lucrurile, adăugă el. Suntem preocupați de altceva. Ea își duse capătul pixului la gură.

— Când vine vorba de situații dramatice, oamenii își amintesc bine, spuse ea. Nu cred că martorii din acest caz erau interesați de altceva în afară de cele ce se petreceau sub ochii lor.

Wisting nu răspunse.

— La ce te gândești? se interesă ea.

— La un poștalion jefuit în Franța, în secolul al XVIII-lea, răspunse el. Au fost mulți martori și au fost recunoscute șapte persoane care fuseseră implicate. Toate au fost condamnate și spânzurate pentru comiterea jafului, cu toate că niciunul dintre martori nu a văzut mai mult de cinci făptași.

Christine Thiis mută pixul în celălalt colț al gurii.

— Crezi că toți cei trei martori din acest caz se înșală?

Wisting alinie cele trei mărturii pe masa din fața sa.

— Seamănă prea mult între ele, spuse el ridicând fotografia lui Dan Roger Brodin făcută la momentul arestării – un tânăr firav și înalt, cu privirea speriată.

— Toți cei trei martori l-au descris în termeni aproape identici, continuă el. În cazul în care cel care întocmește raportul vorbește succesiv cu toți martorii, poate să preia elemente și descrieri de la un martor la altul, dar aceștia au fost interogați de trei anchetatori diferiți. Cu toate acestea, declarațiile coincid.

— Din punctul meu de vedere, în sala de judecată va fi o situație de vis, comentă ea.

Wisting încuviință.

— Dar, de obicei, ceea ce visezi nu este real, sublinie el. Chiar dacă trei persoane au văzut același eveniment, fiecare îl percepe diferit.

Christine Thiis se ridică, ocoli masa și rămase în picioare lângă el, citind declarațiile date de cei trei martori oculari. Wisting le știa pe dinafară. Autorul avea aspect nordic, vârsta de circa 25 de ani, în jur de 180 de centimetri înălțime, slab, părul blond tuns scurt și purta un pulover pe gât inscripționat, o geacă gri, pantaloni închiși la culoare și teniși albaștri.

— Înțeleg ce vrei să spui, încuviință ea. Cei doi prieteni au avut timp să vorbească între ei înainte să fie interogați. Au fost duși pe bancheta din spate a unei mașini de poliție și, desigur, este posibil să se fi influențat

reciproc.

Wisting trase înspre el declarația lui Terje Moseid, cel care nu fusese în legătură cu cei doi prieteni.

— Aș dori să stau de vorbă și cu el, înainte să încheiem pe ziua de azi, spuse el ridicându-se.

— Pot să vin și eu?

— Desigur.

Wisting mai luă o felie de pizza înainte să plece. Ivar Horne ridică privirea de la biroul său de pe cealaltă parte a holului.

— Ne întoarcem, îi explică Wisting. Te mai găsim aici mai spre seară?

Horne se întinse în scaun.

— Este suficient să sunați înainte să vă întoarceți, răspunse el. Avem o operațiune de supraveghere a unei cunoștințe comune, așa că o să fiu aici până se duce la culcare.

— Phillip Goldheim?

— Mister NiceGuy însuși, încuviință Horne.

Wisting era gata să întrebe despre ce era vorba, dar îl întrerupse telefonul mobil al lui Christine Thiis.

— Hammer, preciză ea după ce se uită la ecran.

Se îndreptară spre lift. Ea răspunse monosilabic și termină convorbirea chiar în clipa când se deschisera ușile ascensorului.

— A identificat numărul cu 331, explică ea. Este telefonul public de la gară.

Wisting își dădu capul pe spate și se uită la tavan în timp ce liftul cobora.

— Așadar cineva a sunat de la o cabină telefonică din Larvik ca să le spună anchetatorilor din Kristiansand că nu au prins pe cine trebuia, spuse el, fără să știe câtă importanță să acorde noii informații.

— Nu știam că mai există telefoane publice, comentă Christine Thiis.

Liftul se opri și ușile se deschisă. Doi polițiști în civil stăteau pe hol și discutau cu un bărbat la bustul gol. Trecură în liniște pe lângă ei, ieșiră în stradă și urcară în mașină. După ce se așezară, Christine Thiis dădu glas gândurilor lor:

— Dacă Brodin nu este cine trebuie, cine este atunci vinovatul?

Wisting se uită în sus la clădirea impozantă a secției de poliție.

— Nu știu, răspunse el. Dar avem foarte puțin timp să aflăm.

58.

De data asta, Wisting sună înainte ca să stabilească întâlnirea cu cel de-al treilea martor. Numărul de telefon era trecut în secțiunea pentru date personale din declarația consemnată la interogatoriu.

Terje Moseid răspunde după trei apeluri. În fundal se auzea zgomotul produs de vânt și motor.

Wisting se prezintă și îi spune că îl căuta în legătură cu procesul ce urma să înceapă în săptămâna respectivă.

— Ai timp pentru o scurtă discuție? îl întrebă el.

— Chiar acum mă întorc cu barca în port, răspunde interlocutorul.

— Unde amarezi?

— În Tresse.

Wisting știa locul. Tresse era locul de petreceri al orașului, în centrul falezei.

— Putem ajunge acolo în zece minute, spune el.

— De fapt, nu este un moment tocmai potrivit, încercă Moseid să protesteze.

— Nu durează mult, îl asigură Wisting. Vin cu mașina și ne vedem în port.

Înainte să apuce Moseid să se opună, porni motorul și demară.

Soarele era la asfințit. Umbrele catargelor se lungiseră mult pe țărm. Wisting merse cu mașina până pe chei, unde opri. Patru sau cinci tineri veneau dinspre o barcă cu prora ascuțită și dotată cu motor puternic.

Christine Thiis își puse ochelarii de soare. Wisting coborî ultimul din mașină și merse în întâmpinarea grupului de tineri.

— Terje Moseid? întrebă el, îndreptându-și privirea spre un tânăr cu dinți albiți și bronzat.

— Eu sunt, încuviință el, mutând o geantă în mâna stângă ca să poată da noroc.

Wisting se prezintă din nou și preciză și cine era Christine Thiis. Moseid îi rugă pe ceilalți să meargă la mașină și să-l aștepte.

— A apărut arma crimei, îi explică Wisting, ceea ce ridică noi întrebări. Mă întreb dacă putem parcurge totul din nou, continuă el. Dacă ne poți

spune ce ai văzut și făcut în acea noapte.

Moseid aruncă o privire în direcția prietenilor săi.

— Nu știu nimic despre armă, spuse el. Am observat doar că a fugit cu ea.

— Poți să începi cu începutul? îl rugă Wisting.

Bărbatul din fața lui oftă și începu să prezinte ceea ce părea o poveste exersată. Probabil că nu o repetase doar pentru poliția din orașul natal, ci și pentru familie și prieteni. Wisting îl ascultă fără să-l întrerupă. Avea explicații detaliate despre cum încercase să oprească sângerarea victimei și ce făcuse împreună cu prietenul lui ca să-i salveze viața femeii, dar vagi în ceea ce îl privea pe autor și direcția în care fugise acesta.

— Eram mai preocupat în legătură cu ea, recunosc el.

— Îl poți descrie pe autor? îl întreabă Christine Thiis.

Unul dintre băieții de lângă mașină strigă ceva. Terje Moseid îi făcu semn cu mâna cum că îl auzise. Apoi recită aceeași descriere consemnată în declarație.

— După aceea l-au adus cu mașina, concluzionă el.

— L-ai recunoscut? interveni Christine Thiis.

— El era, încuviință Moseid. Totul s-a petrecut foarte repede. Dar el era. Poliția îl prinsese. Stătea acolo, cu cătușele la mâini și toate cele. Înalt și slab și purtând aceleași haine.

— Cât ați așteptat pe bancheta din spate a mașinii de poliție, ați discutat ceva? continuă ea. Ați vorbit despre ce ați văzut și observat?

— Desigur, dar mai mult am stat și am ascultat ce se transmitea prin stația radio. L-au urmărit pe tip pe străzi, cu mașinile și pe jos.

O adiere blândă a brizei la apus de soare văluri apa mării, iar frunzele stejarilor impunători se agitară și se tot agitară. Lui Wisting îi veni o idee. Descrierea autorului dată de Terje Moseid era reprodușă conform standardelor utilizate de poliție în timpul căutărilor. Era descris în funcție de gen, etnie, vârstă, înălțime, constituție, culoarea părului și hainele purtate. Îmbrăcămintea era descrisă regulamentar, de la interior spre exterior, de sus în jos, cele purtate pe dedesubt înaintea celor purtate pe deasupra și hainele purtate pe trunchi înaintea celor din partea inferioară a corpului.

— Nu ai răspuns la întrebare, spuse el.

— Care întrebare? îl privi Moseid uimit.

— L-ai recunoscut când a fost adus în mașina poliției? îl întrebă Wisting.

— Nu chiar, recunosc celălalt. Dar se potrivea descrierii.

Wisting făcu un pas în față.

— Ce descriere?

— Cea pe care o transmiteau prin stația radio, explică Moseid. Au repetat-o de două ori.

Wisting simți cum începe să-i pulseze o venă de la tâmplă. Scoase copia declarației de la interogatoriu și i-o arătă tânărului din fața sa, indicându-i pasajul cu descrierea.

— Așadar când afirmi că autorul are un aspect nordic, 25 de ani și poartă un pulover pe gât cu ceva scris pe el, nu este pentru că l-ai văzut tu, ci pentru că ai auzit descrierea la stația radio a poliției?

Terje Moseid flutură din mâini:

— Așa arăta, spuse el. L-am văzut când l-au adus cu mașina. Au trecut aproape de noi.

Wisting lăsă în jos mâna în care ținea documentele.

— Dar așa arăta cel care a tras cu arma?

Terje Moseid ridică geanta și porni spre mașină.

— Asta tot repet aici, spuse el, dând deznădăjduit din cap.

— Nu, spuse Wisting blocându-i calea. Tu spui că bărbatul arestat din mașina poliției se potrivea descrierii pe care ai auzit-o la stația radio a poliției, dar era același bărbat pe care l-ai văzut tu?

Moseid se uită în jos la degetul arătător al lui Wisting, care era îndreptat spre pieptul său.

— Ți-am spus că nu l-am văzut de aproape, spuse el. Celălalt l-a văzut mai bine decât noi. A trecut chiar pe lângă el. Chiar a alergat după el. Cu el a stat poliția de vorbă înainte să-l dea în urmărire.

Niște pescăruși țipară în portul din spatele lor.

— Bine, spuse Wisting lăsându-și iar mâna în jos. Mulțumim pentru ajutor.

Terje Moseid îl privi încurcat, apoi își aruncă rucsacul pe spate.

— Doar în filme este arestată persoana greșită, spuse el, mergând spre prietenii care îl așteptau.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Christine Thiis, dându-și jos ochelarii de soare.

Wisting o privi în ochi.

— Nu sunt trei martori oculari, spuse el. Este doar unul.

— Trebuie să vorbim cu ofițerii de caz, spuse ea. Despre asta și despre artificii.

— Nu încă, răspunse Wisting, dându-și seama că avea o reținere să discute cu Harald Ryttingen. Înainte, trebuie să avem o altă ipoteză. Trebuie să putem să indicăm un alt făptaș.

59.

Seara călduroasă de vară învăluia orașul ca o boare. Cei care erau afară se mișcau alene pe străzile din centrul orașului. La o intersecție, Wisting se văzu nevoit să încetinească din cauza unui câine ce adulmeca pe drum în fața lor, traversând strada cu limba scoasă și coada ridicată.

Când puse iar mașina în mișcare, își dădu seama că puțin mai departe era un magazin Kiwi. De fiecare parte a ușii de la intrare era câte un tomberon galben. Păreau să fie făcute din plastic dur, asemănător celui utilizat în locurile publice. Unul dintre ele părea mai curat și mai nou decât celălalt.

Magazinul era încă deschis, iar Wisting urcă mașina pe marginea trotuarului.

— Mă duc să văd dacă e adevărat, spuse el arătând cu degetul spre unul dintre tomberoane. Dacă a fost distrus vreunul dintre ele în ajunul Anului Nou.

— Eu aștept aici, încuviință Christine Thiis.

Wisting lăsă cheile în contact și coborî din mașină.

În aer se simțea mirosul asfaltului care începea să se răcorească după o lungă zi de vară.

Doar una dintre case era deschisă. O tânără cu șuvițe mov cumpără pizza congelată, cola și chipsuri de cartofi, iar Wisting o așteptă să plătească, apoi înaintă spre casier și se legitimă.

— Am o întrebare scurtă, dar ciudată, preciză el. Știi cumva dacă vreunul dintre tomberoanele de afară a fost distrus de artificii în ajunul Anului Nou?

Tânărul din spatele casei de marcat îl privi amuzat.

— În ajunul Anului Nou?

Wisting încuviință.

— Cineva ar fi declanșat o baterie de rachete într-unul dintre tomberoane.

Tânărul clătină din cap.

— Eu lucrez doar pe timpul verii aici, explică el.

Wisting se uită în magazin.

— Ar putea ști altcineva de aici?

— Karsten, probabil. Este managerul de magazin. Vreți să-l chem?

— Da, mulțumesc.

Băiatul apăsă pe un buton de trei ori în succesiune rapidă. Undeva, în interiorul magazinului, sună un clopoțel. Wisting păși într-o parte și permise unei doamne cu căruciorul plin să treacă în față.

Printre rafturi se ivi un bărbat cu ochelari, barbă și îmbrăcat în uniforma verde a lanțului comercial. Se uită în jur și întâlnește privirea lui Wisting.

— Sunt de la poliție, preciză el, legitimându-se din nou. Mă întrebam dacă vreunul dintre tomberoanele de aici a fost distrus în ajunul Anului Nou.

Managerul privi peste umărul lui Wisting, în direcția trotuarului.

— De ce vă întrebați acum? se interesă el.

— Are legătură cu un alt caz, îi explică Wisting. Un detaliu neconfirmat cu privire la o omucidere.

Bărbatul din față lui dădu din cap, dar nu părea să înțeleagă care era legătura.

— Procesul începe săptămâna viitoare, adăugă Wisting, fără să intre în detalii cu privire la obiectul concret al întrebării.

— Da, așa este, confirmă managerul de magazin, aranjând câteva ciocolate de pe cel mai apropiat raft. Un idiot a aprins o baterie de rachete și a aruncat-o în tomberon. Putea să iasă o treabă urâtă de aici.

— Departamentul de pompieri a fost alertat?

Managerul clătină din cap.

— Nu, focul s-a stins de la sine, dar probabil că a ars mocnit o vreme. Tomberonul a fost distrus complet; a crăpat și s-a înnegrit, iar eu a trebuit să cumpăr unul nou. Costă aproape 8.000 de coroane.

— Ați sesizat poliția?

— Am completat un formular, dar nu s-a întâmplat nimic, răspunse managerul. Oricum, suma decontată de firma de asigurări este de 10.000. Mai mult decât a fost paguba, a adăugat el, aruncând o privire la camera de supraveghere de pe tavan. Dar am imagini cu vinovatul, dacă vă interesează.

Wisting ridică din sprâncene, în semn că era mai mult decât interesat.

— Aveți fotografii? solicită el confirmarea.

— În birou, încuviință managerul.

Îl conduse pe Wisting printre rafturi cu supă și cutii de conserve, până într-un birou înghesuit din capătul clădirii. Pe podea erau grămezi de alimente expirate, ziare și reviste vechi. Pereții erau acoperiți cu bilețele privind comenzile de rutină, e-mailuri de la furnizori și fotografii neînramate ale angajaților. Un ventilator de birou le făcea să valseze în aer.

Șeful de magazin se așeză la birou și mută câteva cani nespălate. Ecranul calculatorului din fața lui era împărțit în opt segmente, câte unul pentru fiecare cameră video din magazin. Niciuna nu părea să fie montată în exterior, dar una dintre ele îi surprindea pe clienți în momentul în care intrau în magazin. Ușile culisante se închiseră în spatele unei tinere în trening, iar Wisting putea vedea cele două tomberoane galbene de afară.

— Filmul propriu-zis a fost șters, spuse șeful de magazin, trăgând sertarul. Dar am printuri.

Găsi un plic cenușiu și scoase un teanc de documente tipărite color. Primul arăta un infern luminos la care camera nu reușea să se adapteze. Diferitele culori se împleteau și ascundeau împrejurimile. Următoarele două imagini surprindeau aceeași intensitate amețitoare.

— Pe aceasta am făcut-o chiar eu, explică managerul indicând o fotografie a tomberonului distrus, făcută la lumina zilei, de pe stradă.

Următoarea imagine arăta rămășițele unei baterii arse de artificii. Într-unul dintre colțurile de jos se putea citi numele producătorului – Svea.

Conform articolului de presă din ziarul local, artificiile furate de Crăciun erau fabricate de același producător.

— Aveți fotografii cu bărbatul care a aruncat artificiile acolo? se interesă Wisting.

Șeful de magazin frunzări printre hârtii și îi dădu tot teancul de fotografii în care apărea lângă tomberon silueta unui bărbat. Printurile erau făcute pe hârtie obișnuită de imprimantă și nici hârtia, nici imprimanta nu erau de cea mai bună calitate. În plus, imaginile erau surprinse din interiorul magazinului, prin ușile de sticlă. Lumina de deasupra intrării ajuta puțin, dar nu permitea identificarea bărbatului.

Wisting răsfoi mai departe până ce dădu peste o fotografie în care se vedea făptașul venind cu o cutie la subraț. Persoana în sine era doar o masă cenușie, dar alura lui semăna cu a lui Dan Roger Brodin. În următoarea imagine era și mai aproape de camera de supraveghere. Părea că poartă o geacă deschisă. Puloverul aflat dedesubt avea un model alb. Dan Roger

Brodin purtase un pulover negru inscripționat cu conturul unei păsări și cuvântul *Magic*. Wisting încercă să o facă să pară astfel, dar modelul de culoare albă era amorf.

— Ați atașat aceste fotografii sesizării?

Șeful de magazin clătină din cap.

— A fost o bătaie de cap să extrag documentele corecte din calculator, dar am scris în sesizare că avem camere de supraveghere.

Wisting se gândi puțin.

— Ceasul funcționează corect? întrebă el, indicând ora din colțul din partea dreaptă de sus a imaginii imprimate.

Data era 31.12, iar ora era 20:09:09, la aproape o oră după ce fusese împușcată Elise Kittelsen. Era imposibil să fie corect.

— Nu tocmai, recunosc șeful de magazin, uitându-se la ecranul calculatorului.

Ceasul digital din colțul din dreapta sus arăta 20:35:47.

— Este decalat cu o oră. Nu facem trecerea de la ora de vară la cea de iarnă.

— Dar acum, pe timpul verii, merge corect?

Managerul de magazin încuviință.

— Cel puțin, aproximativ.

Wisting își scoase telefonul mobil. Ceasul era conectat la internet, așa că arăta mereu ora exactă. Acum era ora 20:33. Îl ținu în mână până când cifrele arătară 20:34. Ceasul de pe camerele de supraveghere arăta 20: 36: 11.

— Este înainte cu două minute și 11 secunde, conchise el.

Dacă îl ajusta la ora de iarnă, artificiile din tomberon ar fi explodat la ora 19:07. Elise Kittelsen fusese ucisă la ora 19: 21. Marja era mică. Brodin avea timpul și oportunitatea să se afle în ambele locuri, dar devenea probabilă povestea lui, cum că fugise de poliție din cauza distrugerii tomberonului, și nu a omuciderii.

— Le pot păstra? întrebă el, fluturând foile de hârtie.

Managerul de magazin se lăsă pe spetează.

— Despre ce este vorba, de fapt? se interesă el.

Wisting ezită. Nu dorea să intre în detalii.

— Stabilim succesiunea evenimentelor, explică el. Prezintă interes tot ceea ce putem plasa într-un interval temporal.

Şeful de magazin păru mulţumit de răspunsul oferit.

— Le puteţi păstra, spuse el, luând o carte de vizită dintr-un teanc aflat sub ecranul calculatorului. Sunaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de ceva.

60.

În lipsa lor, aerul din sala de ședințe a secției de poliție se răcorise.

Wisting luă dosarul cu fotografiile lui Dan Roger Brodin de la momentul arestării și le compară cu cele realizate din imaginile surprinse de camera de supraveghere.

— Înțeleg de ce nu s-a mai oboșit să atașeze fotografii la sesizare, comentă Christine Thiis. Sunt complet inutile.

— Este imposibil să îți dai seama cine este, încuviință Wisting. Dar nici nu se poate elimina posibilitatea să fie Brodin. Înălțimea și constituția se potrivesc, ca și hainele.

El arată inscripția albă de pe pulover și își mută degetul deasupra imaginii neclare.

— Și aici este ceva alb.

Christine Thiis ridică foaia de hârtie imprimată.

— Nu se poate prelucra cumva pentru a fi mai clară?

Wisting clătină din cap.

— Fișierul electronic original a fost șters, îi explică el. Și, chiar dacă am fi avut versiunea electronică, nu am fi obținut niciodată o imagine corespunzătoare pentru identificare.

— Acum ce facem?

Wisting se așeză.

— Trebuie să privim problema cu alți ochi, spuse el uitându-se la documentele de pe masă.

— Credeam că noi suntem noua pereche de ochi, comentă ea ironic.

— Da, admise Wisting. Dar, până în urmă cu câteva ore, și noi credeam că Brodin este autorul. Acea ipoteză presupune că Elise Kittelsen a fost o victimă aleatorie într-o tâlhărie finalizată tragic. Dacă nu el a ucis-o, atunci poate că ea a fost o țintă precisă.

— De ce-ar fi dorit cineva să oucidă?

— Nu știi, recunosc el. Dar tocmai asta e problema. Anchetatorii au făcut verificări amănunțite despre Brodin și au creionat imaginea unui infractor cu apucături criminale violente, însă despre Elise Kittelsen știm foarte puține, cu excepția faptului că a fost la facultate și voia să fie

profesoară, lucra în magazinul de încălțăminte al părinților ei, era frumoasă și populară printre prietenii ei.

Wisting aruncă un ochi spre biroul de dincolo de coridor, unde stătea așezat în fața calculatorului Ivar Horne.

— Aceasta este imaginea victimei pe care Harald Ryttingen o va prezenta luni în fața instanței, spuse el. Dacă săpăm mai adânc, poate că o parte a simpatiei față de victimă va dispărea, dar în egală măsură putem găsi un motiv.

Se lăsă pe spetează și se uită la documentele din dosarul de urmărire penală. În orice caz de omucidere, o primă și esențială întrebare era dacă victima a fost persoana vizată sau dacă a fost o victimă întâmplătoare. În cazul crimei de Anul Nou, se credea că Elise Kittelsen fusese o victimă întâmplătoare, iar acest fapt influențase toate verificările ulterioare.

— Fratele ei credea că se învârte în medii periculoase, își aminti Christine Thiis și începu să răsfoiască dosarul cu declarațiile familiei și prietenilor. Printre altele, nu îl simpatiza pe iubitul ei.

— El are alibi, preciză Wisting. Era deja prezent la petrecerea la care se ducea Elise.

Se ridică, ocoli masa și veni în spatele ei.

— Aici este, spuse ea. Julian Broch.

Citiră declarația împreună. Julian Broch nega că el și Elise ar fi fost iubiți, precizând că erau buni prieteni și că se cunoșteau de puțin peste un an. Era cu aproape șase ani mai mare decât Elise și lucra într-un birou de transport maritim. Descriesese propriile acțiuni și ce plănuse împreună cu Elise Kittelsen pentru ajunul Anului Nou. Petrecerea era organizată acasă la unul dintre amicii lui, iar majoritatea celor prezenți erau vechi prieteni de-ai săi.

— Pe ei nu-i plăcea fratele ei, explică Christine Thiis. Unii dintre ei se drogau.

— Avem pe undeva pe aici lista apelurilor ei telefonice? se interesă Wisting.

Ea se ridică și se aplecă deasupra cutiilor de pe masă.

— Am văzut un raport privind căutarea telefonului ei, spuse ea identificând documentul la care se referea.

Wisting citise raportul mai devreme. Făcea parte dintre documentele la care primise acces electronic de la secție. Criminalul luase telefonul mobil

al lui Elise Kittelsen, dar probabil că se descotorosise de el când și-a dat seama că poate fi urmărit și îl poate da de gol. Concluzia raportului era că telefonul nu mai era conectat la rețeaua de telecomunicații.

Raportul conținea o trecere în revistă a persoanelor cu care vorbise la telefon Elise Kittelsen în ziua crimei. Erau mesaje text și scurte apeluri telefonice către și de la prieteni, o conversație mai lungă cu o verișoară din Lyngdal și date de trafic despre utilizarea internetului. Imediat după ora 19:00 îi trimisese un mesaj lui Julian Broch și primise un răspuns. Mesajele fuseseră unul dintre subiectele abordate în declarația de la poliție, când el arătase ambele mesaje – ea scrisese *Acum plec de acasă. Pe curând*, iar el îi răspunsese *Bine. Abia aștept să te văd*. Ambele mesaje erau însoțite de emoticoane.

— Poate ar trebui să vorbim cu el? sugeră Christine Thiis.

— Mâine, încuviință Wisting. Cred că este momentul să încheiem pe ziua de azi.

Ridică și puse la subraț un biblioraft cu documente pe care nu le studiasse, ca să continue în camera de hotel.

Christine Thiis aranjă puțin documentele de pe masă, după care strânse laptopul și îl urmă pe hol. Ivar Horne se roti în scaun spre ei și își întinse brațele deasupra capului, dezmorțindu-și încheieturile umerilor.

— V-ați mai luminat? întrebă el zâmbind.

Wisting nu răspunse, privind nemișcat imaginile care se derulau pe ecranul computerului din fața lui Horne. Un bărbat în costum se îndrepta spre o mașină. Era athletic și avea părul tuns scurt și-i aducea aminte de cineva.

— Cine este? întrebă el.

Ivar Horne îi urmări privirea spre ecran.

— El? Este Mister NiceGuy însuși.

— Phillip Goldheim?

— Mda.

Wisting văzuse fotografiile din baza de date făcute când fusese arestat Phillip Goldheim, dar asta fusese cu peste 15 ani în urmă. Pe atunci, era mai solid și își ținea părul legat în coadă.

— Mai ai și alte imagini cu el?

— O duzină, răspunse Horne, deschizând un dosar electronic cu fotografii.

Wisting se aplecă mai aproape de ecran și analiză imaginile. Erau surprinse în diferite ipostaze și din unghiuri diferite.

— O poți mări pe aceasta? întrebă Wisting indicând o fotografie în care Goldheim era întors cu spatele și vorbea cu un tânăr.

Horne procedă întocmai.

— Îi cunoști? întrebă el.

Wisting nu răspunse.

— De când îl urmărești? răspunse el cu o întrebare.

— Îl ținem sub supraveghere de trei săptămâni, dar în etapa în care suntem acum îl urmărim doar pe momente operative.

— Prin supraveghere, te referi și la supraveghere tehnică?

— Supraveghere și interceptarea comunicațiilor telefonice, încuviințată Horne.

— Aveți monitorizarea lui de miercurea trecută? se interesă Wisting.

Ivar Horne se întoarse spre ecranul altui calculator și puse mâna pe mouse.

— Pot să întreb despre ce este vorba? se interesă el în timp ce căuta prin fișiere.

— Am mai văzut spatele acela, explică Wisting indicând fotografia luată în timpul supravegherii. Pe un câmp de acasă, în Larvik.

Ivar Horne se întoarse și îl privi întrebător.

Wisting îi povesti despre pivnița de pe câmpul din spatele hambarului unde descoperiseră mașina lui Jens Hummel și cele 12 kilograme de amfetamine.

— Cineva a venit acolo să verifice dacă am găsit ascunzătoarea după ce l-am arestat pe Aron Heisel, rezumă el. Este posibil ca bărbatul care a fugit de noi să fi fost Phillip Goldheim.

Horne găsi fișierul corect.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el, desfășurând documentul Excel de pe ecran.

Coloanele tabelului indicau data și ora, pe cine sunase ori cui trimisese mesaje text, cine îl contactase pe el și unde se aflase când telefonul era pornit. Reieșea că plecase din Kristiansand imediat după ora prânzului, mersese spre nord pe autostrada E18, trecuse de Grimstad la ora 1 și jumătate, de Gjerstad o oră mai târziu și ajunsese în Larvik la ora 15:37.

— Cu cine a vorbit cât era în Larvik? întrebă Wisting.

— Cu soția lui, răspunse Horne. Sună și trimite mesaje de 20 de ori pe zi. Pentru noi, care vrem să știm pe unde este, prinde bine.

— După aceea ce a făcut? întrebă Christine Thiis.

— Nu aș putea spune, răspunse Horne. Se pare că și-a închis telefonul. L-a deschis iar abia când s-a întors în Kristiansand, la ora 8 seara. Atunci nu am avut activată cutiuța, altfel l-am fi localizat exact.

— Cutiuța? întrebă ea.

Wisting îl lăasă pe Ivar Horne să explice. „Cutiuța” era un termen utilizat de cei de la supraveghere pentru monitorizarea electronică a unui autovehicul. Își avea originea în vremurile în care aparatul de urmărire era o cutie mare și grea care era atașată de mașină cu ajutorul unor magneți puternici. Echipamentul era scump, avea baterii cu capacitate limitată și era o provocare să-l montezi fără să fie găsit. În prezent, aveau echipamente de mărimea unei unghii, ce necesitau puțină energie și aveau o acuratețe remarcabilă.

Horne deschise o hartă electronică pentru a-i demonstra și-i arătă un punct roșu nemișcat la o adresă de pe Andøya, la mică distanță de centrul orașului.

— Este acasă, spuse detectivul local.

— Ce mașină conduce? întrebă Wisting.

— Un Range Rover.

— Atunci nu au folosit mașina lui, comentă Wisting. Au dispărut într-o mașină japoneză.

Christine Thiis i se adresă lui Wisting:

— Avem o urmă de pantof prelevată din pivniță, nu?

Wisting încuviință.

— Putem avea și noi acces la dosarul de cercetare? întrebă Horne.

— Desigur, răspunse Wisting. Avem în arest pe cineva care nu vrea să stea de vorbă cu noi. Îi poți verifica numele în arhiva voastră: Aron Heisel.

Horne introduse numele în câmpul de căutare a bazei de date conținând dosarele închise.

— Este înregistrat, spuse el când căutarea returnă un rezultat.

Era o notă clasificată din luna octombrie a anului precedent. Subiectul era *Phillip Goldheim – contactul din Spania*. Wisting se apropie de ecran. Nota în sine conținea doar câteva rânduri: *Sursa afirmă că Phillip Goldheim a revenit în Norvegia după un weekend petrecut în Marbella. S-a*

întâlnit cu un norvegian care trăiește acolo de câțiva ani: Aron Heisel. Nu se cunoaște scopul întâlnirii. Heisel a fost condamnat anterior pentru contrabandă cu alcool.

Informația era catalogată ca având un grad ridicat de credibilitate. Aceasta însemna că informatorul era testat și validat și că oferise și înainte informații corecte.

— De la cine provine informația? se interesă Wisting. Cine a oferit aceste detalii poate ști mai multe despre cazul nostru.

Ivar Horne apăsă pe câmpul dedicat informațiilor privind sursa. Se afișă un text standard, spunând că sursa poate fi contactată prin intermediul persoanei care introdusese informația.

— Este Robert Hansson, explică Horne. A lucrat aici, în departament. Este posibil să fie principala sursă pe care am avut-o, cea care a întrerupt legătura. Robert era ofițerul de legătură.

— Unde este Robert Hansson acum?

— În Haiti, răspunse Horne. Lucrează într-un program ONU pentru poliția de acolo.

— Poți lua legătura cu el?

— Pot să îi trimit un e-mail, propuse Horne.

Concomitent, pe ecranul computerului pe care era deschisă harta apăru un semnal. Punctul roșu care indica mașina lui Phillip Goldheim licări. În același timp, stația radio aflată pe birou scoase un sunet.

— *Ținta e în mișcare.*

— *Recepționat, se auzi răspunsul.*

Ivar Horne puse mâna pe stație și se ridică.

— Avem de gând să stăm după el în seara aceasta, spuse el. Vrei să participi și tu?

61.

Wisting se alătură mașinii neinscripționate de supraveghere, în timp ce Christine Thiis merse la hotel. El voia să-l vadă personal pe Phillip Goldheim, în speranța că îl va recunoaște pe bărbatul urmărit pe câmpul din Huken.

Echipa de supraveghere raportă că Goldheim se îndrepta spre oraș, dar se opri se la o benzinărie.

În timp ce conducea, Ivar Horne își făcu de lucru cu un iPad, iar pe ecran apărură o hartă. Aruncă o privire la ea, după care îi pasă tableta lui Wisting.

— Captura de droguri pe care ați făcut-o în pivniță se coroborează cu informațiile noastre, spuse el. Goldheim a suferit o pierdere însemnată și este nevoit să ia măsuri să o acopere. Poate fi foarte interesant cu cine se întâlnește astă-seară.

Wisting încuviință. Supravegherea electronică era eficientă și ieftină, dar tot era necesară prezența observatorilor pe teren.

— Avem vreun contact? întrebă Horne prin stația radio.

— Negativ, se răspunse. Mănâncă un burger.

— Aici nu se va întâmpla nimic, spuse Wisting. Nu în fața camerelor de supraveghere ale benzinăriei.

— Ai dreptate, încuviință Horne. Îl putem prelua de aici, dacă merge în oraș.

Trase mașina sub un pod de pe autostradă și parcă într-un refugiu din apropierea șoselei.

Wisting verifică ecranul. Punctul roșu era nemișcat, lângă drumul național 456, într-un loc numit Auglandsbukta. Un punct verde indica poziția lor, iar trei puncte albastre arătau celelalte unități.

— Care crezi că este legătura dintre cazul vostru și omul nostru? se interesă Horne și dădu cu spatele, ascunzând mașina după o barcă fixată pe o platformă.

— Numitorul comun este Frank Mandt. Totul se învârtește în jurul lui, răspunse Wisting făcând rezumatul: Arma utilizată la ambele omucideri era închisă în seiful lui când a murit. Taxiul victimei noastre a fost găsit la o

mică fermă închiriată de Mandt pe termen lung, Aron Heisel locuia la aceeași fermă, Heisel are legătură cu amfetaminele din pivniță, Goldheim l-a vizitat pe Heisel în Spania în octombrie și a trimis flori la înmormântarea lui Frank Mandt.

Horne opri motorul și coborî geamul. O briză blândă purta peste țărnamireasma sărată a mării. Deasupra lor se auzea vâjâitul traficului pe asfaltul autostrăzii.

— Mandt și Goldheim, spuse Horne, ca și cum gusta combinația celor două nume. Erau colaboratori sau competitori?

— Este posibil să fi fost și una, și alta, spuse Wisting. În domeniul lor de activitate, fie colaborează, fie își fac concurență, în funcție de ce este mai profitabil.

— *E în mișcare*, spuse unul dintre observatori. *Se îndreaptă spre oraș.*

Wisting se uită în jos la ecranul pe care îl ținea în poală. Punctul roșu licărea și se deplasa. Un punct albastru îl urma la distanță de câteva sute de metri. Ivar Horne ridică stația:

— Kilo 4-2, ești în fața lui?

— *Îl preluăm la sensul giratoriu de la Vågsbygdsenteret*, veni răspunsul.

— Păstrați distanța, îi avertiză Horne. Îi avem poziția pe hartă.

Wisting observă că punctul roșu se îndrepta spre nord, pe drumul național. După câțiva kilometri, schimbă direcția.

— *Se îndreaptă spre Slettheia*, raportă observatorul din cea mai apropiată mașină. Are cine să-l preia?

Horne direcționează un echipaj în direcția corectă. Wisting văzu cum punctul roșu se deplasa spre o zonă rezidențială.

— Løvsangerveien, citi el. Are oameni în legătură acolo?

— Probabil că doar verifică să nu fie urmărit, spuse el, recuperând iPadul. Păstrați distanța, avertiză el iar prin stație. Conduce pe străzi rezidențiale.

— *Kilo 4-2 întrerupe urmărirea.*

Ivar Horne anunța pozițiile în timp ce punctul roșu se deplasa pe străzile denumite după felurite păsări, într-un final, ajunse în capătul unei străzi fără ieșire și se opri.

— S-a oprit în capătul străzii Rødvingeveien, spuse el.

— *Care sunt ordinele?* întrebă unul dintre observatori.

— Kilo 4-1, mergi pe strada Gransangerveien și vezi dacă poți observa

ținta de deasupra.

— *Recepționat.*

Un punct albastru alunecă pe hartă dinspre vest și urmă drumul paralel cu fundătura în care oprise Phillip Goldheim. Chiar înainte ca mașina să ajungă în poziție, punctul roșu începu iar să licărească.

— S-a pus în mișcare, anunță Horne, coordonând celelalte unități.

Wisting urmări punctul pe hartă. Goldheim trecu de fabrica de înghețată Hennig-Olsen, de fabrica de nichel, pe sub drumul european, după care parcurse de mai multe ori sensul giratoriu înainte să o ia înapoi pe autostrada spre oraș.

Horne porni motorul. După doar câteva sute de metri, Goldheim ieși de pe autostradă și trecu pe sub ea.

— Iată-l că vine, spuse Horne, întorcându-și capul în direcția Range Roverului alb aflat în mișcare.

Mașina trecu prea repede, iar Wisting nu reuși să-l vadă pe șofer.

— Îl urmărim noi, anunță Horne, spunându-le celorlalte echipaje cum să se poziționeze.

Lăsaseră o distanță atât de mare până la mașina din fața lor, încât depindeau de echipamentul de urmărire ca să se poată ține după ea. Itinerarul îi purtă pe Vestre Strandgata și spre stânga, pe Dronningensgate. În fața lor, punctul mergea mai departe drept, pe lângă locul unde fusese ucisă Elise Kittelsen. Apoi se opri la o intersecție, probabil la semafor. Recuperară din distanță și, când punctul începu iar să licărească, se aflau la doar patru mașini în spatele Range Roverului alb.

Goldheim continuă drept înainte, pe Lundsbrua, peste Otra și apoi viră la dreapta.

— Am mai fost astăzi pe aici, spuse Wisting când recunoscu chioșcul unde mâncase de prânz cu Christine Thiis. Am venit să vorbim cu unul dintre martorii din cazul crimei de Anul Nou. Einar Gjessing. Locuiește într-unul dintre penthouse-urile de lângă râu.

Ivar Horne luă stația radio:

— Coboară spre cheiul Hoivold, anunță el. Noi ne retragem.

Își continuară drumul dincolo de ieșirea pe care virase Goldheim și parcară mașina pe trotuar. Punctul roșu de pe hartă se opri la marginea apei.

— În torpedou este un binoclu, spuse Horne. Coboară și vezi dacă îl poți observa cât întorc eu mașina.

Wisting luă binoclul și găsi un loc unde se putea ascunde pe după un copac. Duse binoclul la ochi, ajustă lentilele și privi drumul din vale.

Phillip Goldheim coborâse deja din mașină și mergea de-a lungul cheiului. Clădirile înalte blocau câmpul vizual și Wisting se văzu nevoit să-și schimbe poziția ca să poată vedea încotro se îndrepta.

Când ridică iar binoclul, Goldheim dispăruse. Wisting ajustă de mai multe ori distanța. Vedea bărcile scumpe aliniat, un bărbat ieșit la plimbare cu câinele, un stol de pescăruși care vociferau deasupra gunoiului din jurul unui tomberon. Goldheim nu avea timp să intre în niciuna dintre clădiri, dar ar fi putut urca în altă mașină.

Wisting luă binoclul de la ochi. O barcă cu motor se îndepărta de ponton. Ridică iar binoclul și îl văzu pe Goldheim așezat la prova bărcii. La cârmă era un bărbat mai tânăr.

Ivar Horne se apropie din spatele lui.

— Îl vezi?

Wisting îi dădu binoclul.

— În barca aceea, spuse el indicând cu degetul arătător. Horne rămase cu gura deschisă în timp ce analiza ce vedea prin binoclu. Apoi transmise prin stația radio:

— Ținta este la bordul unei bărci cu motor, pe Otra. Avem un teleobiectiv cu care îl putem fotografia?

— *Kilo 4-1.*

Rămaseră privind barca până dispăru în estuar. Soarele coborâse în spatele dealului din vestul orașului, iar ei erau învăluiți de lumina blândă și trandafirie a crepusculului.

— L-ai recunoscut pe cel de la cârmă? întrebă Wisting.

— Nu, dar este cam târziu pentru o croazieră de relaxare.

— Ce au de gând să facă?

— Să discute, se gândi Horne privind marea strălucitoare. Într-un loc unde sunt siguri că nu-i aude nimeni.

Din stația radio se auziră zgomote de fond:

— *Am făcut câteva fotografii, raportă Kilo 4 - 1. Numărul de înregistrare pare să fie KAR247. Verificăm în registrul pentru bărci de capacitate mică.*

Horne zâmbi și îi făcu semn lui Wisting să se întoarcă la mașină. Se așezară, apoi se auzi prin stație:

— Înregistrată pe numele unui *Gerhard Broch*, din *Prestrikveien*.

Horne ridică din umeri în semn că numele nu-i spunea nimic.

— Bărbatul de la timonă are vreo 20 și ceva de ani, spuse Wisting.

Horne ridică stația radio:

— Vârsta?

Răspunsul veni imediat:

— 51.

— Verificați membrii de familie.

În timp ce așteptau un răspuns, pe lângă ei trecu o doamnă pe o bicicletă electrică.

— *Un fiu*, se comunică prin stație. *Julian Broch*.

Wisting simți cum i se zbate vena la tâmplă.

— La naiba! bombăni el.

— Știi cine este? îl întrebă Ivar Horne.

— Crima de Anul Nou, răspunse Wisting. *Julian Broch* era iubitul lui *Elise Kittelsen*.

62.

Era trecut de miezul nopții când Wisting se încuie în camera de la hotel. Încăperea era spațioasă, cu covor pe jos și un mic balcon la stradă. Lăsă jos servieta și geamantanul, se descălță și se așeză pe marginea patului, dar nu putea dormi din cauza gândurilor care nu-i dădeau pace. Un sentiment de neliniște îi spunea că se apropiau de ceva. Evenimentele și persoanele se intersectau, iar el nu se putea liniști până când nu avea să-și pună ordine în gânduri.

Se întinse pe spate și închise ochii. Acest caz era diferit de altele cu care se confruntase. Ca să ajungă la un rezultat, trebuia întâi să descâlcească un caz care era considerat închis. Wisting era convins că Harald Ryttingen și compania o luaseră pe calea greșită. În loc să încerce să descopere adevărul, se concentraseră să se asigure că acuzațiile împotriva lui Dan Roger Brodin erau cât se poate de solide. Acum exista riscul să fie comisă o eroare judiciară. Obiecțiile lui Wisting aveau greutate, dar nu suficientă cât să oprească procesul deja programat. Acum, prăbușirea ar fi fost mult prea dureroasă. Procesul începea luni dimineață și, dacă nu putea să indice un alt autor până atunci, pe banca acuzaților avea să stea un om nevinovat.

Își deschise iar ochii și rămase cu privirea pironită în tavan. O muscă își luă zborul de pe aparatul de aer condiționat, bâzâi leneșă prin cameră și se așeză pe draperie.

Aflase multe informații noi pe parcursul zilei, dar, cumva, roțile angrenajului nu se potriveau. Cine era criminalul, dacă Brodin era nevinovat?

Întreaga experiență sugera că motivul unei crime se află, adesea, în imediata apropiere a victimei. Nu arareori, între victimă și criminal exista o legătură, dar în cazul asasinatului de Anul Nou nu fusese nevoie să se efectueze verificări în cercul de cunoștințe al lui Elise Kittelsen, dat fiind că autorul fusese arestat după doar 14 minute.

În cazul în care cineva ar începe verificările, Julian Broch ar fi cel mai bun candidat. Avea un alibi, dar nu fusese verificat. Nimeni nu verificase dacă a fost prezent la petrecere tot timpul. Intenționase să se vadă cu el în ziua următoare, dar, pentru că apăruse pe neașteptate în timpul

supravegherii lui Goldheim, erau nevoiți să mai aștepte, ca să nu periclitizeze operațiunea aflată deja în plină desfășurare.

Musca își luă zborul de pe draperie și își văzu de bâzâit. Wisting încercă să-și amintească dacă era ceva în documentele anchetei care putea fi interpretat drept conflict în viața lui Elise Kittelsen. Era ceva acolo.

Se ridică și găsi copia documentului.

Un prieten de-ai lui Elise menționase că Julian Broch era gelos. Wisting petrecu aproape zece minute încercând să găsească paragraful respectiv. Guro Fjellborg o cunoștea pe Elise Kittelsen încă de la grădiniță. Fuseseră la aceeași școală primară și la același liceu și amândouă voiau să devină profesoare.

Elise l-a cunoscut pe Julian Broch în Hovden, în timpul vacanței de iarnă, citi el. Au devenit iubiți, dar nu era ceva permanent. Julian era gelos, iar Elise a fost nevoită să pună un cod de siguranță la telefon, ca să nu-i citească Julian mesajele.

Asta era tot. Dar de ce era important pentru ea să nu-i citească prietenul ei mesajele? Avea motive să fie gelos? Era în telefon ceva atât de important pentru ea, încât să trebuiască să păstreze secretul?

Își ridică privirea din hârtii.

Și de ce i-a luat criminalul telefonul? Deodată, întrebările se multiplicară și scrise pe o foaie de hârtie numele prietenei ei din copilărie. Mai exista o posibilitate: să aibă și Jens Hummel o legătură cu crima.

Se ridică în picioare, merse la masă și luă din bol o pungă de alune. Undeva în hotel plângea un copil, în hohote și foarte supărat.

Vărsă câteva alune în palmă și le azvârli în gură. Copilul părea de neconsolat. Plânsetele se înteteau și se domoleau, se terminau cu un urlet prelung, după care reîncepeau.

Poate că fusese lăsat singur în cameră, cât timp părinții erau la bar? S-a trezit și s-a speriat?

Mai luă o gură de alune și numără zilele până la sorocul lui Line. Șaptesprezece zile. Ingrid depășise termenul cu 11 zile când îi născuse pe Line și pe fratele ei. Atunci, el stătuse pe hol și intrase în salon după ce se terminase totul. Se întreba dacă Line avea de gând să-l cheme să asiste la naștere sau putea să aștepte afară și de data asta.

Nu se îndoia că Line se va descurca în rolul de mamă, dar va fi solicitant să poarte singură responsabilitatea.

Numitorul comun în cazul multora dintre ucigașii pe care îi întâlnește era că avuseseră probleme în copilărie. Lipsa apropierii, a iubirii, a căldurii și a dăruirii declanșase ceva în ei. Adesea, aveau povești pe care nu îndrăzniseră să le împărtășească altora sau pe care alții nu le văzuseră sau nu îndrăzniseră să le vadă. Povești de dezamăgire și suferințe și relații destrămate. Închisorile erau pline de tineri ale căror nevoi emoționale fuseseră complet sau aproape complet ignorate în copilărie. Bărbați care au crescut fără tată, ca în cazul lui Dan Roger Brodin. Și cum avea să fie și cazul propriului său nepotel.

Privi înspre ușă, întrebându-se dacă ar trebui să iasă să vadă de unde se aud țipetele, și atunci își dădu seama că trebuia să-și asume un soi de rol de tată și să îi asigure nepotului său siguranța de care avea nevoie.

Undeva în depărtare pe hol, cineva ciocăni în zid. Dintr-un motiv necunoscut, plânsetele se domoliră.

Se așeză la masă, împinse într-o parte broșurile hotelului și puse în fața lui biblioraftul pe care îl luase de la secția de poliție. Nici el, nici Christine Thiis nu se uitaseră în el. Conținea material documentar și informații pe care anchetatorii își fundamentaseră propriile rapoarte, precum și documente care nu aveau relevanță directă pentru caz. Erau liste cu angajați, cereri de rambursare, pontaje și copii ale comunicatelor de presă. Apreciase că acest dosar era cel mai puțin interesant, iar acum îl răsfoia doar dintr-un simț al datoriei.

Cam pe la jumătate găsi atașamentul unui e-mail transmis poliției de compania de telefonie la care era abonată Elise Kittelsen. Corespondența viza, evident, localizarea telefonului ei mobil dispărut. Desfășurătorul din dosar lista persoanele cu care luase legătura în ziua crimei, fiind unul dintre materialele de susținere a raportului întocmit de poliție, și, la drept vorbind, ar fi trebuit păstrat ca înscris de sine stătător în dosarul de caz.

Wisting recunoscuse numărul lui Julian Broch, care primise un mesaj text ce îl informa că ea plecase de acasă. Doar el știa când plecase Elise de acasă și îi era ușor să ghicească traseul pe care avea să-l aleagă. În afară de familia ei, el era singurul care știa unde avea să fie când au fost trase focurile de armă, la ora 19:21.

Găsi harta orașului și calculă distanța de la locul crimei la locul unde se ținea petrecerea. Era la distanță de patru străzi, la doar câteva minute de mers pe jos. Chiar dacă era devreme, se îndoia că ar fi observat cineva că

Julian Broch a lipsit câteva minute. Problema era că nimeni nu fusese întrebat și acum era prea târziu să-și mai aducă aminte cineva. În materialele anchetei nu exista nici măcar o listă completă a celor prezenți la petrecere.

Aceasta reprezenta o piesă ce lipsea din puzzle, dar nu suficient de mare încât să ducă la destrămarea cazului.

Era cât pe ce să răsfoiască mai departe, dar rămase cu desfășurătorul convorbirilor în față. Lista părea mai lungă decât ce văzuse în raportul poliției. Redeschise dosarul cu documentele oficiale ale anchetei, unde marginile foilor de hârtie începeau să se deterioreze. În opisul rapoartelor îl găsi pe cel pe care îl căuta. Lista cronologică a persoanelor cu care luase legătura Elise Kittelsen pe parcursul zilei avea 17 rânduri. Detectivii editaseră lista așa încât, pe lângă oră și numărul de telefon, conținea și numele pe care erau înregistrate diferitele numere de telefon. Guro Fjellborg, prietena care sugerase că Julian Broch era gelos, era unul dintre numerele apelate.

Wisting numără contactele de pe desfășurătorul emis de compania de telefonie și ajunse la 19. Apoi le numără pe cele de pe lista editată: 17.

La început se gândi că anchetatorii au limitat lista având ca referință un anumit interval de timp, de exemplu după ora 12, dar pe ambele liste primul apel era la ora 10:32 către Runa Kittelsen, o verișoară de aceeași vârstă din Lyngdal.

Wisting compară listele număr cu număr. La 14:42 apărea un număr de mobil care fusese exclus din raportul poliției. Un apel primit de la un număr ce începea cu 45. Din experiența lui Wisting, era o serie de numere de pe cartele preplătite ale companiei NetCom.

Conversația durase aproape patru minute. Mai jos în pagină reapărea același număr, de data asta un apel făcut de ea, care durase opt minute și jumătate. Nici acesta nu era consemnat în raportul poliției.

Wisting își scoase telefonul mobil să verifice numărul. Avea două mesaje necitite de la Christine Thiis. În urmă cu două ore îl întrebase dacă doarme. După alt sfert de oră îi trimisese un alt mesaj în care îi propunea să se vadă la ora 9, la micul dejun. Nu auzise notificarea. Acum era prea târziu să îi răspundă, dar îi trimise un mesaj confirmând pentru micul dejun de la ora 9, după care deschise aplicația de căutat numerele de telefon. Apoi introduse numărul. Nu se aștepta să găsească nimic, dar căutarea returnă un

rezultat: *Jan Larsen, căsuța poștală 502, 4605 Kristiansand.*

Numele nu îi spunea nimic. Erau un prenume și un nume foarte întâlnite, dar era convins că nu îl întâlnise în documentele din dosar.

Raportul în care se omisese consemnarea numărului fusese scris de Robert Hansson, ofițerul de legătură cu sursa care oferea poliției informații despre Phillip Goldheim. Aceasta să fi fost oare legătura? Jan Larsen era informatorul poliției și detectivul eliminase din listă numărul de telefon și numele ca să nu îl implice în caz?

Wisting avea nevoie de o dată de naștere ca să verifice în baza de date cine era de fapt Jan Larsen. Chiar dacă era o cartelă preplătită, codul numeric personal putea fi înregistrat de compania de telefonie. Și adresa poștală îi putea fi de ajutor. Era o treabă pentru Nils Hammer.

Fără să-i pese că era noapte, îi trimise un mesaj cu ce avea de făcut. Apoi porni camera telefonului și fotografie documentul, asigurându-și astfel o copie înainte să predea înscrisurile. Raportul era un fals. Părea să reproducă întreaga informație primită de la compania de telefonie, dar nu conținea unul dintre numerele de telefon. Era o gravă neglijență care putea să aibă consecințe nu doar pentru ofițerul care întocmise raportul, ci și pentru procesul ce urma să înceapă. Noua informație putea să le fie de folos lui Dan Roger Brodin și avocatului său dacă solicitau amânarea procesului.

Închise dosarul, se ridică de la masă și merse la fereastră. Peste stradă, un bărbat cocoțat pe o scară lipea un afiș pe un panou publicitar. O mașină de curățenie lăsa în urma ei o pereche de dâre umede pe asfalt. Orașul se pregătea pentru o nouă zi.

63.

Pe Wisting îl trezi bâzâitul muștei care zbura prin cameră. Se așeză pe perna de lângă el, dar își luă zborul imediat, se mai învârti puțin și se așeză iar. Ca și când se grăbea.

Ceasul televizorului arăta 08:43. Adormise greu, dar, după ce reușise, era evident că dormise adânc.

Intră la duș și lăasă apa să curgă îndelung, în timp ce chibzuia la descoperirile făcute înainte să se culce. În orice anchetă exista cineva care avea ceva de ascuns, însă în acest caz chiar poliția ascundea informații.

Când coborî la micul dejun, o găsi pe Christine Thiis cu un teanc de ziare dinaintea ei. Își luă o ceașcă de cafea și se așeză la masă.

— Nu mănânci? îl întrebă ea.

— Mai încolo, răspuse el, povestindu-i în șoaptă cum l-au urmărit pe Phillip Goldheim la întâlnirea cu Julian Broch.

— Iubitul lui Elise Kittelsen?

— Va trebui să amânăm întâlnirea cu el, încuviință Wisting, sorbind din ceașcă. Numele Guro Fjellborg îți spune ceva?

El observă că numele îi era familiar, dar că nu putea să-și dea seama de unde.

— Una dintre prietenele lui Elise Kittelsen, preciză Wisting. Printre documentele din dosar există o scurtă declarație dată de ea. Vorbește puțin despre relația dintre Elise și Julian Broch și spune că Julian era gelos. Elise își securizase telefonul cu un cod numeric, ca să nu îi citească mesajele.

Ea se uită la el neîncrezătoare.

— Un iubit gelos?

— Întrebarea este dacă avea motive să fie gelos, sublinie Wisting. Dacă Elise Kittelsen avea secrete care n-au fost descoperite în timpul investigației.

— Trebuie să stăm de vorbă cu prietena asta.

— Mai este ceva, continuă el, explicându-i discrepanța dintre raportul întocmit de poliție și desfășurătorul trimis de compania de telefonie.

Christine Thiis ridică din sprâncene:

— Crezi că au măsluit probele?

Wisting așteptă ca un domn mai în vârstă să se îndepărteze de masa lor.

— Tehnic vorbind, nu sunt probe, dar au ascuns informații importante.

— Cine este Jan Larsen?

— L-am rugat pe Hammer să verifice, răspuse Wisting înainte să se ridice și să meargă la masa pe care era pregătit bufetul suedez.

Își luă ouă cu bacon și două felii de pâine integrală.

— O voi suna pe prietena ei după ce terminăm micul dejun, spuse el așezându-se.

— Trebuie să continuăm cu ce avem în acest moment, spuse Christine Thiis.

— Într-un fel sau altul, încuviință Wisting, dându-și seama că nici ea nu mai ținea cont de avertismentul dat de inspectorul-șef. Dar nu cred că Ryttingen este dispus să ne asculte. Nu mai este preocupat de ce este corect și ce nu, ci doar de deznodământul cazului.

— Trebuie să fie cineva cu care să putem vorbi, continuă ea. Cu cineva aflat mai sus în ierarhie. Cu Parchetul sau cu inspectorul-șef?

— Deocamdată nu avem nimic concret ca să riscăm asta, răspuse Wisting cu gura plină. Trebuie să facem verificări suplimentare înainte să mergem mai departe.

— Procesul începe mâine, îi reaminti ea și împinse spre el ediția de duminică a ziarului *VG*.

Fotografia lui Elise Kittelsen revenise pe prima pagină, exact cum prevăzuse Line. Wisting merse la paginile la care se făcea trimitere. Fotografia apărea și acolo, alături de o imagine surprinsă la locul crimei. Era immortalizat și responsabilul de caz, Harald Ryttingen, dând declarații despre procesul ce urma să înceapă și exprimând speranța forțelor de poliție că acuzatul se va răzgândi și va oferi explicații suplimentare în fața instanței, astfel încât familia lui Elise Kittelsen să primească răspunsuri la întrebările pe care le avea.

Wisting clătină din cap. Era un mod indirect de a spune publicului că problema vinovăției a fost deja rezolvată. Declarațiile erau fundamentate pe o stare emoțională generală care avea să ajungă și în sala de judecată.

— Scrie și despre revolver, spuse Christine Thiis arătând cu degetul undeva mai jos în pagină.

Ryttingen respingea ipoteza că descoperirea armei și legătura cu o altă crimă urmau să influențeze cazul.

Ne-am așteptat ca, mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, să apară și arma crimei, declara el. Nu prezintă o importanță deosebită pentru cazul nostru. Știm cine a tras cu ea.

— Face eforturi deosebite să judece cazul în afara instanței, comentă Wisting.

Fusese solicitată și opinia lui Olav Müller, care răspunsese scurt, spunând că acuzatul își susține în continuare nevinovăția. Avocatul era deja pe poziții defensive, înainte de întrunirea completului de judecată, lăsând impresia că nici el nu prea îl credea pe clientul său. Tânărul avocat era probabil mult prea lipsit de experiență atât în gestionarea relațiilor cu presa, cât și a unui caz de omucidere în fața instanței. Nu era suficient să cunoască legea, trebuia să fie și un orator desăvârșit. Totul se reducea la cum erau prezentate și interpretate mijloacele de probă. Învingător nu este neapărat cel care spune adevărul; este cel care aduce argumentele cele mai convingătoare.

Wisting își mai luă o dată de mâncare înainte să urce în cameră, iar Christine Thiis i se alătură ca să vadă cu ochii ei documentul cu apelurile lipsă.

— Există o posibilă explicație, spuse Wisting. Jan Larsen poate fi un informator al poliției, așa că numele lui a fost eliminat pentru a-l proteja.

— Nu pare să aibă logică. Ce risc ar prezenta pentru el contactele dintre Elise Kittelsen și o sursă a poliției?

În loc să explice la ce se gândea, Wisting ridică din umeri și nu răspunse. Dacă numele lui Jan Larsen apărea în documentele din dosar, atunci probabil că acea pistă era verificată. Nu exista niciun risc pentru sursă atât timp cât nu avea nicio legătură cu cazul. Dar Wisting căuta un alt făptaș decât Dan Roger Brodin și, dacă acesta era Jan Larsen, însemna că există cineva din poliție care îl acoperea pentru a-l proteja atât pe el, cât și acțiunea de supraveghere. Era o posibilitate prea îngrozitoare să o ia în calcul.

— În acest caz, au fost încălcate regulile jocului, continuă Christine Thiis. Oricum, este un secret intern inacceptabil.

Wisting încuviință și răsfoi documentele până când găsi datele personale ale lui Guro Fjellborg. Observă că ea și Elise Kittelsen erau de-o seamă, dar în cele șase luni scurse de la comiterea crimei ea împlinise 22 de ani.

Formă numărul și se așează pe pat.

Sună mult timp și Wisting se temea să nu fie prea devreme. Când era pe punctul să închidă, ea răspunse, veselă și bine dispusă.

Wisting se prezentă și îi spuse de ce o deranja.

— Este un moment potrivit să vorbim acum? întrebă el.

— Da, desigur, îl asigură tânăra interlocutoare, dar veselia din glas i se stinsese. Mă pregăteam de check-in.

— Sunteți pe drum?

— Vin acasă. Sunt în Londra.

Wisting porni difuzorul, astfel încât să audă și Christine Thiis discuția.

— Aveți timp pentru câteva întrebări? o întrebă el.

— Despre ce este vorba?

— Este în legătură cu Elise Kittelsen, explică Wisting. Verific câteva mici detalii.

— Da?

— Ați declarat că Julian Broch, iubitul ei, era gelos, așa este?

— Da, nu-i plăcea s-o vadă în preajma altor tipi.

— Și așa era?

— Nu în sensul acela. Dar el se cam enerva dacă o vedea stând prea mult de vorbă cu altcineva.

— Ați spus că Elise a trebuit să-și securizeze telefonul cu un cod PIN, ca să nu-i citească el mesajele.

— Da, a descoperit că erau deschise mesaje pe care ea nu le citise, așa că și-a dat seama că îi verificase telefonul.

— Dar era acolo ceva ce nu voia să vadă el?

Tânăra ezită înainte să răspundă:

— Nu cred, spuse ea în cele din urmă. Dar nu se face așa ceva, să umbli în telefonul altcuiva.

— Dar ea îți destăinuia totul? continuă Wisting. Am înțeles că erați prietene foarte apropiate.

Guro Fjellborg ezită iar:

— Nu totul, răspunse ea.

Wisting așteaptă continuarea.

— Uneori, când suna telefonul, ieșea din cameră, explică prietena ei. Sau în timp ce vorbea trimitea mesaje fără să spună cu cine discută.

— Dar cu cine discuta?

— Nu știu.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche.

— Cunoașteți pe cineva pe care-l cheamă Jan Larsen? o întrebă el.

— Jan Larsen? Nu. Cine este?

— Un nume care a apărut, preciză Wisting.

Auzi în fundal că se anunța îmbarcarea.

— Nu vă mai rețin. Drum bun!

Închise telefonul și se ridică de pe pat.

— Să mergem, propuse, strângând documentele dosarului.

64.

Eliberară camerele de la hotel, își puseră bagajele în mașină și se întoarseră la secția de poliție. În timp ce așteptau în fața intrării să îi preia Ivar Horne, un autocar cu turiști schimbă vitezele și ridică un vârtej de aer încins și încărcat de praf. Polițistul părea obosit și epuizat când se ivi în dreptul ușii.

— A fost o noapte lungă? îl întrebă Wisting.

— Nu chiar, răspunse Horne. Cât așteptam, am reușit să montăm pe mașina lui Goldheim o cutiuță cu bateriile încărcate. Au revenit la ponton după lăsarea întunericului. L-am urmărit pe Broch, care s-a dus acasă pe jos, după care a ieșit în oraș.

— Și Goldheim?

— S-a întors acasă.

Ivar Horne le ținu ușa liftului.

— Mă tem că nu prea mai aveți ce să faceți aici, spuse el.

— Mai avem câteva dosare de răsfoit, spuse Wisting zâmbind.

Horne clătină din cap.

— Nu mai aveți. Când am venit, în urmă cu o oră, sala de ședință era eliberată. Doi colegi din tura de noapte au luat toate documentele.

— De ce?

— Ordinele lui Ryttingen. Ai solicitat acces la întregul material de cercetare și l-ai primit, dar acum are nevoie de documente. Procesul începe mâine.

— Nu s-a pus problema unei limite de timp, protestă Wisting.

Liftul ajunsese sus. Horne dădu din mâini:

— Îmi pare rău.

— Unde sunt documentele în acest moment? întrebă Christine Thiis.

— Închise în biroul lui Ryttingen.

O luă înaintea lor pe coridor până în sala pe care o folosiseră cu o zi în urmă. Cu excepția unui pix și a unui carnețel de notițe nefolosit, pe masă nu mai era nimic.

Horne luă cești din dulapul de deasupra hiatului de lucru și le umplu cu cafea din cafetieră. Wisting deschise servieta și scoase dosarul pe care îl

luase la hotel.

— Asigură-te că îl primește și pe acesta, spuse el.

Polițistul încuviință și le oferi câte o ceașcă. Wisting acceptă.

— Ai reușit să iei legătura cu Robert Hansson în Haiti? întrebă el.

— I-am trimis un e-mail, dar nu am primit încă niciun răspuns.

— Mai știe cineva din secție identitatea informatorului?

Horne zâmbi pe deasupra ceștii de cafea:

— Ryttingen.

Wisting oftă.

— Este un șef bun, continuă Horne, zâmbind în continuare. Îmi dau seama că aveți neînțelegeri profesionale, dar este eficient și obține rezultate. Nu se învârtește în jurul cozii, ci spune ce gândește. Funcționează. Avem un procent ridicat al cazurilor rezolvate și puțin timp pierdut în instanțe, ceea ce inspiră încredere în rândul cetățenilor și asta i se datorează lui.

Telefonul din buzunarul lui Wisting începu să sune. Era Nils Hammer. Wisting merse la fereastră și răspunse.

— Voiai să știi tot despre Jan Larsen? începu Hammer.

— Ai găsit ceva?

— Căsuța poștală pe care mi-ai trimis-o aparține NAV, oficiului forțelor de muncă și asistență socială.

— Lucrează acolo?

— Mă îndoiesc, dar este posibil să se simtă ca acasă acolo.

Wisting privi în gol pe fereastră.

— I-ai găsit codul numeric personal?

— Da, dar am ales o cale mai ușoară. Am căutat numărul de telefon în baza noastră de date. Apare cu mențiuni.

— Pentru ce?

— Pentru loviri și stupefiante. Execută o condamnare de unsprezece ani pentru posesie de heroină.

— Unsprezece ani? repetă Wisting.

— Așa scrie pe ecranul din fața mea, confirmă Hammer. Mai are nouă ani.

Wisting se întoarse și se uită pe rând la Christine Thiis și Ivar Horne.

— Este închis de doi ani?

Hammer confirmă și citi sentința. Wisting se întoarse iar spre fereastră.

— Unde este acum? se interesă el.

— La închisoarea Skien.

Wisting îi mulțumi pentru informații și așteptă să le asimileze. Afară, cerul era înnorat și mohorât, iar în depărtare se zăreau niște păsări care zburau la înălțime, ca niște liniuțe tremurătoare și neclare. Cu telefoanele se întâmpla la fel ca în cazul armelor, se gândi el. Treceau repede de la un infractor la altul. În spatele unui număr de telefon se putea ascunde oricine.

Mai rămase o vreme în dreptul ferestrei, după care se întoarse spre Christine Thiis.

— Așadar ce spui? spuse el zâmbind. Mergem acasă?

— Am ceva pentru voi înainte să plecați, spuse Horne înainte să apuce ea să răspundă.

Traversă holul până în biroul lui și reveni cu două pungi de plastic.

— Noaptea trecută am urcat pe barca lui Broch, preciză el. Băieții au prelevat de pe punte urme de la două perechi de pantofi.

I le dădu lui Wisting, care le ridică în lumină.

— Am verificat, spuse Horne. Niciuna nu se potrivește cu cea găsită de voi în pivniță. Dacă Goldheim a fost cel care a fugit de voi pe câmp, trebuie să fi purtat altă încălțăminte.

65.

Era o senzație plăcută să se trezească în propria casă. Line deschise ochii încet, tot încet lăsă pleoapele să-i acopere, după care îi deschise iar. Soarele pătrundea pe fereastră printre draperii, iar razele se odihneau pe marginea patului și se reflectau în tavan. Stătea întinsă și asculta. Liniște totală. Nu se auzeau decât țipetele îndepărtate ale pescărușilor.

Când cumpăraseră casa, se temuse ca nu cumva cele două morți care avuseseră loc acolo să alimenteze o energie negativă. Se temuse că nu îi va ușor să stea aici, dar simțea că reușise să confere locuinței un aer plăcut. Și era bine să se trezească în propria casă.

Își lăsă picioarele jos și se ridică în capul oaselor. Îi luă ceva timp să se ridice în picioare și să ia un halat de casă pe ea. Apoi se târâi până în bucătărie și puse de ceai. După ce rămăsese însărcinată, începuse să bea dimineața ceai în loc de cafea. Era doar unul dintre multele sfaturi primite. Cafeina putea să aibă ca efect pierderea în greutate a bebelușului.

Deschise frigiderul și aruncă o privire înăuntru. Mâncatul nu mai însemna doar să se sature; acum trebuia să aibă grijă și să-și asigure suficiente elemente nutritive și energie.

Scoase o conservă de pate de ficat pentru fier și un iaurt care să-i asigure necesarul de calciu. În timp ce fierbea apa de ceai, întinse pateul pe un biscuit. Apoi luă iPadul și se așeză la masa din bucătărie.

VG scria despre cazul crimei de Anul Nou. Articolul principal nu conținea nicio noutate; era doar un rezumat al lucrurilor deja cunoscute. Faptul că fusese descoperită arma crimei și că avea legătură cu un alt caz nu părea să îi îngrijoreze pe anchetatori.

Sorbi din ceai și se întrebă dacă tatăl ei aflase ceva în plus și dacă ar fi trebuit să îi spună de restul lucrurilor din seif. Despre agende, conturi, fotografii, decupajele din ziare și casete. Ea nu văzuse printre ele nimic care să explice proveniența revolverului și se îndoia că tatăl ei avea să descopere mai multe. Majoritatea însemnărilor și ziarelor erau vechi.

Sună telefonul. Era Sofie, cu care vorbea în fiecare zi. În mod normal, i s-ar fi părut prea mult să o sune cineva în fiecare zi, de mai multe ori, dar acum se bucură. Nu avea pe nimeni în preajma ei, niciun coleg de serviciu

cu care să facă schimb de idei și opinii.

— Poți să vii? o întrebă Sofie fără nicio formalitate.

Line nu o mai auzise până acum vorbind așa precipitat.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că cineva... începu Sofie, dar se opri. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Poți să vii?

Line își coborî privirea spre biscuitul cu pateu pe jumătate mâncat.

— Dă-mi răgaz o oră, o rugă ea.

— Vino imediat ce poți, o imploră Sofie terminând convorbirea la fel de intempestiv cum o începuse.

Line mânca restul de biscuiți, puse farfuria la spălat și băgă iaurtul înapoi în frigider. Felul în care vorbise Sofie o convinsese să se grăbească. Făcu un duș rapid, renunță la machiaj și, după o jumătate de oră, era deja în fața vilei impunătoare din centrul orașului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Sofie când îi deschise ușa.

— Aici, răspunse ea făcându-i semn lui Line.

Intrară în bucătărie. Sofie se așeză cu spatele la blatul de lucru și făcu semn cu degetul spre masa din bucătărie, pe care erau niște hârtii și un bec.

— Lampa, preciză Sofie.

Lustra impozantă care atârna de tavan părea puțin nelalocul ei deasupra măsuței pe care o adusese Sofie. Probabil că se potrivea mai bine când stătea aici bunicul ei.

— Uită-te în ea, o rugă Sofie.

Line se apropie de lampă, apucă abajurul de metal și îl înclină într-o parte. Înțelese pe loc ce o speriasse pe Sofie: pe lângă bec atârna un mic microfon.

— Un microfon, spuse Sofie de lângă blatul de lucru.

Line analiză cu atenție microfonul negru. Era cât o unghie. Părea vechi și fusese cândva sofisticat și modern. Acum părea cam grosolan.

— Cred că este acolo de mult timp, spuse ea.

Sofie își încrucișă brațele la piept fără să spună nimic.

Microfonul atârna de un fir negru care dispărea în spatele duliei. Deasupra lămpii, probabil că firul de legătură era camuflat în cablul de alimentare, urca până într-un punct de pe tavan și se continua în direcția peretelui. De acolo cobora în spatele unuia dintre dulapurile cu sertare.

Line trase un scaun de bucătărie lângă blatul de lucru și se urcă pe el.

— Ai grijă! o avertiză Sofie.

Scaunul se clătină. Line își întinse brațele în lateral și așteptă până când nu se mai mișcă, după care deschise dulapul, care era aproape gol. Sofie așezase pe raftul de jos doar niște boluri de copt și câteva pahare de plastic.

Line se ridică în vârful picioarelor, se aplecă spre dulap și aruncă o privire în spațiul raftului de sus, unde se vedea un fir negru care dispărea în perete.

— Iese pe partea cealaltă, spuse ea, coborând de pe scaun.

Sofie era deja pe hol.

— Șifonierul, spuse ea, arătând cu degetul.

Lipit de peretele bucătăriei era un dressing încastrat în zid. Line deschise ușile. Într-o parte erau rafturi, iar cealaltă era destinată sacourilor sau altor haine ce trebuiau atârinate pe umeraș.

Sofie nu îl folosisese încă și, cu excepția unei perechi de cizme de cauciuc, dressingul era gol.

În fundul unui raft, găsi iar firul negru. Era un ciot de doar un centimetru lungime, terminat cu un conector.

— Cred că bunicul tău l-a instalat, spuse ea. Probabil că avea un reportofon aici, în dressing.

— De ce?

— Nu știu, răspunse ea. Dar se pare că a înregistrat în secret discuțiile pe care le avea la masa din bucătărie.

— Casetele, spuse Sofie. Probabil că sunt casetele mici din seif.

Line ajunsese pe loc la aceeași concluzie.

— Pot să-l iau cu mine, dacă vrei, se oferi ea și se întoarse la lampă. Trebuie doar să tai cablul.

Înainte să răspundă Sofie, Maja începu să plângă în sufragerie. Merseră la ea, iar Sofie o ridică din pătuț.

— Poate să rămână și acolo, spuse ea. Oricum, în curând voi redecora bucătăria.

Se așezară pe canapea, Sofie ținând-o pe fiica ei în poală.

— Ai mai vorbit cu tatăl tău? întrebă ea. Despre revolver?

— Weekendul acesta este în Kristiansand, răspunse Line. Caută o legătură între cele două crime.

— A găsit ceva?

Line ridică din umeri.

— N-am vorbit cu el.

Se aplecă și o gădilă pe Maja pe burtică, iar fetița râse cu sughițuri.

— Ești pregătită să ai grijă de Maja joi? zâmbi Sofie.

— Trebuie doar să îmi mai arăți cum să procedez cu mâncarea și cu restul.

— O să mănânce acuși, răspuse Sofie. Ne ocupăm atunci.

Line zâmbi și încuviință, hotărându-se să aducă un reportofon ca să poată asculta casetele cât era Sofie la întâlnirea cu avocatul în Oslo.

— Întrevederea este la ora 9, așa că trebuie să plec înainte de 7, dacă nu-i prea devreme pentru tine, spuse Sofie, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Este în regulă, o asigură Line.

— Probabil că nu durează mai mult de două ore, așa că ar trebui să ajung acasă pe la ora 2.

— Nu este nicio problemă, spuse Line, provocând încă un acces de râs din partea Majei.

Sofie o așeză pe fiica ei în poala lui Line.

— Cum este să trăiești singură? întrebă ea deodată. Line se gândi. Ei îi mergea bine, dar existau multe clipe de singurătate când nu avea cu cine să-și împărtășească gândurile.

— Totul merge bine, răspuse. Dar tu?

— O vreme, m-am gândit că am avut parte de destui bărbați, dar casa este cumva prea mare.

— Ai cunoscut pe cineva?

Sofie clătină din cap.

— Nu, dar simt că nu pot trăi singură la nesfârșit. Că am nevoie de cineva.

Line încuviință. Se recunoștea pe sine, dar ea era hotărâtă să fie singură pentru o lungă perioadă.

Maja începu să i se agite în brațe, dar o incomoda burta lui Line.

Sofie se uită la ceas.

— Cred că începe să îi fie foame, spuse ea ridicându-se. Să îi pregătim ceva?

Line o duse pe Maja în brațe până în bucătărie și o așeză în scăunelul de la masă.

— La prânz și seara mănâncă terci, îi explică Sofie. Deschise un dulap cu sertare, scoase un pachet de terci și i-l dădu lui Line.

— Doar amestecă-l în apă caldă.

Line cercetă punga.

— Este vreo diferență în privința conținutului nutritiv? întrebă ea.

— Eu îl cumpăr pe cel care nu conține ulei de palmier, preciză Sofie.
Are și un gust mai bun.

Line urmă rețeta de pe pachet, puse farfuria în fața Majei și se așeză la masă.

Fetița deschise gura nerăbdătoare. Când Line se pregătea să îi dea prima linguriță, Maja lovi farfuria cu mânuța și împrăștie terciul pe masă. Se bucură așa de tare, că îl lovi din nou.

Line trase bolul lângă ea, ca să nu mai ajungă la el.

— Greșeala începătorului, zâmbi Sofie și aduse o cârpă.

Îi șterse degetele fetei, apoi și masa, cât timp Line o hrănea pe Maja.

După aceea o duse pe fetiță la etaj, o așeză în pătuț, luă monitorul pentru bebeluși și coborâră în grădină. Un bondar mare și păros bâzâia prin iarbă.

— Îmi pare rău că te-am sunat, spuse Sofie. M-am speriat cumplit când am văzut microfonul. Într-un fel, a fost cam sinistru.

— Nu-i nimic, o asigură Line.

— Familia ta este mare? se interesă Sofie.

Line clătină din cap și bău dintr-un pahar oferit de Sofie.

— Aproape că nu am pe nimeni, răspuse ea. Suntem eu, tata, bunicul și fratele meu.

— O să fie tatăl tău lângă tine, dacă este nevoie.

— Trebuie să fie prezent la naștere.

— O să vină?

— N-o să între, zâmbi Line. Dar mă voi simți în siguranță știind că este chiar acolo, pe hol.

Continuară să discute până când se trezi Maja. Line îi schimbă scutecul, după care se urcă în mașină și se duse acasă.

Mașina tatălui ei era pe aleea din fața casei și se opri și ea.

Wisting ședea la masa din bucătărie cu niște hârtii în față.

— Te-ai întors deja? zâmbi ea.

Tatăl ei se ridică, se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Da, dar trebuie să mă duc din nou marți, răspuse el.

— De ce?

— Am fost citat ca martor în proces.

— Din cauza revolverului?

Tatăl ei încuviință.

Line se așeză și aruncă o privire peste notițele lui – o cronologie și o listă cu numere.

— Ai mai aflat ceva? îl întrebă ea.

— De fapt, au mai apărut și alte întrebări.

— Ce fel de întrebări?

Tatăl ei rămase puțin pe gânduri.

— Poate poți răspunde tu la ele? îi propuse el.

— Poate.

— Ai telefonul la tine? o întrebă el.

Ea își scoase mobilul.

— Ai un cod de securitate la el?

— Da.

— De ce?

— În caz că este furat.

— Dar ai ceva pe telefon care nu vrei să ajungă la cunoștința altora?

— Și asta.

— Ce anume?

Line ezită. În timpul sarcinii se fotografiase goală în fața oglinzii. Nu era ceva ce și-ar fi dorit să vadă și altcineva. Și nu era nici ceva despre care să vrea să vorbească.

— De ce? răspunse ea printr-o întrebare.

— Telefonul femeii ucise în Kristiansand nu a fost găsit, răspunse tatăl ei. Am stat de vorbă cu o prietenă de-ale ei cât eram acolo. A spus că uneori Elise se îndepărta când îi suna telefonul și se temea că iubitul ei ar putea avea acces la ce era în telefon.

Line nu prea înțelegea ce voia să spună tatăl ei. Ceea ce descria părea perfect normal.

— Este neapărată nevoie să aibă legătură cu cazul?

Tatăl ei nu răspunse, iar Line își dădu seama din atitudinea lui că mai era ceva. Ceva ce ar fi ajuns pe prima pagină a ziarelor, iar el nu avea să îi spună încă.

— Nu te mai gândi la asta, spuse el.

Line devenise curioasă.

— Avea un alt iubit sau așa ceva? zâmbi ea.

— Nu știi, îi răspunse tatăl ei. A fost un aspect pe care anchetatorii nu l-au verificat.

Line coborî din nou privirea spre însemnările tatălui său, observă niște zile și nume și își dădu seama ce făcea.

— Nu mai cercetezi cazul Hummel, spuse ea. Te ocupi de asasinatul comis de Anul Nou.

— Undeva există o legătură, răspunse tatăl ei.

Line îl privi cu atenție. Mușchii minusculi din jurul ochilor erau încordați, dar el se uita în altă parte și începuse să se joace cu un pix.

— Nu crezi că este vinovat? îl întrebă ea. Crezi că a ucis-o altcineva pe Elise Kittelsen? Același care l-a ucis pe Jens Hummel?

Tatăl ei schiță o mișcare a capului.

— Nu știi ce să cred, răspunse el.

66.

Wisting luă pixul de pe masă și îl răsuci între degete, trecându-și privirea, în sens invers acelor de ceasornic, peste peretele din bucătărie. Mai erau 18 ore până când Dan Roger Brodin avea să ia loc pe banca acuzaților. Elementele care îi indicau nevinovăția erau înșirate în fața lui. Trebuia să mai încerce o dată să oprească procesul.

Luă telefonul mobil și îl sună pe Harald Ryttingen, care răspunse resemnat, dar luă inițiativa conversației.

— Ești mulțumit? îl întrebă el. Ai analizat ce voiai?

— Nu totul, răspunse Wisting fără să comenteze modul în care îi împiedicase Ryttingen să termine. Dar a fost util. De aceea am și sunat.

— Da?

Wisting își luă avânt.

— Trebuie să-ți cer să amâni procesul, spuse el. Nu sunt sigur că Dan Roger Brodin este vinovatul.

De la celălalt capăt al firului se auzi un pufnit.

— Tocmai vin de la o întâlnire cu procurorul, spuse Ryttingen. Am discutat deja obiecțiile tale. Știi ce a făcut?

Wisting nu răspunse, așteptând ca Ryttingen să termine ce avea de spus.

— A râs de tine și asta vreau să fac și eu acum. Nu știu care este problema ta, poate nu știi să citești înscrisurile dintr-un dosar. Rareori am avut un caz mai solid. Avem trei martori oculari!

— Martorii se pot înșela, spuse Wisting.

— Avem probe criminalistice și un infractor cunoscut pe banca acuzaților, continuă Ryttingen. Acum, toate acestea trebuie să se încheie.

— Am vorbit cu Dan Roger Brodin la închisoare.

— Da, știu. Și acum am fost informați că ai fost citat în calitate de martor în proces.

— A spus ceva interesant, continuă Wisting.

— Și mâine va avea ocazia să facă același lucru în instanță, îl întrerupse Ryttingen. Această discuție s-a încheiat. Ne vedem în instanță. Încearcă să nu strici lucrurile.

67.

Perioada concediilor se încheiase. Luni dimineața, în oraș erau mai multe mașini, iar la secție reveniseră persoane pe care nu le mai văzuse de mult. La ora 9, Wisting îi adună pe cei mai apropiați anchetatori în jurul mesei din sala de ședințe: Torunn Borg, Nils Hammer și Espen Mortensen. După ce se așezară cu toții, închise ușa și aprinse becul roșu de pe hol.

— Principala noastră nelămurire a fost cum de a ajuns arma crimei din Kristiansand să fie folosită pentru uciderea lui Jens Hummel, spuse el, și se așeză. Cred că am găsit răspunsul. Cred că persoana care l-a ucis pe Jens Hummel și i-a ascuns mașina în hambarul din Huken și cadavrul în grămada de bălegar de la ferma Brunla este una și aceeași cu cea care a ucis-o pe Elise Kittelsen.

Se uită cu atenție la colegii lui, observând îndoială și scepticism pe chipurile lor.

Nils Hammer ridică mâna.

— Stai o clipă, îl rugă el. Cazul din Kristiansand este considerat rezolvat. Ceea ce spui tu înseamnă că acuzatul de acolo este nevinovat. Era deja arestat când a dispărut Jens Hummel.

Wisting încuviință.

— La crimă au asistat trei martori oculari, protestă Torunn Borg.

— Cred că au fost patru, spuse Wisting. Știm că Jens Hummel era în Kristiansand în ajunul Anului Nou. Cred că a fost acolo și el și a văzut ce s-a întâmplat cu adevărat.

— În acest caz, se poate să fi fost el cel care a sunat la poliția din Kristiansand să le spună că nu au prins pe cine trebuia, spuse Hammer dând din cap.

— Dar nu are nimic de-a face cu ce au văzut ceilalți trei martori oculari, spuse Torunn Borg. L-au recunoscut pe autor.

— Mai sunt și alte aspecte de care trebuie ținut cont, le aminti Espen Mortensen. Avea praf de pușcă pe mâini.

Wisting le povesti despre martorii oculari și artificii.

— Le-ai atras atenția colegilor de-acolo asupra acestor aspecte? îl întreabă Torunn Borg.

— Nici nu au vrut să audă, spuse Wisting dând din cap și aplecându-se în față. Pentru ei este prea târziu să facă un pas înapoi. Nu doar că au arestat persoana greșită, dar adevăratul vinovat a comis încă o crimă. Dacă își recunosc greșeala, vor trebui să accepte și faptul că Jens Hummel a plătit cu viața pentru asta. Cred că de acest scenariu se tem ei.

— Este mai ușor să împiedici o condamnare, decât să răstorni un verdict, comentă Hammer.

— Încă nu a fost condamnat, răspuse Wisting. Mâine voi depune mărturie în proces. Să sperăm că până atunci vom avea niște elemente concrete.

Bifă punctele de pe ordinea de zi, iar la final ezită înainte să continue.

— Mai este ceva, spuse el. Se pare că anchetatorii din Kristiansand au ascuns informații.

Le arată fotografiile pe care le făcuse cu telefonul mobil și le spuse despre numărul de telefon eliminat din lista cu convorbirile lui Elise Kittelsen.

— Jan Larsen este în detenție de aproape doi ani, încheie el, întorcându-se către Hammer. Ai cum să afli unde se află telefonul lui și cine îl folosește?

Hammer avea surse la companiile de telecomunicații dispuse să încalce obligațiile de păstrare a confidențialității dacă era ceva important și urgent.

— Pot să încerc, răspuse el.

Ședința se apropia de final.

— O clipă, spuse Torunn Borg uitându-se la Wisting. Ai vreo teorie cu privire la identitatea criminalului?

Wisting ezită.

— Este prea devreme să indic pe cineva, răspuse el. Dar Phillip Goldheim a devenit extrem de interesant.

Le destăinui celorlalți despre legăturile dintre Goldheim și propriul lor caz.

— Poliția de acolo îl supraveghează îndeaproape, adăugă el, declarând ședința încheiată.

Apoi merse în birou și îl sună pe Ivar Horne în Kristiansand.

— Ceva noutăți despre detectivul din Haiti? se interesă el.

— Nu este chiar așa de simplu, răspuse Horne. Se pare că Robert Hansson este în concediu și s-a dus în Florida. Acolo a închiriat o

motocicletă și se îndreaptă spre coasta de vest. I-am spus că este important și l-am rugat să te sune, dar nu știu dacă a primit mesajul.

Wisting îi mulțumi.

— Au apărut noutăți cu privire la Mister NiceGuy?

— Nu, încă îl urmărim. Este activ, dar foarte precaut.

— Dă-mi de știre dacă vine în direcția mea, îl rugă Wisting.

— Vei fi primul care va afla, îi promise Horne.

Când Wisting închise telefonul, în cadrul ușii se ivi Hammer.

— Numărul de telefon e inactiv, spuse el imitând mesajul automatizat preînregistrat.

— La ce te referi?

— Jan Larsen, explică Hammer. Telefonul său nu a fost utilizat în ultimele șase luni. Înainte de asta, nu mai există evidențe.

Wisting oftă.

— Dacă vrei să afli cine a folosit telefonul, trebuie să vorbești cu el, spuse Hammer.

— Cu Jan Larsen?

Hammer zâmbi.

— Este la închisoarea Skien și nu pleacă nicăieri, spuse el dispărând din dreptul ușii.

Wisting dădu din cap ca pentru sine. Dacă următoarele câteva ore nu aduceau rezultate noi, în după-amiaza aceea avea să-l viziteze pe Jan Larsen.

68.

Trecuseră mulți ani de când Line nu mai fusese în redacția ziarului local. Lucrase acolo doi ani înainte să primească un post temporar la *VG*. Pe atunci, în redacție era forfotă. Acum, în spațiul generos domnea liniștea, majoritatea birourilor erau goale și câteva dintre ele păreau să fi fost eliberate definitiv.

Observase acest lucru citind ziarul. Reclamele se împuținaseră și conținutul era subțire; așa mergeau lucrurile cu presa locală.

Kristoffer Nybråthen stătea în celălalt capăt al spațiului deschis al redacției, cu o podoabă capilară mai săracă decât ultima dată când îl văzuse. Își înalță capul din spatele ecranului calculatorului și zâmbi la vederea ei. Line se apropie de el, iar el se ridică, o îmbrățișă și făcu scurte comentarii despre pânțele ei.

— Iată o știre pe care editorul nu a reușit să o afle. Ai timp să stai jos?

— Cu tine voiam să vorbesc, spuse Line zâmbind și se așeză pe scaun.

Nybråthen își duse mâna la tâmplă să-și așeze înapoi pe țeasta pleșuvă firele de păr ce atârnav pe o parte. Mișcarea familiară îi reaminti lui Line de gluma că Nybråthen acoperea totul, mai puțin propria tărtăcuță.

— Am avea nevoie de o știre incendiară, spuse el aruncându-și privirea la ecranul computerului.

Line îi urmă exemplul și văzu că scria un articol despre copiii care își petreceau mare parte a perioadei de vară la programele de afterschool.

— Nu este vorba despre așa ceva, spuse Line. Cel puțin, nu încă.

Nybråthen își dădu jos ochelarii pătați și se uită în ochii ei.

— Cu ce te pot ajuta?

— Când lucram aici, foloseai un mic reportofon cu casetă, începu ea.

— Nu l-am mai folosit de mult, spuse el, trăgând un sertar. Dar cred că mai e pe aici, pe undeva.

— Am dat peste niște casete, continuă Line, dar nu reușesc să găsesc un casetofon.

— Îl poți împrumuta pe al meu, se oferă el după ce îl găsi.

— Te poți lipsi de el până joi?

El îl scoase și i-l oferă.

— Nicio problemă, o asigură el.

Line îl deschise și scoase caseta care era înăuntru: era același model găsit în seiful din casa lui Sofie. Îi întinse caseta și îi mulțumi.

Înainte să plece, se văzu nevoită să îi spună că se mutase în orașul natal și că tatăl copilului locuia în Statele Unite. Dacă Nybråthen nu primise ceva despre care să scrie, măcar se alesese cu un subiect pe care să-l dezbată cu colegii din redacție.

69.

Închisoarea Skien, unde se afla Jan Larsen, era ca un colos extraterestru de ciment, într-o zonă mlăștinoasă aflată la sud de oraș. Aerul din interior, unde nu pătrundea niciodată vântul, era cald și înăbușitor.

Nu se interesase nimeni de ce voia să-l viziteze. Nici nu era sigur că îl anunțase cineva că vine un polițist să stea de vorbă cu el.

Wisting intră într-o cameră de vizită înghesuită și se așează, așteptând. Undeva, pe hol, se auzi trântindu-se o ușă și un bărbat purtând pantaloni de trening se ivi târșâind picioarele, însoțit de un gardian.

Wisting se ridică de pe scaun.

— Jan Larsen? întrebă el, întinzând mâna.

Celălalt confirmă printr-un semn al capului și dădură mâna. Wisting se prezentă și se așează, iar gardianul ieși pe coridor și închise ușa în urma lui.

— Despre ce este vorba? îl întrebă Larsen și se așează pe marginea scaunului.

— Numele tău a apărut într-un caz pe care îl cercetez, spuse el.

Bărbatul din fața lui oftă disperat.

— Execut o sentință de 11 ani, spuse el plictisit. Nu crezi că este de ajuns?

— Nu este vorba despre tine, îi explică Wisting. Dar cred că cineva ți-a folosit telefonul în timp ce tu erai aici.

— Telefonul meu?

Wisting citi cu voce tare numărul de telefon.

— Nu este al tău? îl întrebă el. O cartelă preplătită de la NetCom.

Larsen ridică din umeri.

— Este posibil să fie. Am avut mai multe numere și nu mi le amintesc pe toate.

— Ai menționat căsuța poștală a NAV când ai cumpărat cartela, îi aminti Wisting.

Bărbatul de pe cealaltă parte a măsuței rânji:

— Îmi este caracteristic, da.

Wisting dădu din cap mulțumit și reveni asupra întrebării principale:

— Știi cine ți-a folosit telefonul în timp ce erai aici?

Larsen clătină din cap.

— Trebuie să fie o greșeală, spuse el. Nu am mai văzut telefonul de când am fost arestat. Mi l-a luat poliția.

— Ce vrei să spui?

— Este consemnat și în decizia instanței, preciză Larsen. L-am folosit să vând droguri. Din câte știu, se află încă în depozitul cu bunuri confiscate ale poliției din Kristiansand.

— Ești sigur?

Larsen se ridică și se duse la interfonul prins de perete. Răspunse un gardian.

— Am nevoie de niște documente din celulă, spuse el. Mă poate însoți cineva?

— Așteaptă, spuse gardianul.

În scurt timp, auziră pași pe coridor și zornăitul cheilor, apoi ușa se deschise. Larsen se întoarse către Wisting.

— Revin imediat, spuse el, urmându-l pe gardian.

Se întoarse după cinci minute, aducând sentința pronunțată de Curtea de Apel din Agder, și arată unul dintre punctele de pe ultima pagină.

Wisting citi: *În temeiul articolului 34a din Codul penal, în cazul inculpatului Jan Larsen se dispune confiscarea sumei de 70.000 de coroane în favoarea statului și în temeiul articolului 35 alineatul (2) din Codul penal se dispune confiscarea, în favoarea statului, a autoturismului Alfa Romeo și a unui telefon mobil marca Nokia.*

Se întâmpla din ce în ce mai des. Nimeni nu trebuie să profite de pe urma infracțiunilor. Pe lângă confiscarea produselor infracțiunii, poliția solicitase confiscarea unor bunuri folosite pentru comiterea faptelor penale.

— Cine a fost ofițerul de caz? se interesă Wisting.

— Ryttingen, răspunse Jan Larsen. Harald Ryttingen.

Wisting rămase pe gânduri.

— Dacă a folosit cineva telefonul meu, atunci a fost cineva de la poliție, spuse Larsen ca și când i-ar fi citit gândurile lui Wisting.

70.

Când plecă de la închisoare, soarele era jos pe cer și orbitor. Coborî parasolarul, luă telefonul și o sună pe Christine Thiis. La cum evoluase cazul, ea îi devenise un soi de confident. Experiența ei de avocat îi asigura o altă perspectivă propriilor sarcini, pentru că ea identifica înaintea lui impedimentele de natură legală.

— Ești acasă? o întrebă după ce îi povesti ce aflase la închisoare. Aș vrea să parcurgem întregul caz înainte să mă prezint mâine în fața instanței.

— Copiii vin mâine, răspuse ea, rugându-l să treacă pe la ea.

Pusese masa în camera de zi și pregătise o salată cu pui și focaccia. În fața mesei, televizorul era pornit, dar cu sonorul oprit.

— Vreau să văd dacă dau la știri ceva legat de proces, îi explică ea.

Își puseră în farfurii și începură să mănânce în timp ce așteptau să înceapă știrile.

Procesul era printre subiectele principale, iar Christine dădu sonorul mai tare. O jurnalistă cu părul oxigenat și o cămașă mult prea strâmtă stătea în fața Palatului de Justiție și făcea rezumatul primei zile a procesului:

— *Un tânăr de 25 de ani este acuzat de uciderea lui Elise Kittelsen, care a fost împușcată mortal în plină stradă aici, în Kristiansand, în ajunul Anului Nou,* preciză ea privind în teleobiectiv.

Pe ecran apăruă imagini de arhivă, în timp ce jurnalista trecea în revistă punctele-cheie ale cazului. Apoi îl prezentară pe Dan Roger Brodin sosind la instanță, cu chipul blurat. În fundal, Wisting îl recunoscă pe Harald Ryttingen, îmbrăcat la costum cu cravată îngustă.

— *Întrebat de judecător, tânărul în vârstă de 25 de ani a refuzat să recunoască orice legătură cu crima,* continuă reporterul, iar reprezentantul Ministerului Public, în discursul său preliminar, a oferit o scurtă perspectivă asupra probelor copleșitoare pe care le va prezenta în zilele următoare. *Procesul va continua pe tot parcursul săptămânii. Mâine vor fi audiați mai mulți martori, după care, miercuri, vor fi prezentate probele tehnice.*

Christine închise televizorul.

— Ce vei declara mâine? îl întrebă ea.

— Trebuie să spun adevărul, răspuse Wisting. Să sperăm că va fi suficient ca judecătorul să dispună reluarea anchetei și să suspende procesul.

— Asta îți va crea probleme, îl avertiză ea.

Wisting încuviință. Era pe deplin conștient de dificultățile ce aveau să vină. Chiar inspectorul său șef îl avertizase să nu provoace valuri în cazul asasinatului de Anul Nou.

— Nici eu nu știu care este adevărul, spuse el. Dar nu pot să țin sub tăcere ceea ce știu.

Mâncară în timp ce discutau pe marginea cazului, încercară să privească din perspective diferite și să vadă dacă nu cumva au apucat-o și ei pe o cale greșită. Scopul nu era să ajungă la vreo concluzie, ci să analizeze faptele.

— Cel mai probabil, procurorul nu-ți va adresa nicio întrebare, spuse ea, vorbind din proprie experiență. Va spune instanței că declarația ta este irelevantă și n-o să-ți pună întrebări.

— Așa au făcut și până acum, recunosc el ridicându-se. Au ignorat ceea ce nu se potrivește cu teoria lor.

Christine îl conduse la ușă.

— Nu voi avea ocazia să te văd mâine-dimineață devreme, spuse ea stând nemișcată, ca și când ar fi ezitat.

Apoi se aplecă și îl îmbrățișă.

— Ți urez succes!

El îi mulțumi și rămase locului o vreme, după care se întoarse și se îndreptă spre mașină. După ce urcă, se hotărî să treacă pe la centrul hipic din Brunla, unde fusese descoperit cadavrul lui Jens Hummel.

Porțiunea de teren din fața grajdurilor se uscuse și se întărise sub soarele dogoritor. Parcă în același loc ca și data trecută, coborî și trânti portiera. Niște ciori zburară croncănind și se înălțară de îndată pe cerul monoton al serii. În jurul lui, lăcustele săreau în iarba înaltă.

Rămășițe din panglicile întinse de poliție încă atârnavă de pasarela grajdului. Se apropie de ele și le rupse, înăuntru, un cal lovea neliniștit cu copitele în podeaua grajdului.

Nu știau unde fusese ucis Jens Hummel, ci doar că fusese împușcat, pus în portbagajul propriului taxi și abandonat aici înainte ca mașina să fie ascunsă în hambarul lui Frank Mandt.

Se apropie de grămada de rumeguș și bălegar de cal sub care fusese

îngropat Hummel. Se înălțase din nou și pe deasupra ei bâzâiau muște mari.

În timp ce stătea nemișcat acolo, îi sună telefonul. Era un număr de telefon cu multe cifre, extern. Răspunse și se prezentă în limba norvegiană.

— Robert Hansson, spuse interlocutorul după o scurtă pauză. Ai încercat să dai de mine. Sunt în concediu în SUA, dar Ivar Horne a înțeles că este ceva important.

— Voi fi scurt, spuse Wisting.

Își pregătise deja întrebările pentru Robert Hansson în eventualitatea în care avea să-l sune.

— Este un caz cu stupefiante, începu el. L-am arestat pe Aron Heisel și e vorba despre o cantitate de 12 kilograme de amfetamine.

— Nu recunosc numele, spuse Hansson.

— Apare într-o notă de la un informator, pe care ai scris-o în octombrie, continuă Wisting. Era vorba despre Phillip Goldheim, care s-ar fi dus în Spania să se vadă cu Heisel.

Pe lângă zidul grajdului se strecură o pisică alb cu negru.

— Îți aduci aminte? se interesă Wisting. Este dintr-o operațiune denumită de tine Mister NiceGuy.

— Este posibil să fie adevărat, răspunse Hansson după un timp. La momentul acela aveam destule dovezi împotriva lui Goldheim, dar n-am reușit să-l prindem.

— S-ar putea să avem o nouă ocazie, continuă Wisting. Este posibil să aibă un rol-cheie în cazul nostru.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci este interesant, spuse Hansson.

— Mă întreb dacă sursa ta știe mai multe despre întâlnirea cu Goldheim și despre activitățile lui din zona Vestfold și Larvik.

La celălalt capăt al firului se așternu iar tăcerea. O tânără ieși pe pasarela grajdului împingând o roabă, iar Wisting o urmări cu privirea în timp ce aștepta să spună Hansson ceva. Roaba era plină cu rumeguș și bălegar. Fata o răsturnă pe o parte, golind-o peste grămada de jos, după care intră iar în grajd.

— Nu mai putem primi informații din zona respectivă, preciză Hansson.

— Nu mai ții legătura cu sursa? întrebă Wisting. Hansson făcu iar o pauză. Apoi oftă, precum o valvă care se deschide după ce a fost închisă mult timp.

— Sursa a murit, spuse el.

71.

În prima oră în care rămăsese singură cu Maja, copilul fusese de necontrolat. Țipase până se înroșise la față și, preț o clipă, Line se temu că avea să țipe până va leșina. Până la urmă reuși să îi distragă atenția cu un iaurt.

Apoi o așeză în pătuț și se strecură afară din camera de zi, cât fetița era ocupată cu o zornăitoare. Părea că Sofie nu mai umblase în seif după ce Line verificase ce mai era prin el. Dosarele, fotografiile și plicurile cu casete erau exact unde le lăsase.

Micile casete erau datate. Unele date erau șterse și înlocuite cu altele recente. Multe înregistrări erau foarte vechi, iar ultima era făcută în urmă cu doi ani. Aduse casetele în sufragerie, luă reportofonul și se așeză pe canapea.

Maja se târa de-a bușilea prin pătuț și gângurea fericită de fiecare dată când primea o nouă jucărie.

Line puse în reportofon caseta cu înregistrările recente și apăsă pe butonul *play*.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă iar, dar caseta nu se mișca.

Scoase caseta, o întoarse și o introduse iar în aparat, fără niciun rezultat.

Apoi scoase bateriile. Păreau vechi și, când privi mai atent, observă că expiraseră de un an.

— Poate are mami niște baterii? i se adresă ea Majei și se chinui să se ridice de pe canapea.

— Ma-ma-ma? răspunse Maja din pătuț și o căută pe Line cu privirea când ea se duse în bucătărie.

Verifică în sertare și dulapuri, dar nu găsi nimic. Se gândi în ce alte locuri mai putea să caute, dar trebui să accepte că nu existau baterii în casă.

Se apropie de pătuț și o ridică pe Maja în brațe.

— Am putea să mergem la magazin, zâmbi ea.

Maja chicoti și bombăni ceva neinteligibil pentru Tine, dar părea fericită.

Magazinul era la doar câteva sute de metri. O așeză pe Maja în căruț și porniră la drum. Nu mai împinsese un căruț din copilărie, când făcea bani

de buzunar având grijă de copiii din cartier. Îi plăcea sentimentul, îi plăceau privirile prietenoase.

Ajunsă în fața rafturilor cu baterii, nu-și putea aminti ce tip îi trebuia și ajunsese să cumpere două pachete. În plus, cumpără o sticlă de apă și o înghețată pentru Maja. Ceea ce se dovedește a nu fi o idee prea bună. Înghețata i se topi în mânuțe și i se scurse pe brațe și pe hăinuțe.

După ce reveniră acasă, o duse pe Maja în baie, o dezbracă, o spală și îi dădu hăinuțe curate.

Când în sfârșit se așeză din nou cu reportofonul în mâini, i se păru că trecuse o zi întreagă.

Bateriile mai mici erau cele potrivite. După ce le înlocui pe cele vechi, mecanismul se puse în mișcare și caseta începu să se rotească. Însă din boxe se auzea doar un fâsâit. Doar după ce își dădu seama că trebuia să deruleze caseta, eforturile ei dădură roade. Un dialog. Erau doi bărbați și părea că, în momentul în care începea înregistrarea, discutau deja de ceva vreme.

— *Simt condiții dure*, spuse unul dintre ei.

— *Este la fel ca ultima dată*, răspunse celălalt. *Și depindem complet de oamenii lui ca să plasăm marfa.*

— *Nu trebuie să-l lăsăm să afle cât de puțin oferim de fapt.*

Conversația dintre cei doi continua. Evident, vorbeau despre o afacere, fără să spună despre ce marfă era vorba, însă era clar ceva ilegal. Părea că bărbații erau destul de tineri. Ea nu auzise vocea bunicului Sofiei, însă, având în vedere data înregistrării, ar fi trebuit să aibă 77 de ani la momentul conversației. Niciunul dintre bărbați nu părea atât de bătrân. Line se lăsă pe spetează și ascultă în continuare. Vorbeau despre cât aveau să câștige de pe urma înșelătoriei:

— *Atunci, nouă ne rămâne peste o jumătate de milion*, spuse unul dintre ei.

— *Este bine*, spuse celălalt. *Este foarte bine.*

Râdeau și vorbeau despre ce mașină urma să-și cumpere unul dintre ei. Line și-i imagină stând probabil de o parte și de alta a mesei din bucătărie.

Apoi se întâmplase ceva. Se deschisese o ușă și intervenise o a treia voce.

— *Ei bine, ați ajuns la un acord?*

Vocea era mai aspră și brutală. Frank Mandt, se gândi Line.

— *Poți conta pe noi, spuse unul dintre cei doi bărbați. Vom face cum...*

Apoi conversația se întrerupea brusc și nu se mai auzea decât un fâsâit și o voce la radio îndepărtată, ca și cum cineva ștersese restul discuției înregistrând altceva peste ea.

Era evident ce se petrecea. Frank Mandt avusese o întâlnire de afaceri în jurul mesei din bucătărie și îi lăsase pe cei doi să vorbească nestingheriți. Apoi ieșise din încăpere, dar luase măsuri să afle ce discută. Așa avea idee pe ce poziție se afla. Se asigura să nu fie tras pe sfoară și știa ce să ceară când drumurile aveau să li se intersecteze din nou. Probabil că Mandt își supraveghease tovarășii mulți ani cu ajutorul documentelor poliției și nu o surprindea deloc că îi și înregistrase pe partenerii săi de afaceri. Dar înregistrările îl dădeau de gol și pe Mandt, așa că de ce nu le ștersese? Ca să-și consolideze cumva poziția sau fusese pur și simplu neglijent?

Scoase caseta și alese o alta la întâmplare. Înregistrarea debuta cu un strigăt de durere. Intens și ascuțit. Line trebui să acopere mica boxă ca să nu se sperie Maja. Când strigătele încetară, își dădu mâna deoparte.

— *Vrem doar să ne povestești cum au decurs lucrurile, spuse un bărbat pe un ton calm.*

— *Dar nu știi, protestă un altul cu disperare în glas.*

Urmă un alt țipăt.

— *OK! OK! se auzi un geamăt. Am fost eu și Lasse.*

Line reduse volumul sunetului și continuă să asculte cum un bărbat spunea bâlbâindu-se cum el și altcineva furaseră o parte dintr-un transport de amfetamină. Apoi înregistrarea se opri brusc, fără să dezvăluie ce pedeapsă primise bărbatul implicat.

Vocea lui Frank Mandt nu era pe casetă. Alții îi făceau treburile murdare, dar evident că dorea să audă cu propriile urechi cum fusese trădat de unul dintre oamenii lui.

Line aruncă o privire în direcția bucătăriei unde avuseseră loc torturile. Apoi scoase caseta și alese alta.

72.

Wisting revenise în orașul de pe coasta sudică. Soarele plutea la fel de sus pe cer și era tot atât de fierbinte ca în urmă cu două zile, când fusese acolo.

Așa cum făcuse și atunci, merse cu mașina pe lângă locul crimei de pe Dronningens. Plecase devreme și se opri, coborî din mașină și privi înapoi spre locul unde fuseseră trase focurile de armă. Elementele aflate în noaptea trecută răsturnaseră complet situația.

Roțițele se angrenaseră și toate piesele se așezaseră la locul lor. Pe lângă el trecu o dubiță, ridicând un nor de praf și o foaie de hârtie mototolită, care căzu încet pe asfalt înainte să fie agățată de o altă mașină.

Repetă în gând ce avea să declare și era conștient că mărturia sa avea să fie percepută printre colegii săi ca lipsă de loialitate. Avea să afecteze persoane și să atragă consecințe negative.

Îi sună telefonul; era Ivar Horne, iar Wisting urcă în mașină înainte să răspundă.

— M-am gândit că ai vrea să știi că Phillip Goldheim a plecat de acasă cu puțin înainte de ora 9 și se îndreaptă cu mașina spre nord, pe E18.

Wisting porni motorul.

— Înseamnă că am trecut unul pe lângă altul, spuse el. Știi ce are de gând să facă?

— Nu. Nu am avut un echipaj care să-l urmărească și stabilisem cu cei din Oslo să-l preia și să-l urmărească ei când ajungea acolo, dar se pare că a schimbat direcția.

Ultima parte a propoziției se pierdu când telefonul mobil se conectă la căști.

— De-asta te-am sunat, continuă Horne. Tocmai a virat către Larvik.

73.

Line alege o casetă care părea să fi fost folosită de mai multe ori. Trei date mai vechi fuseseră șterse. Cea rămasă indica 13.10.2005.

De această dată se auzeau mai multe voci, dar nici acum nu recunosc glasul aspru al lui Frank Mandt.

Vorbeau despre mașini și spuneau că au nevoie de alte numere de înmatriculare. Discutau despre care rută era mai sigură, unde puteau schimba mașinile și cele mai probabile locuri unde aveau să fie filtre ale poliției.

Line se îndreaptă de spate. Bărbații vorbeau despre un jaf. Era o înregistrare despre planurile de fugă de la fața locului a celor patru după comiterea tâlhăriei.

Își luă geanta și scoase din ea un carnetel și un pix.

— *La Konnerud e bine, spunea cineva. Apoi ne putem despărți. O mașină poate face cale întoarsă spre Mjøndalen. Cealaltă poate să se îndrepte în jos spre Vestfold.*

Erau menționate și câteva nume. Line le notă: Aaron, Robin și încă cineva, căruia îi spuneau doar PG.

Opri înregistrarea ca să o deruleze și să o pună de la început, dar i se păru că aude un zgomot venit din fața casei. Rămase nemișcată și ascultă, dar nu mai auzi nimic. Totuși se duse în bucătărie și aruncă o privire afară. Nu era nimeni acolo.

Își turnă apă într-un pahar și se întoarse în sufragerie. Maja se ridicase în picioare și se ținea de barele pătuțului, urmărind-o cu privirea.

Line se așeză la loc și, când ridică reportofonul, auzi iar un zgomot. De această dată părea să vină chiar din casă. Ca și cum ar fi scârțâit parchetul de pe hol.

Maja stătea nemișcată și se uita spre ușă cu ochii mari și cu gurița deschisă. Line simți că o trec fiorii. Cu siguranță era doar scârțâitul lemnului vechi din casă, dar, cu toate acestea, gândul că dincolo de ușă era cineva îi crea disconfort.

Apoi auzi din nou. Erau pașii cuiva.

Maja se uită pe rând la ea și spre ușă. Line luă reportofonul și plicul cu

casete și le ascunse după una dintre pernele canapelei. Apoi se sprijini de rezemătoare și se chinui să se ridice, dar, până să reușească, se deschise ușa. În cameră intră un bărbat cu cagulă pe cap și cu un pistol în mână.

74.

Ușile masive ale Palatului Justiției se închiseră glisând în urma lui și auzi sunetul pașilor reverberând în zidurile clădirii. Pe un ecran amplasat pe perete era precizat că procesul împotriva lui Dan Roger Brodin avea loc în sala numărul 5.

Wisting încercă să se orienteze pe coridorul larg cu intrări spre diversele săli de ședință, straniu de pustiu și tăcut. Nimic nu trăda faptul că unul dintre cele mai dezbătute cazuri ale anului se judeca în spatele uneia dintre ușile închise.

Sala de judecată numărul 5 se afla în capătul clădirii. Wisting merse pe coridor și salută printr-un semn al capului un judecător îmbrăcat în robă ce cobora pe scări de la etajul al doilea.

Primi o notificare pe telefonul mobil. Era un mesaj de la Espen Mortensen, care coordona supravegherea operativă: *Am reperat mașina. Este parcată în fața bisericii din Stavern. O supraveghem. L-am anunțat pe Horne.*

Wisting se încruntă. Stavern? Ce voia să facă acolo? Mai avea și alte contacte în cercul lui Frank Mandt? răspunse scurt că primise mesajul și se așeză pe o bancă, dându-și imediat seama că avea nevoie de somn. Ultimele piese din puzzle se așezaseră la locul lor abia la primele ore ale dimineții.

Pe peretele din fața lui era atârnat un tablou abstract. Părea să fie o mică ambarcațiune, pe o mare albastră întinsă. O plăcuță gravată de pe ramă preciza că fusese o donație din partea filialei din Vest-Agder a Uniunii Naționale a Barourilor din Norvegia.

Clătină din cap și o cercetă mai atent. Tabloul avea suprafețe mari goale și figuri nedeslușite ce lăsaus loc unor interpretări diferite. Își dădu seama că, dacă în artă asta reprezenta un avantaj, în instanță devenea o problemă: cu cât cazul este mai ambiguu, cu atât este mai dificil să se ia o hotărâre corectă.

Ușa sălii numărul 5 se deschise și apăru martorul principal al acuzării, Einar Gjessing. Îl salută pe Wisting dând din cap, după care ieși din Palatul Justiției.

Wisting era următorul pe lista martorilor. Se ridică și, așteptând să fie invitat în sală, făcu câțiva pași înainte și înapoi.

75.

Bărbatul îndreptă arma spre ea. Line înghiți în sec. Simți o durere în piept, care coborî rapid spre abdomen.

— Nu mișca, îi ordonă el.

Line nu scoase o vorbă. Amenințarea nu îi era adresată doar ei, ci și copilului pe care îl purta în pânțece. Teama că acea viață avea să se încheie înainte să înceapă era copleșitoare și o paraliza.

Simți cum creștea presiunea în abdomen. Își puse mâna sub pânțece și simți o contracție ciudată care se extinse în zona lombară. Spera ca singura legătură dintre ele să fie teamă resimțită brusc.

— Liniștește-te, spuse bărbatul făcând un pas în față. Vreau doar să iau ceva.

Line încercă să respire calm. Rămase complet nemișcată în mijlocul camerei, ținând mâna dreaptă lipită de abdomen și încercând să-și dea seama dacă i se contracta într-adevăr uterul. Înainte să-și ducă gândul până la capăt, o cutremură o durere violentă.

O, nu, nu asta! se gândi ea. Orice, numai nu asta.

Durerea cedă. Cu siguranță nu era o contracție propriu-zisă, încercă ea să se încurajeze. Putea să fie un spasm muscular întâmplător, o reacție la frică sau un soi de crampă.

Inspiră iar și făcu câțiva pași spre pătuț. Maja se ținea de bare și se uita cu ochii ei mari la bărbatul cu cagulă. Line o privi și văzu că nu mai avea mult până să înceapă să plângă.

— Nu te apropia de copil, îi ordonă individul, făcându-i semn cu pistolul să se îndepărteze.

Consoanele nu erau apăsate, observă ea și își acordă răgazul să privească în ochii din spatele cagulei. Probabil că era din regiunea Sorlandet.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— O să iau documentele bunicului tău, răspunse bărbatul. Cele pe care le ținea în seif.

Crede că sunt Sofie, se gândi Line fără să încerce să clarifice lucrurile.

— La subsol, spuse ea simplu.

— Tu prima, îi comandă cel înarmat.

Maja începu să plângă. Un plâns reținut și ezitant.

Bărbatul păși într-o parte și îi făcu semn cu mâna să meargă în față.

— Acum! se răsti el.

Line se îndreptă încet spre ușă, ca și cum fiecare pas îi putea cutremura trupul și provoca alte contracții ale uterului.

Treptele scârțâiau sub picioare. Țipetele Majei se auzeau tot mai încet pe măsură ce înaintau în subsol.

Bărbatul din spatele ei îi apăsă țeava pistolului în spate.

— În partea din fund, spuse Line mergând încet înaintea lui.

El o împinse până în cameră și îi ordonă să se lipească de perete.

Ușa seifului era larg deschisă.

— Asta este tot? se interesă bărbatul și se lăsă pe vine.

Line se întrebă dacă era cazul să îi spună de casetele din sufragerie, dar era ca și cum i-ar fi spus că le-a ascultat. Conținutul lor nu-i era adresat ei și nu știa care puteau fi consecințele. Bărbatul vorbise despre documente, ceea ce o făcea să creadă că nu știa cu adevărat ce era păstrat în seif.

— Da, îl asigură ea.

Bărbatul scoase un biblioraft și îl răsfoi puțin. Abia acum observă Line că purta mănuși subțiri de latex. Dădu din cap mulțumit, puse biblioraftul înapoi și privi în jur.

— Aștepți pe cineva? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Vine astăzi cineva pe aici?

Line nu înțelegea care era scopul întrebării.

— O prietenă... răspunse ea, gândindu-se la Sofie.

— Când?

— Peste câteva ore.

— Bine, spuse bărbatul ridicându-se iar în picioare. Vino încoace.

O scoase pe coridorul subsolului și o împinse în fosta sală de sport.

— Du-te acolo, spuse el indicându-i spalierul.

Ea se supuse.

— Întinde mâinile!

Line ezită, dar întinse mâinile în față. Bărbatul scoase niște coliere de plastic din buzunar și o prinse de un braț.

Atunci înțelese ce urma să se întâmple.

— Nu! protestă Line, încercând să fugă.

Bărbatul o împinse în spalier și o obligă să-și treacă brațul printre două bare.

— Nu! strigă ea din nou. Te rog!

Bărbatul îi prinse ambele mâini cu forța și i le fixă de spalier. Plasticul tare îi străpunse încheieturile. Line își înecă un țipăt de durere și se concentrează să respire calm. Dacă într-adevăr începuse travaliul, avea să urmeze și alte contracții dacă nu se aduna.

— Prietena ta va veni în curând, spuse bărbatul mergând spre ușă. Peste vreo două ore vei fi liberă.

Se opri în pragul ușii și o privi cu atenție.

— Să nu suflați o vorbă, spuse el. Altfel, nu știi niciodată ce i se poate întâmpla copilului tău plângăcios.

Făcu semn cu pistolul către tavan, spre camera în care era Maja.

— Ai înțeles?

Line încuviință. Bărbatul îi întoarse spatele, ieși din încăperea și închise ușa fără să se uite înapoi. Printre plânsetele Majei, îl auzi golind seiful din încăperea alăturată. Încercă să-și îndrepte atenția asupra respirației. Concentrându-se la fiecare gură de aer, egală și calmă, se strădui să alunge orice alt gând.

Închise ochii.

În depărtare, auzi pași pe trepte și ușa de la intrare trântindu-se.

76.

Pe măsură ce treceau minutele, spera tot mai tare că apariția contracțiilor fusese o simplă reacție la ceea ce se petrecea, și nu începutul travaliului. Gândul o liniști, dar chiar atunci simți iar durerile. La fel ca ultima dată, se extinseră spre zona lombară, devenind tot mai intense.

Maja țipa fără încetare la etaj. Line îi urmă exemplul. Inspiră adânc și strigă cât putu după ajutor, dar știa că nu avea să se audă nimic dincolo de ziduri. Frank Mandt torturase și chinuise oameni în propria bucătărie fără ca strigătele lor să atragă atenția cuiva. Nici ea nu avea să se descurce mai bine decât victimele. În schimb, încercă să se elibereze de colierul cu care era imobilizată de spalier. Se strădui să-și răsucescă mâinile, dar plasticul era la fel de dur ca niște cătușe. Trebuia să stea pe loc până când sosea acasă Sofie. Cât timp avea să dureze? Două ore? Trei?

Auzi telefonul mobil sunând în depărtare. Era în poșetă, lângă canapea. Plânsetele de la etaj se domoliră, dar, când telefonul se opri din sunat, Maja începu iar să țipe.

Line încercă să-și spună că nu era periculos. Maja era în pătuț. Nu avea cum să se rănească. Era speriată și înfricoșată și probabil că începuse să i se facă foame, dar până la urmă avea să obosească și să adoarmă.

Simți trei contracții, ritmice și la intervale regulate, cu pauză de doar șase sau șapte minute între ele. La fel de lungi și de intense. I se înmuiară genunchii, tot mai mult cu fiecare contracție, ca și cum ar fi vlăguit-o. Corpul i se lăsa în jos până când ajunse să stea ghemuită, cu capul sprijinit de piept.

Cursurile din timpul sarcinii și pregătirea pentru naștere implicaseră, în principal, exerciții de relaxare. Exersase capacitatea de a se liniști. Simplul gând că mai făcuse asta înainte îi ușură starea de anxietate. Curând, respira egal și observă că și bătăile inimii se domoliseră. Dacă reușea să se calmeze și să se controleze, mai exista speranța că procesul nașterii urma să intre pe un făgaș firesc. Prima naștere dura, de regulă, peste 12 ore.

Colierul de plastic mușca din pielea din jurul încheieturilor. Se ridică din nou pentru a mai scăpa de durerea cumplită. În timp ce se ridica, pântecul i

se contractă și se întări iar. Începu să respire cu gura deschisă, în succesiuni scurte și rapide, fără să inspire suficient aer în plămâni. Concomitent, simți că se petrecea ceva. Presiunea din pântec scăzu și își duse automat mâna între picioare. I se rupsese apa și lichidul amniotic i se scurgea pe coapse. Naștea. Știa că, din acest moment, contracțiile aveau să fie mai intense și mai dese.

Încă de când aflase că era însărcinată, citise articole și cărți despre sarcină. Încercase astfel să înlăture o parte din temeri, dar nu reușise prea bine. Își imaginase că nașterea avea să fie o amintire unică. Ceva de care să-și aducă aminte mereu. Nu se așteptase la așa ceva, însă ce avea să se întâmple, urma să se întâmple oricum. Avea să nască aici, pe podea, înlănțuită.

Începu o nouă serie de contracții. Erau mai dureroase decât primele. Se folosi de respirație ca să treacă peste ele și încercă să numere cât de mult durau, dar pierdu șirul.

Următoarele contracții se iviră mai repede, dispărură mai greu și îi provocară dureri mai mari. Pe măsură ce deveneau mai dese, durerea de spate se înteți și avu senzația că îi amorțesc mâinile.

Plânsetele de la etaj încetaseră. Probabil că Maja adormise. De cât timp se afla aici? De o oră? Cât mai dura până ajungea Sofie?

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt, că și auzi ușa de la intrare. Dacă nu era Sofie, putea fi bărbatul înarmat care își dăduse seama că nu luase totul și se văzuse nevoit să revină să ia și restul.

Se hotărî să riște:

— Ajutor! strigă ea, trăgând iar aer în piept. Ajutor! auzi pași pe treptele scării.

— Line? strigă Sofie.

— Jos! răspunse ea.

Ușa se deschise. Sofie dădu să intre, dar se opri brusc și rămase locului holbându-se.

Line avu o nouă contracție. De această dată țipă ca să se elibereze de durere.

— Eliberează-mă! imploră ea scrâșnind din dinți.

Sofie se apropie de ea, o îmbrățișă și o ajută să se ridice.

— Ai avut multe?

Line încuviință.

— Ce interval este între ele?

— Între patru și cinci minute. Și sunt tot mai dureroase, spuse ea dând din cap și înghițind în sec. Este o urgență.

77.

Wisting aștepta în fața sălii de judecată. Probabil că una dintre părți supusese dezbaterii aspecte organizatorice înainte să se meargă mai departe, cum ar fi programul pentru ziua următoare sau modificarea ordinii în care să fie chemați în sală martorii rămași.

Mortensen îi trimise un nou mesaj. Goldheim urcase iar în mașină cu două sacoșe doldora și stătea la volan. În spatele lui auzi pași grăbiți. Harald Ryttingen venea în grabă pe coridorul larg. Trecu pe lângă Wisting fără să-l salute și se strecură în sala de judecată. La scurt timp, ieși aprodul și strigă numele lui Wisting. El răspunse prezent și îl urmă în sală.

Publicul și reprezentanții presei umpleau sala. Ryttingen luase loc lângă procuror și părea relaxat și încrezător. Avocatul părții civile stătea în spatele lor, împreună cu părinții lui Elise Kittelsen. În partea opusă erau așezați avocatul Olav Müller și inculpatul Dan Roger Brodin.

Președintele completului stătea semeț și demn la un pupitru înălțat, cu spatele la perete, asistat de alți doi judecători. Unul dintre ei era un bărbat supraponderal care părea somnoros și plictisit. Celălalt magistrat era o femeie mai tânără, având o ținută dreaptă și părul prins în coc, la ceafă.

În timp ce se îndrepta spre boxa martorilor, începu să îi sune telefonul mobil, ceea ce provocă amuzamentul publicului. Îl scoase și, respingând apelul, văzu că Line era cea care-l suna. Apoi setă telefonul pe funcția de apel silențios și îl puse, împreună cu carnețelul de notițe, pe măsuta din boxa martorilor.

Se așeză și salută respectuos completul de judecată, al cărui președinte părea ușor iritat, ca și cum era nerăbdător să termine cât mai repede.

— Numele complet? întrebă el.

Wisting preciză numele, data nașterii, adresa și funcția.

În fața lui, telefonul mobil începu să vibreze pe măsută, sunetul fiind preluat de microfon și propagat în sala de judecată. Pe ecran apăru un mesaj pe care-l citi în fugă. *În drum spre spital. Cred că a început travaliul.*

Îi stătu inima în loc și i se uscă gura. Îi promisese să fie alături de ea, să o ducă la spital.

Își umezi cerul gurii cu limba. Gândurile i se învolburau. Line scrisese că era pe drum spre spital. Asta însemna că o ajuta cineva, probabil Sofie. Sau mergea singură cu mașina. I-ar fi stat în fire.

Încă putea să ajungă la timp.

Dădu să ia telefonul să îi răspundă. Cel puțin să îi scrie că primise mesajul, dar îl opri președintele completului care îl strigă pe nume.

— Aveți lucruri mai importante de făcut decât să dați declarații în fața instanței? întrebă el.

Mai multe persoane din sală chicotiră, inclusiv Ryttingen. Wisting ridică privirea spre completul de judecată.

— Mă iertați.

— Atunci mai încercăm o dată, încuviință președintele. Sunteți rudă sau aveți vreo altă legătură cu inculpatul?

Wisting își drese glasul.

— Nu.

— Nici cu victima sau cu familia acesteia?

— Nu.

Judecătorul continuă cu formalitățile procedurale, atrăgându-i atenția lui Wisting să spună tot adevărul, fără să ascundă nimic din ceea ce știe.

— Vă garantez acest lucru, răspunse Wisting uitându-se la Ryttingen, care stătea pe scaun surâzând.

— Puteți lua loc, dacă doriți, spuse judecătorul.

Wisting se așeză. În sala de judecată era foarte cald și regretă că nu își dăduse sacoul jos înainte să intre.

Olav Müller adresează primele întrebări. Făcu o scurtă introducere, la finalul căreia preciză că Wisting coordona ancheta uciderii lui Jens Hummel.

— Povestiți-ne despre arma crimei, îl rugă Müller de la masa lui.

— Este un revolver Nagant de 7, 5 milimetri, explică Wisting. Era în posesia lui Frank Mandt, care a locuit în Stavern și a murit pe 10 ianuarie anul acesta, adăugă el, precizând că acesta fusese o figură centrală în cadrul unei rețele de criminalitate organizată.

— Cum a ajuns poliția în posesia armei?

— A fost predată pentru distrugere pe 24 iulie, după ce a fost descoperită într-un seif închis de la moartea lui Mandt.

— Ce ați făcut cu el?

— Conform procedurii, a fost trimis către Kripos, unde au fost efectuate o serie de teste balistice.

— Ce au arătat acestea?

— Pe scurt, că arma a fost folosită atât la asasinarea lui Elise Kittelsen, cât și la uciderea lui Jens Hummel.

Procurorul mormăi ceva, se ridică și se adresă președintelui instanței.

— Rog să se consemneze: nu negăm că este aceeași armă. Așa că nu este necesar să acordăm timp acestor detalii, decât dacă Onorata Instanță este interesată de anumite detalii care nu privesc cazul de față.

Președintele încuviință.

— Se admit obiecțiile, dădu el din cap, adresându-se avocatului apărării. Să ne concentrăm asupra acestui dosar.

Müller încuviință și i se adresă iar lui Wisting:

— Ce părere aveți despre acest caz?

— Cred că arma reprezintă veriga lipsă dintre cele două cazuri, explică Wisting.

Apoi dezvoltă raționamentul:

— În Norvegia, riscul de a fi victima unui omor este redus. Statistic, cea mai mare expunere există în cercul apropiaților și adesea există o legătură între victimă și autor. Mai puțin de una din zece omucideri se petrece în mijlocul străzii. De aceea este dificil să ne imaginăm că avem de-a face cu două cazuri în care doi criminali necunoscuți au folosit aceeași armă pentru a ucide două victime la întâmplare. De asemenea, crimele au fost comise la scurt timp una după cealaltă.

Se uită la Ryttingen și observă că acesta abia se abține să vină cu contraargumente și explicații plauzibile cu privire la motivul pentru care fusese utilizată de două ori aceeași armă, dar regulile procedurale îl forțau să aștepte.

Müller continuă:

— Legat de propria dumneavoastră anchetă, ați studiat și documentația dosarului care îl privește pe clientul meu, începu el înainte să adreseze întrebarea. La ce concluzie ați ajuns?

Wisting se aplecă puțin spre microfon.

— Că este vorba despre același autor, spuse el.

Afirmația stârni agitație atât în rândul publicului, cât și printre judecători. Magistratul-asistent somnoros se îndreptă de spate și își trase

scaunul mai aproape de masă.

Avocatul apărării lăsa declarația să plutească în aer și așteptă să se facă liniște în sală pentru a-l întreba pe Wisting cu prefăcută mirare dacă era conștient că în momentul uciderii lui Jens Hummel clientul său se afla în arest.

— Da, confirmă Wisting.

— Deci credeți că Dan Roger Brodin este nevinovat?

Wisting se uită în direcția părinților lui Elise Kittelsen.

Mama ei privea în jos, dar tatăl ei îi susținu privirea. Știa că răspunsul lui avea să îi ofenseze, dar nu avea de ales.

— Da, răspuse el, ridicând din nou privirea către președintele completului. Nu cred că Dan Roger Brodin a fost cel care a împușcat-o mortal pe Elise Kittelsen.

Mama lui Elise Kittelsen suspină, dar fu acoperită de murmurul sălii. Procurorul se ridică și se adresa completului.

— Mai devreme am ascultat trei martori oculari, toți identificându-l pe inculpat și dând declarații similare, le aminti el. Dacă martorul nu are altceva de spus în afară de presupuneri și statistici, acestea nu sunt altceva decât speculații de care instanța nu trebuie să țină seama.

Președintele completului încuviință, dar acum părea mai interesat să audă ce avea Wisting de spus.

— Aceste elemente reprezintă mai mult decât simple speculații? se interesă el.

— Am discutat personal cu martorii oculari, răspuse Wisting, explicând cum descrierea făcută de doi dintre martori se baza pe semnamentele date de cel de-al treilea martor, transmise prin stația radio a poliției. În realitate, există un singur martor, spuse el. Când am vorbit cu ei, ambii martori au admis că nu l-au recunoscut efectiv pe Brodin ca fiind autorul faptei, ci au presupus că el este, din moment ce era deja încătușat și adus cu o mașină de poliție.

Răsfoi carnețelul și citi afirmația lui Terje Moseid: *Doar în filme poliția arestează persoana greșită.*

Procurorul se ridică iar de pe scaun.

— Toți cei trei martori au depus mărturie azi în fața instanței, spuse el. Solicit să fie validate declarațiile lor, nu interpretarea dată de Wisting mărturiilor lor.

Judecătorul dădu din cap, fără să trădeze modul în care urma să aprecieze explicațiile date de Wisting.

Müller continuă interogatoriul:

— Dar probele criminalistice? Le-ați studiat cu atenție?

— Proba centrală sunt reziduurile de praf de pușcă de pe mâna dreaptă a inculpatului, încuviință Wisting. Nu știu ce a declarat acuzatul în fața instanței, dar, când am vorbit cu el în arest în urmă cu trei zile, a oferit informații noi despre ce făcuse în noaptea crimei și de ce a încercat să fugă de poliție.

Müller zâmbi.

— Instanței i s-a spus că a fugit pentru că era sub influența drogurilor și încălcase astfel regulile eliberării condiționate, preciză el.

— Mai avea un motiv să fugă, continuă Wisting. Și un motiv pentru care să nu dea declarații poliției.

Avocatul îi făcu un semn discret cu capul că poate să continue.

— În Ajunul Crăciunului a furat la comandă artificii, preciză Wisting. Un container întreg cu produse în valoare de peste 100.000 de coroane. A păstrat o parte din bunuri pentru sine, pe unele comercializându-le, pe altele folosindu-le. Când s-a întâlnit cu poliția în seara zilei de 31 decembrie, tocmai distrusese prin explozie un tomberon din fața unui magazin Kiwi din centrul orașului. A fugit ca să nu fie prins pentru comiterea furtului și a distrugerilor. Când a fost arestat, avea mâinile pline cu reziduuri de praf de pușcă de la artificii.

Procurorul obiectă:

— Nu ar fi trebuit să declare aceste lucruri inculpatul însuși?! întrebă el.

— Acum nu inculpatul stă în boxa martorilor, ripostă judecătorul. Dar n-ar putea să ne confirme chiar el?

Dan Roger Brodin își ridică privirea.

— Așa au stat lucrurile? se interesă președintele completului.

Brodin clipi:

— Este așa cum spune el, răspunse, făcând semn cu capul spre Wisting. Cu artificiile. Așa a fost.

Telefonul mobil al lui Wisting vibră iar, în timp ce președintele completului îi adresa lui Brodin câteva întrebări de control. Se asigurase că telefonul era destul de departe de microfon. De această dată primi un mesaj prestabilit de la Nils Hammer. Era scris doar *OK*.

Mesajul îi purtă iar gândurile la Line, dar le alungă, încă nu prezentase cea mai importantă parte a depoziției.

Harald Ryttingen vorbi pentru prima oară:

— Totul este o minciună, obiectă el. O încercare de a răstălmăci faptele. De ce nu am auzit până acum de aceste artificii?

— Am fost în weekend la magazinul Kiwi, continuă Wisting fără să aștepte aprobarea din partea completului. Am aflat că au trimis o sesizare la poliție a doua zi și că incidentul a fost filmat.

Scoase din carnețel foile de hârtie împăturite pe care erau imprimate imaginile.

— Cazul în sine a fost clasat la scurt timp, dar am aici copii de pe imagini, explică el. Sunt de slabă calitate și nepotrivite pentru a-l identifica pe autor, dar probează că în noaptea aceea tomberonul din fața magazinului Kiwi a fost într-adevăr distrus de o explozie provocată de artificii.

Ryttingen îi șopti ceva procurorului, care se ridică din nou:

— Acestea nu au fost depuse în probatoriu, obiectă el.

— Cu toate acestea, le voi accepta, răspuse de îndată judecătorul.

Întinse mâna și îi făcu semn aprodului să îi aducă fotografiile.

— Am copii și pentru părți, preciză Wisting.

Ryttingen se prăbuși pe scaun, roșu ca racul. Reziduul de praf de pușcă era unul dintre elementele centrale ale rechizitoriului; știa că, dacă acesta era desființat, se va prăbuși tot edificiul.

— Este inacceptabil, bombăni el.

Președintele completului își îndreptă atenția spre el:

— Doriți să declarați ceva oficial?

Ryttingen clătină din cap, dar apoi îi scăpără ceva în privire.

— Nu, domnule președinte, răspuse el ridicându-se. Dar, dacă Wisting crede că pe banca acuzaților este persoana greșită, ar putea să ne spună dacă are un suspect anume?

Președintele încuviință.

— Aveți vreun suspect? se interesă el.

Harald Ryttingen se așeză la loc, își încrucișă brațele la piept și se lăsă pe spetează.

— Da, răspuse Wisting, luând telefonul mobil. Tocmai am fost înștiințat că oamenii mei au arestat și pus sub acuzare un bărbat pentru uciderea lui Jens Hummel. Credem că tot el a ucis-o și pe Elise Kittelsen.

În sală se iscă un val de murmure în urma declarației sale. Președintele completului luă ciocănelul și ceru să se facă liniște.

— Pe cine? îl întrebă el.

— L-am pus sub acuzare pe martorul care a fost aici înaintea mea, explică Wisting. Pe martorul principal al acuzării, Einar Gjessing.

Răspunsul provocă iar agitație în sală. Judecătorul acordă răgaz și publicului, și acuzării să asimileze informația, după care solicită iar să se facă liniște. Rumoarea se domoli, dar, din boxa martorilor, Wisting îi auzea pe jurnaliști tastând de zor.

— Trebuie să ne explicați mai detaliat, îi solicită judecătorul.

Wisting se îndreptă de spate.

— Așa cum am precizat mai devreme, am analizat documentele din ambele cazuri, precum și înscrisurile suplimentare întocmite în cursul cercetării și am descoperit o pistă care nu fusese explorată.

Judecătorul își lua notițe.

— O pistă neexplorată? întrebă el.

— Este o expresie utilizată de poliție, preciza Wisting. Este vorba despre o ipoteză de lucru omisă de anchetatori sau, așa cum s-a întâmplat în acest caz, o pistă pe care responsabilii de caz s-au făcut că nu o văd. Un indiciu pe care, mai mult sau mai puțin voit, au ales să nu-l cerceteze. Faptul că Dan Roger Brodin a fost considerat autorul crimei aproape înainte să înceapă ancheta i-a împiedicat să vadă și alte posibilități. Dar, în același timp, era și în interesul lor. Bazându-se pe arestare, au construit un scenariu care nu corespunde realității și care însemna că nu este necesar să ancheteze în ce măsură era responsabilă poliția pentru uciderea lui Elise Kittelsen.

Ryttingen șopti ceva la urechea procurorului, care încuviință și îi solicită președintelui instanței o pauză.

— Vreau să audiez acest martor până la capăt, spuse judecătorul respingând cererea. Vreau să aflu cum putea avea poliția un rol în această crimă.

În sala de judecată se lăsă o liniște de mormânt.

— Elise Kittelsen era informator al poliției, explică Wisting. Era poziționată ideal în cadrul unei rețele de criminalitate organizată pe care poliția încerca de ani buni să o destructureze. Când a fost ucisă, erau foarte aproape de un progres semnificativ. Prin ea, aveau un informator în

interiorul rețelei, care știa unde și când avea să sosească următorul transport de stupefiante. Informațiile erau valoroase pentru poliție, dar îi periclita viața lui Elise. Pur și simplu știa prea multe, iar cineva aflase că ea trădează.

Procurorul încercă din nou:

— Aceste informații nu pot fi dezvăluite într-o ședință publică, obiectă el.

Olav Müller interveni înainte să răspundă președintele instanței:

— Aceste informații cunoscute de poliție sunt esențiale, dar le-au ascuns de mine și de clientul meu, argumentă el.

Judecătorul se uită la Wisting, după care își îndreaptă atenția spre procuror:

— Este adevărat? solicită el.

Ryttingen se făcuse cenușiu la față, de parcă ar fi îmbătrânit brusc cu câțiva ani.

— Nu prezintă relevanță pentru acest caz, răspunse el fără să recunoască nimic.

Președintele completului i se adresează din nou lui Wisting.

— Cum ați ajuns să aflați aceste informații? îl întrebă el. Și ce relevanță au pentru acest caz?

Wisting își turnă apă într-un pahar aflat în fața lui.

— Cel pe care l-am arestat, Einar Gjessing, este unul dintre membrii acestei rețele, preciză el. La fel și iubitul lui Elise Kittelsen, Julian Broch. În principal, prin intermediul lui obținea Elise Kittelsen informații pentru poliție.

Luă o gură de apă ca să-și clătească gâtul uscat și observă că mama lui Elise îl ținea de mână pe soțul ei.

— La demararea cercetărilor asupra acestei rețele, poliția a început ca de obicei: de la periferie spre centru. Se începe de la baza lanțului trofic, cum ar veni, cu un consumator pe care îl determini să spună de la cine își procură drogurile. Prin intermediul vânzătorului, se ajunge la furnizor și astfel se ajunge tot mai sus în ierarhie. La periferia acestui caz au identificat-o pe Elise Kittelsen. Polițiștii sub acoperire au arestat-o într-o dimineață, când plecase de la iubitul ei spre școală. Avea la ea câteva grame de hașiș pe care le promisese unei prietene și alte câteva grame în fișetul de la facultate. O nimica toată, dar pentru ea era ca și cum tot viitorul se

dusese pe apa sâmbetei. O condamnare pentru posesie de stupefiante avea să îi afecteze cariera de profesoară și avea să-i facă de rușine pe părinții ei. Polițiștii sub acoperire i-au oferit ocazia să scape de acuzații. I-au sugerat că pot trece cu vederea totul în schimbul informațiilor. Evident, era o dilemă, dar a ales să-și trădeze apropiații. I-a trădat pe iubitul și pe prietenii ei ca să se salveze.

Ryttingen nu renunțase la încercările de a-l reduce la tăcere pe Wisting:

— Martorul nu are informații directe cu privire la aceste aspecte, argumentă el. Nu era prezent și, în cel mai bun caz, sunt doar supoziții.

Președintele completului se întoarse spre el, cu aceeași mină iritată pe care o afișase și când urcase Wisting în boxa martorilor.

— Negați că Elise Kittelsen era informatorul poliției? îl întrebă el.

Ryttingen clătină din cap.

— Nu, dar asta...

Judecătorul îl întrerupse:

— Continuați! solicită el, făcându-i semn lui Wisting.

— Ofițerul de legătură al lui Elise Kittelsen lucrează în prezent peste hotare, dar am vorbit cu el la telefon aseară. Mi-a explicat că au folosit-o pe Elise în tentativa de a-l prinde pe coordonatorul principal, căruia poliția i-a dat numele de cod Mister NiceGuy. În timpul operațiunii, Elise a început să se îngrijoreze. Îi era teamă că iubitul ei își dăduse seama ce făcea. Pentru a ascunde legătura cu poliția, ofițerul folosea un telefon anonim, adică un număr cu abonament luat din depozitul cu obiecte confiscate de poliție, dar Elise tot nu se simțea în siguranță. Ofițerul de legătură a vorbit cu ea ultima dată cu doar câteva ore înainte să fie ucisă. Elise se temea de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu se poate, interveni Olav Müller și începu să caute în dosare. Avem desfășurătorul convorbirilor lui Elise Kittelsen și nu apar aceste apeluri.

— Au fost șterse la ordinul responsabililor de caz, ca să nu apară impedimente inutile în dosar, explică Wisting. Astfel încât nimeni să nu deschidă ușa către pista neexplorată.

— Cine anume dintre responsabilii de caz? se interesă Müller.

— Harald Ryttingen.

În spatele lui Wisting se auzeau sunetele produse la apăsarea declanșatoarelor aparatelor foto. Unul dintre fotoreporterii prezenți în sală încălcă limita de securitate ca să-l fotografieze pe Ryttingen, care se

prăbușise pe scaun. Și alți fotoreporteri îi urmară exemplul.

Procurorul se mută puțin cu scaunul într-o parte, ca și cum voia să se distanțeze de polițist.

— Este necesară o imagine de ansamblu cu privire la ce credeți dumneavoastră că s-a întâmplat în ajunul Anului Nou, îi solicită judecătorul.

Wisting încuviință.

— Parțial, sunt supoziții, avertiză Wisting. Dar Elise Kittelsen devenise o reală amenințare pentru personaje centrale implicate în traficul de droguri. Trebuiau să scape de ea. Julian Broch nu putea să facă nimic în această privință. Tehnic vorbind, chiar dacă el era sursa scurgerilor de informații, avea să devină imediat suspect dacă i se întâmpla ceva iubitei lui. Dimpotrivă, el trebuia să se asigure că are un alibi. Sarcina i-a fost dată lui Einar Gjessing, care îi era deja dator lui Mister NiceGuy. Există probe că pierduse bani dintr-un parteneriat după ce Gjessing dăduse faliment.

Deodată, telefonul mobil de pe măsuta din fața lui scoase iar un sunet. La primirea unui nou mesaj, vibră pe suprafața tare a măsuței. Era Line. *Unde ești?* întreba ea.

Wisting fu nevoit să facă un efort de concentrare ca să continue:

— Uciderea lui Elise Kittelsen a dus și la asasinarea lui Jens Hummel, spuse el. Hummel avea rolul de curier în cadrul rețelei și transporta cu taxiul cantități mari de droguri între estul și sudul Norvegiei, de la Frank Mandt la Mister NiceGuy. Supoziția noastră este că în ajunul Anului Nou livra un transport pentru persoana lui de contact: Einar Gjessing. Dar în seara aceea s-a mai întâmplat ceva. Gjessing i-a cerut să-l ducă în oraș, unde urma s-o intercepteze pe Elise Kittelsen în drum spre petrecerea de Anul Nou. Intenționa să și fugă de la locul faptei cu taxiul care-l aștepta chiar după colț. Bărbatul pe care ceilalți doi martori l-au văzut fugind de la locul crimei nu a fost Dan Roger Brodin, ci Einar Gjessing.

Aruncă o privire spre masa acuzatului. Brodin părea confuz, ca și cum nu înțelegea ce se petrece în sala de judecată.

— Dar când s-a întors la taxi, Gjessing s-a văzut nevoit să facă o schimbare îndrăzneată și rapidă de plan. Misiunea lui nu era doar să îi închidă gura lui Elise Kittelsen, ci și să afle cât de multe știa aceasta. Avea nevoie de telefonul ei mobil și a trebuit să se întoarcă, dar înainte i-a dat lui Hummel arma crimei, după care a revenit la locul faptei și a spus că

încercase să-l urmărească pe criminal, dar a fost nevoit să renunțe. În haosul care a urmat în timp ce încercau s-o resusciteze pe Elise Kittelsen, i-a găsit telefonul mobil și, când a apărut poliția și i s-a cerut să-l descrie pe atacator, a dat semnalmente unei persoane oarecare pe care o văzuse în cursul serii: Dan Roger Brodin.

Wisting își dădu seama că își pierdea răbdarea. Voia să termine și nu se mai exprima cursiv și coerent.

— Din multe puncte de vedere, Jens Hummel a fost implicat în acest caz fără să vrea, continuă el. Ar fi putut să păstreze tăcerea și să-l lase pe ucigașul lui Elise Kittelsen să scape, dar probabil că ideea unui nevinovat condamnat pentru crimă a fost prea mult pentru el. Știm că a încercat să avertizeze poliția că nu arestase pe cine trebuia, dar pontul nu a fost cercetat; cu toate acestea, devenise un risc pentru Einar Gjessing și ceilalți. Încă nu știm ce anume a provocat uciderea lui Hummel, însă știm că Gjessing a fost printre ultimele persoane care au urcat în taxiul lui. Pe plafonul mașinii au fost găsite mai multe amprente parțiale, care nu fuseseră complet șterse de intemperii. Erau prea fragmentate pentru a încerca o verificare automată în baza de date, dar comparația manuală a stabilit că-i aparțineau lui Einar Gjessing.

Se apropia de finalul declarației. Ce avea să spună în continuare avea mai multe necunoscute și întrebări fără răspuns decât cele deja expuse.

— Poate că s-au întâlnit sub pretextul că Gjessing trebuia să recupereze arma pe care o adusese taximetristul în Kristiansand? continuă Wisting fluturându-și brațele în semn că aceasta era doar o ipoteză a anchetei în derulare. Poate că Hummel a cerut bani ca să tacă? Știm doar că nu a avut ocazia să spună nimănui ce știa despre asasinarea lui Elise Kittelsen. A fost la rândul său împușcat mortal, iar arma crimei a ajuns în seiful lui Frank Mandt.

Wisting era conștient că existau încă multe întrebări rămase fără un răspuns și că erau necesare cercetări amănunțite. Dar misiunea lui în sala de judecată se încheiase. Oferise o explicație alternativă.

— Avocatul apărării mai are întrebări pentru martor? întrebă președintele completului.

Olav Müller părea confuz.

— Nu acum, răspunse el. Dar ne rezervăm dreptul de a-l rechema dacă se va impune.

Judecătorul încuviință și își îndreptă atenția către cealaltă parte.

— Domnule procuror?

Acesta clătină din cap.

— Bine, spuse judecătorul. Atunci vă acord pauza pe care ați solicitat-o. Ședința se suspendă până mâine la ora 10. Până atunci, reprezentantul procuraturii ar trebui să ia o decizie cu privire la oportunitatea continuării procesului.

Apoi bătu cu ciocănelul în pupitru, se ridică și ieși pe ușa laterală, urmat de magistrații-asistenți. De îndată ce ușa se închise, în sala de judecată se stârni haosul. Jurnaliștii năvăliră și se împărțiră în două tabere. Un grup îl încolți pe procuror, iar celălalt îl înconjură Wisting.

Acesta își luă telefonul mobil, își făcu loc printre ziariști și se îndreptă cât putu de repede spre ieșire, fără să răspundă la nicio întrebare. Înainte să iasă din sală, se uită peste umăr și observă că și Ryttingen încerca să scape, dar era efectiv împins înapoi. Ziariștii îl împresurau și nu renunțau, iar lui Wisting i se făcu milă de el. Mai văzuse astfel de situații și era mereu neplăcut când unul dintre ei depășea limita și chiar săvârșea o nedreptate.

78.

Telefonul începu să sune înainte să ajungă la mașină. Numere necunoscute care aparțineau probabil diferitelor posturi de știri. Respinse apelurile și o sună pe Line înainte să urce în mașină.

Sună îndelung, însă ea nu-i răspunse. Îi scrise că fusese ocupat în sala de judecată, dar că era pe drum. Ieșind din parcare, își dădu seama că nu știe la ce spital era. Vorbise și de spitalul din Tønsberg, și de cel din Skien și bănuie că se hotărâse pentru cel din urmă. În acest caz, era cel mai aproape, chiar dacă avea de mers două ore și jumătate.

După ce intră pe autostradă, se încadră pe banda a doua și se întrebă dacă ar fi fost bine să pornească girofarul, dar traficul nu era aglomerat, așa că renunță. În schimb, porni stația radio și scană frecvențele pentru a afla dacă erau filtre în fața lui.

După ce trecu peste podul Varodd, aflat chiar la ieșirea din oraș, îl sună pe Ivar Horne.

— Ce circ nenorocit! comentă colegul său din sud. Aici totul este vraieste. Ai dezvăluit în instanță cea mai mare operațiune secretă a noastră.

— Știu, răspunse Wisting. Îmi pare rău. N-aveam ce altceva să fac.

— Adevărul și numai adevărul și toate cele, nu? spuse Horne. Ai fi putut să mă avertizezi.

— Ceva noutăți în legătură cu Goldheim? întrebă Wisting ca să schimbe subiectul.

— Vine acasă, dar a fost prevenit. A avut oameni în sală, iar acum vorbește de încinge telefoanele.

— Despre ce vorbește?

— Își păstrează calmul, preciză Horne. Nu spune nimic care să trădeze cât este de implicat, dar susține că a rezolvat problemele.

Wisting rămase pe gânduri. Goldheim fusese în Stavern să rezolve problemele?

— Acum unde este? întrebă el, privind în față spre sensul opus.

— A trecut de ieșirea spre Kragero; îl preluăm înainte să ajungă în oraș.

Wisting își imaginează micul punct roșu de pe dispozitivul de urmărire. Dacă era în Kragero, însemna că aveau să se intersecteze în aproximativ 45

de minute.

— Mă ții la curent? întrebă el.

— Încerc, răspunse Horne fără să îi promită nimic. Wisting încheie convorbirea și încercă să o sune iar pe Line. Când văzu că nu-i răspunde, îl sună pe Hammer.

— A mers bine? se interesă el.

— Cel puțin am reușit să-l surprindem, spuse Hammer. Este în drum spre arestul central. Torunn și cu mine îi percheziționăm locuința chiar acum. Vii încoace?

— Nu, răspunse Wisting. Va trebui să vă descurcați singuri. Eu mă duc la spital.

— Ce s-a întâmplat?

Wisting simți cum pe buze i se înfiripă un zâmbet.

— Cred că voi fi bunic, răspunse el.

79.

Line era singură în sala de nașteri. Sofie o adusese cu mașina, cu Maja scâncind în scaunul de bebeluș. Nu se mai deranjaseră să treacă pe la Line ca să ia haine sau cosmetice. Line îi povestise pe scurt ce se întâmplase. După ce ajunseseră la spital, Sofie nu voise să se întoarcă acasă. Probabil pentru că dorea să o ajute pe Line, dar și pentru că nu avea de gând să se întoarcă în casa unde tocmai intrase cineva prin efracție. Probabil că acum stătea la cafenea împreună cu fiica ei.

Line fusese dusă întâi într-un cabinet de consultații, unde medicii verificaseră ritmul cardiac al bebelușului. O moașă înregistrase durata și intensitatea contracțiilor și măsurase o deschidere de patru centimetri a colului uterin. Apoi Line dăduse o probă de urină, după care i se dăduse un halat de spital și fusese rugată să se schimbe.

Se simțea speriată și singură și nu știa ce făcuse personalul medical cu poșeta și lucrurile ei. Supărarea cauzată de faptul că tatăl ei nu îi răspunsese se transforma în furie, dar o cuprinsese și o teamă pe care nu o mai încercase până acum.

O altă moașă intră în salon și o întrebă cum se simte. Line răspunse doar că se simțea bine. Atât ea, cât și bebelușul erau pe mâini bune, dar era înconjurată de străini. O făcea să se simtă în nesiguranță.

— Încearcă să te relaxezi, o sfătui moașa. Totul va fi bine.

Apoi pe hol se auzi o alarmă și Line rămase singură. Până acum, se simțise mai puternică după fiecare contracție, găsindu-și de fiecare dată noi rezerve de forță, dar contracțiile deveniseră incredibil de lungi, iar durerea era de fiecare dată tot mai intensă.

Când începură din nou, strânse pătura în mâini. Spera să se termine totul în curând și, în același timp, spera ca tatăl ei să ajungă înainte să nască.

80.

Se circula pe o singură bandă. Mașina lui Wisting era a cincea în spatele unui trailer care mergea cu viteza legală. Luă o mână de pe volan, vrând să pornească girofarul, dar, înainte să apese pe întrerupător, pe frecvența stației radio intră echipajul unei patrule mobile. În fundal se auzeau sirenele poliției.

Unul dintre dispeceri răspunse imediat, iar patrula raportă:

— *Urmărim un Range Rover alb care s-a sustras controlului. Merge spre sud pe E18. Trece de cafeneaua Sørlandsporten. Este disponibilă vreo echipă care să ne ajute?*

— *Așteaptă*, solicită dispecerul.

Mai multe echipaje răspunseră din proprie inițiativă, așa cum se obișnuia în situațiile în care se anunțau prin stație urmăriri în trafic. În funcție de viteză, avea să se intersecteze cu Phillip Goldheim și cu echipajul de poliție în zece minute. Era suficient timp cât să oprească un camion și să instaleze o baricadă.

Dispecerul transmise câteva ordine. Wisting era cu mâna pe butonul de acționare a girofarului, dar renunță. Nu se putea implica.

Șoferul mașinii de poliție care îl urmărea pe Goldheim raporta poziția în care se afla, în timp ce ajungeau în zonă și alte unități. Distanța dintre Wisting și coloana de urmăritori se reducea din ce în ce mai mult.

Sună telefonul. Era Horne.

— *Avem un echipaj care îl urmărește pe Goldheim, îi spuse scurt.*

— *Știu, răspunse Wisting. Ne vom intersecta curând.*

— *Am încercat să organizăm un filtru de rutină să vedem ce a luat din Stavern, dar când i-au făcut semn să oprească, a accelerat pe lângă noi.*

— *Ai mai aflat ceva despre ce a făcut acolo?*

— *Nu, doar că s-a întors la mașină cu două sacoșe pline.*

La capătul unei porțiuni drepte de drum, Wisting văzu girofarurile aprinse.

— *Uite-i că vin, spuse el.*

Mașinile din fața lui traseră pe dreapta. Range Roverul alb înainta în viteză și, pe măsură ce se apropia convoiul, începură să se audă și sirenele.

Range Roverul mergea pe banda despărțitoare a sensurilor de mers. Wisting încetini și scoase capul pe geam. Presiunea aerului împins de mașinile care se apropiau din sens opus îi clătina mașina. Reuși să vadă că Goldheim era singur, cu o expresie înverșunată pe chip.

— Trebuie să închid, spuse Horne.

Traficul își relua cursul și Wisting porni mai departe. Pe stația radio, mesajele poliției se succedau cu rapiditate. La urmărire participau mai multe echipaje și se părea că întindeau o plasă cu țepi peste câțiva kilometri.

Wisting asculta cu atenție în timp ce se îndrepta spre nord. Echipajul mobil care conducea urmărirea raporta la intervale regulate viteza și ieșirile de pe autostradă pe lângă care treceau. În mijlocul unei propoziții, auzi brusc înjurături.

— *A ieșit de pe carosabil!* se auzi un polițist, repetând apoi mesajul. *Avem nevoie de o ambulanță*, adăugă el anunțându-și poziția.

Wisting își strânse mâinile pe volan, neputând decât să asiste neputincios la drama care se desfășura.

Mesajele transmise pe stația radio aveau acum ca obiect o misiune de salvare. Din ceea ce înțelegea Wisting, mașina se răsturnase pe asfalt, iar Phillip Goldheim era immobilizat înăuntru. Când Wisting trecu granița dintre regiunile Aust-Agder și Telemark, brigada de pompieri îl scosese din mașina contorsionată. Se raportase că era în stare gravă, dar stabilă. Apoi în stația radio nu se mai auziră decât zgomote de fond și nu mai putu să-și dea seama ce se petrecea în continuare.

81.

Wisting o mai sună pe Line de patru ori, tot fără succes; știa că l-ar fi sunat ea înapoi dacă putea.

Găsi un loc de parcare liber în fața spitalului și i se păru că pierde prea mult timp la parcometru. Nu știa cât timp urma să stea, așa că introduse în aparat toate monedele pe care le avea în buzunar. În timp ce se întorcea la mașină cu tichetul, îi sună telefonul. Era Christine Thiis.

— A fost un spectacol pe cinste, dacă dăm crezare registrului online al jurisprudenței, deschise ea discuția.

— A fost așa cum a fost, răspuse Wisting punând tichetul de parcare pe bordul mașinii.

— Inspectorul-șef vrea să stea de vorbă cu tine, continuă ea. Vine aici în curând.

— Atunci va trebui să aștepte, răspuse Wisting explicându-i unde era. Nu știi cât durează.

După ce închise telefonul, ținu portiera larg deschisă. Apoi urcă în mașină, deschise torpedoul și puse telefonul acolo, după care încuie și se îndreptă spre intrarea principală a spitalului.

Ajunsese prea târziu.

Nimerise spitalul, dar, când întrebă de Line la recepție, i se spuse că născuse deja și că el devenise bunicul unei fetițe.

Îl conduseră în salonul în care se odihnea Line. Când deschise ușa glisantă, o văzu dormind cu bebelușul la piept.

Se strecură în încăpere, iar Line se trezi când auzi ușa care se închidea în urma lui. Bebelușul era întins pe pieptul ei, ținându-și mânuțele strânse chiar sub bărbie.

— Cum te simți? o întrebă el.

Line zâmbi și coborî privirea spre copilașul nou-născut.

— Grozav.

Wisting se aplecă, își lipi fruntea de fruntea ei și o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Totul a decurs bine, îl asigură ea. M-a adus Sofie. Te-ai întâlnit cu ea jos, la cafenea?

Wisting clătină din cap.

— Am venit direct aici, îi spuse el.

Nepoata lui era învelită într-o pătură pufoasă. Fetița părea bine clădită și puternică.

Line se îndreptă puțin de spate. Copila încercă să-și ridice capul. Abia dacă se dezlipi de piept și începu să tremure din cauza efortului.

În salon intră o moașă.

— Sunteți bine? întrebă ea pe o voce blândă.

Line confirmă, iar Wisting o salută, explicându-i că el era bunicul.

— Vreți să o țineți în brațe? îl invită moașa.

Wisting se uită la Line.

— Nu sunt sigur, răspuse el. Poate mai târziu.

Moașa nici nu dori să audă. Ridică mogâldeța din pat și i-o puse în brațe, iar el îi simți pe bărbie pielea catifelată.

Îl cuprinse o senzație de căldură liniștitoare. Trecuse mult timp de când ținuse în brațe un bebeluș, dar i se părea ceva natural.

Moașa plecă și îi lăsă singuri. Wisting mângâie atent cu un deget chipul ridat al copilei. Pielea era cam lipicioasă, dar în același timp uscată și netedă. Brusc, fetița ridică pleoapele, iar el văzu doi ochi mari și albaștri care clipiră, îl fixară cu o încredere surprinzătoare.

— O va chema Ingrid, spuse Line, ca pe mama.

Wisting încuviință în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Se simțea melancolic. Și Line fusese cândva un bebeluș, iar el se gândi la toți anii care trecuseră. La tot ce se întâmplase cât el nu fusese prezent. La cât de repede crescuse ea. Și acum se întâmplase asta, un eveniment pe care mama ei nu avea să-l trăiască.

— Cum a fost la proces? se interesă Line.

Wisting îi înapoie cu grijă copilul.

— Bine, răspuse. A durat ceva, dar am reușit să spun tot ce-mi propusesem. Am avut noroc cu președintele completului, că mi-a permis.

Copila se foi puțin și Line o ajută să se așeze. Abia atunci observă Wisting că avea antebrațul drept bandajat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, prinzând-o de mână.

Line nu îi răspuse și încercă să ascundă cealaltă mână sub pătură. Wisting i-o scoase și observă că în jurul încheieturii avea leziuni roșii, adânci, și excoriații.

— Nu știu dacă am puterea să-ți spun acum, spuse ea sprijinindu-și spatele de pernă.

Wisting o auzi.

— De unde ai rănille astea? întrebă el, așezându-se pe marginea patului.

Line închise ochii, rămase așa o vreme, apoi îi deschise și îi povesti ce se întâmplase în timp ce avea grijă de Maja.

82.

Wisting se întoarce la mașină înainte să expire timpul pentru care achitase parcare. Se așeză la volan și își caută telefonul în torpedou. Gândurile îi goneau prin minte.

Telefonul afișa o lungă listă de apeluri ratate. Le ignoră și îl sună pe Ivar Horne.

— În ce stare este Goldheim? îl întreabă el.

— Va supraviețui, îl asigură Horne. Este rănit grav, din câte înțeleg, dar se va repune pe picioare și va ajunge la închisoare. Deși va trebui să-și ia alte încălțări. Tălpile pantofilor pe care îi purta sunt identice cu urmele din pivnița voastră cu droguri.

Wisting abia dacă auzea ceea ce i se spunea.

— Plasele pe care le-a luat din Stavern conțineau arhiva personală a lui Frank Mandt, preciză el.

— De unde știi...

— Ați recuperat-o? îl întrerupse Wisting.

— Mare parte din ea, răspuse Horne. Mașina s-a rostogolit de mai multe ori și erau hârtii împrăștiate peste tot, dar ne descurcăm.

— O vreau aici, spuse Wisting. Vin mâine să o iau.

— Nu pot decide eu, dar cumva trebuie să ne coordonăm anchetele. Fie și doar pentru că omuciderea voastră interferează cu cazul nostru de trafic de droguri.

Wisting porni mașina și îi povesti ce-i spusese Line.

— Pistolul și cagula au fost găsite în mașină, îi confirmă Horne. Probabil că veți găsi și urmele pantofilor lui în casa lui Frank Mandt.

— Vreau totul aici, îl rugă iar Wisting. Inclusiv pe Phillip Goldheim.

— Nu va fi ușor, îl avertiză Horne.

— Nu îmi pasă de Ryttingen, îl preveni Wisting.

— Înțeleg asta, răspuse Horne. Dar în urmă cu o oră a fost arestat Julian Broch. A venit la țarm cu barca tatălui său, cu 20 de kilograme de amfetamine aduse din Danemarca. A început deja să vorbească despre Goldheim. Trebuie să încercăm să cooperăm, dar, după ce a făcut astăzi, nu sunt sigur că tu sau secția ta ar trebui să se ocupe de el.

Wisting se văzu nevoit să-i dea dreptate.

— Dar un lucru este sigur, continuă Horne. Mister NiceGuy nu mai există.

83.

De îndată ce ajunse la secție, Wisting adună echipa de anchetatori în sala de ședințe. Se petrecuseră multe evenimente în cursul zilei și trebuiau trecute în revistă.

— Gjessing ce spune? îl întrebă el pe Nils Hammer, care se întorsese din Kristiansand.

— Am vorbit doar despre cazul Hummel, îi răspunse Hammer. A dat o scurtă declarație și neagă orice implicare.

— Cum rămâne cu amprentele din taxi? se interesă Mortensen.

— Nu l-am confruntat cu privire la ele, dar a spus din proprie inițiativă că înainte de săvârșirea crimei a încercat să cheme un taxi din afara orașului. A urcat, dar a coborât imediat. Zice că a mai dat detaliile astea poliției.

Wisting încuviință. Se potrivea cu ce declarase Einar Gjessing când vorbiseră cu el în weekend.

— Ce mai avem despre el? se interesă Torunn Borg. Am stabilit o legătură între el și Frank Mandt?

— Nu încă, răspunse Wisting. Dar s-ar putea să fie ceva în arhiva ținută de Frank Mandt.

— Nu trebuie să uităm că este posibil să fi fost o reacție în lanț, spuse Hammer. Dacă pică în cazul asasinatului comis de Anul Nou, atunci pică și în cazul nostru.

Ușa sălii de ședințe se deschise și intră inspectorul-șef Ivan Sundt, urmat de Christine Thiis. Inspectorul-șef își plimbă privirea asupra celor strânși în jurul mesei și se opri asupra lui Wisting.

— Am solicitat o întrevedere și mă așteptam să te prezinți imediat ce te întorci, spuse el.

— Regret, răspunse Wisting, dând din mâini. Trebuia să parcurgem unele detalii.

— Și eu la fel, spuse inspectorul-șef pe un ton aspru.

— Ne putem ocupa în zece minute? se interesă Wisting.

— O vom face acum, răspunse inspectorul-șef și se așeză.

Ceilalți detectivi se ridicară. Christine Thiis le făcu loc să iasă din

încăpere.

— Poți rămâne și tu, îi ordonă inspectorul-șef invitând-o să ia loc.

Ea se așeză lângă Wisting, iar inspectorul-șef trecu direct la subiect.

— Ce probe aveți?

Wisting făcu o prezentare a cazului, punct cu punct, în timp ce vorbea, își dădu seama că elementele pe care le aveau erau suficiente cât să pună sub semnul îndoielii vinovăția lui Dan Roger Brodin. Cazul împotriva lui se destrămasese ca o velă în timpul unei furtuni. Dar de acolo până la condamnarea lui Einar Gjessing era cale lungă.

Inspectorul-șef era de aceeași părere.

— Nu este de ajuns, concluzionă el. Poate că ai o îndelungată experiență ca detectiv, dar eu am petrecut la fel de mult timp pe fotoliul judecătorului. Ceea ce aveți nu este suficient nici măcar să-l țineți în arest. V-ați grăbit, spuse el, și se ridică.

Apoi își mută privirea la Christine Thiis.

— Ați încălcat ordinul pe care vi l-am dat să stați departe de cazul asasinatului de Anul Nou și nu ați reușit altceva decât să declanșați un scandal.

Wisting nu era interesat să intre în polemici. Inspectorul-șef ieși pe ușă, dar se opri și se uită la el:

— Dacă asta-i tot ce aveți, o să trebuiască să-l eliberați până începe ședința de judecată în Kristiansand, mâine-dimineață.

84.

Cu puțin timp înainte de ora 8 seara, Wisting era din nou cu Line, la spital. După întâlnirea cu inspectorul-șef, orele petrecute la secția de poliție nu aduseseră nimic nou, fuseseră ore în care nu se gândise la altceva decât că dorea să o țină iar în brațe pe micuța Ingrid.

Se dusese acasă la Line să-i aducă niște haine și obiecte de toaletă, dintre care cele mai multe erau deja pregătite. Sofie și Maja se mutaseră la Line până când terminau criminaliștii de prelevat urmele lui Phillip Goldheim.

Line tocmai terminase de alăptat când ajunsese el. Wisting lăsa geanta și își dădu seama că ar fi trebuit să-i aducă ceva. Flori, ciocolată sau un ursuleț. Își ceru iertare și promise să le aducă amândurora ceva a doua zi.

Line râse și îi dădu bebelușul. El îl ținu în brațe și îi împinse încet mânuța cu degetul arătător. Degețelele se prinseră instinctiv de el cu o forță surprinzătoare, fără să se desprindă.

— Cum mai stau lucrurile? se interesă Line.

Wisting îi povesti, încet și calm, în timp ce analiza trăsăturile de pe chipul mititel.

— Trebuie să-l eliberați? îl întrebă ea.

Wisting zâmbi și își dădu seama că acest gând nu îl deranja.

— Este mai bine să scape zece oameni vinovați decât să fie condamnată o persoană nevinovată, îi reaminti el, gândindu-se la Dan Roger Brodin, încă încarcerat la ultimul etaj al Palatului Justiției din Kristiansand.

— Te-ai uitat la ce era în seif? întrebă Line.

— Nu încă, răspunse Wisting.

— Nu a luat totul, îi spuse ea, povestindu-i despre casetele de sub perna canapelei. Frank Mandt avea un microfon ascuns în bucătărie și înregistra discuțiile purtate în jurul mesei. Era și o înregistrare despre cum plănuiau jefuirea unui transport de valori. Poate puteți face o analiză a vocilor sau ceva similar să vă dați seama cine vorbește.

— Este o idee bună, încuviință Wisting fără prea mult entuziasm.

Continuară să discute despre lucruri obișnuite, despre când putea Line să vină acasă și cum ar trebui să aranjeze dormitorul. El îi spuse că îl sunase

pe Thomas, fratele ei, care avea să vină în vizită a doua zi.

— L-ai anunțat pe John? o întrebă el, luându-și privirea de la chipul fetei.

Nu aduceau prea des vorba despre tatăl copilului, dar Wisting știa că ținuseră legătura pe timpul sarcinii.

— Nu încă, răspunse Line. Îi trimit mâine o fotografie.

Vorbiră și despre altele, dar reveniră tot la cazul de crimă.

— Crezi că a murit din cauze naturale? îl întrebă ea.

— Cine? o întrebă Wisting distrat, mutând copilul pe celălalt braț.

— Frank Mandt, spuse ea. Crezi că a căzut sau este posibil să fi fost împins?

Wisting își aminti ce citise în raportul întocmit când fusese descoperit cadavrul la baza scărilor din subsol.

— Nu a existat nimic care să indice altceva, spuse el.

— Dar ce voia de fapt să facă în pivniță? Nu erau prea multe pe acolo, în afară de fosta sală de sport și de seif, iar el nu purta trening, nu?

— Poate că se ducea la seif? sugeră Wisting.

— Poate, răspunse Line. Mă gândesc că este o coincidență stranie. Să cadă pe scări aproape în același timp cu toate celelalte, în care el pare să fi avut un rol important.

Wisting se ridică ținând-o pe micuța Ingrid în brațe și i-o dădu lui Line. Mișcarea o făcu pe copilă să-și întoarcă privirea și să gângurească.

Ceva din spusele lui Line îi trezi un gând care nu-i dădea pace.

Se aplecă deasupra patului, o îmbrățișă pe fiica lui și îi promise să revină în ziua următoare. Apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre ușă.

85.

Stâlpul de iluminat stradal de lângă casa veche era înconjurat de o sferă luminoasă ternă și sumbră.

Wisting stătea lângă mașină, ascultând cântecul greierilor. Erau ascunși prin copaci, prin tufișuri și în iarbă, îngânându-și simfonia monotonă.

Klaus Wahl era cel care îl găsisese pe Frank Mandt la baza scărilor din subsol, la începutul lui ianuarie. Era o tragedie destul de comună. Mandt avea 79 de ani, suferea de diabet, amețea și își pierdea echilibrul. Wahl dăduse o scurtă declarație poliției, dar nu i se puseseră toate întrebările importante.

Wisting se duse la ușă și sună. Dură ceva timp până să deschidă bătrânul. Purta aceleași haine ca și data trecută, o pereche de pantaloni scurți albaștri și o cămașă în carouri.

— A, tu ești, bombăni el, dându-se într-o parte, ca și cum l-ar fi așteptat pe Wisting.

Se așezară la masa din bucătărie.

— Am arestat pe cineva pentru uciderea lui Jens Hummel, îi spuse Wisting.

Klaus Wahl dădu din cap. Auzise la știri.

— Numele Einar Gjessing îți spune ceva? se interesă Wisting.

— Nu știi cine este, răspunse Wahl.

— Cred că este posibil să fi fost printre ultimele persoane care l-au văzut pe Mandt în viață, continuă Wisting. Cred, printre altele, că el i-a adus arma crimei.

— Nu prea îl vizitam pe Mandt acasă, preciză Wahl, făcându-și de lucru cu un pachet de tutun. Ne întâlneam mai mult pe la cafenele și-n alte locuri.

Wisting nu mai spuse nimic o vreme, uitându-se la bărbatul din fata lui.

— Poate că tu îl cunoșteai cel mai bine pe Mandt, continuă el. Tu ce crezi că s-a întâmplat? Avea multe persoane la degetul mic și mai mulți ar fi avut de câștigat de pe urma morții sale. Crezi că a căzut sau a fost împins?

Klaus Wahl adună în mâna strânsă căuș resturile de tutun de pe fața de masă și le puse înapoi în pachet.

— A căzut, răspuse el cu convingere. A fost un accident.

— Pari foarte sigur de tine, spuse Wisting.

Klaus Wahl se ridică, se apropie de blatul de lucru și deschise un sertar. După ce se așează la loc, puse pe masă o mică agendă neagră și un reportofon.

— A căzut, repetă el. Altfel, cel care l-a împins ar fi luat astea cu el.

Wisting luă agenda și o deschise la o pagină oarecare. Erau nume, zile, sume de bani și alte cuvinte-cheie.

— Erau lângă cadavru, explică Wahl. Probabil că mergea să le pună în seif. Le-am luat cu mine. M-am gândit că nu era cazul să ajungă pe mâna poliției. Acum m-am răzgândit.

— De ce?

Wahl își puse țigara în gură și își clătină încet capul în timp ce o aprinse.

— Pe casetă este un oarecare Einar care vorbește, spuse el arătând cu degetul spre micul reportofon. Și unul căruia ei îi spun PG. Printre altele, îl pomenesc și pe Jens Hummel.

Wahl trase din țigară și lăsă fumul să-i iasă încet prin nări.

— Așa și-a consolidat Mandt poziția în cadrul rețelei, explică el. Avea câte ceva despre fiecare și îi făcea să se vorbească pe la spate.

Wisting luă reportofonul și îl porni. Înregistrarea începea în toiul discuției:

— *Ascultă-l puțin pe Einar, atunci, spunea cineva.*

— *Personajul Jens a devenit o problemă, spunea un altul.*

Nu avea nevoie de o analiză a vocii să recunoască dialectul aspru sudic al lui Einar Gjessing.

— *Trebuie să existe o modalitate să o rezolvăm, nu?* sugeră o a treia persoană.

— Frank Mandt, preciză Wahl indicând cu țigaretă spre micul reportofon.

— *Există o singură cale definitivă, se auzi vocea lui Gjessing. Riscăm prea mult dacă îl lăsăm să scape.*

— *TU riști prea mult, îl corectă Mandt. Nu ar fi fost o problemă dacă nu ar fi arestat o persoană nevinovată.*

— *Cine este nevinovat?* întrebă vocea pe care Wisting nu o recunoștea, dar presupunea că este a lui Phillip Goldheim. *Poate că nu el a făcut-o, dar*

nu este nevinovat. Nimeni nu este inocent.

— *Problema este că, dacă începe să trăncănească, cine știe ce scoate pe gură,* continuă Gjessing. *Reprezintă un pericol pentru toți.*

— *Este omul meu, protestă Mandt. Este neprețuit pentru mine.*

— *Vei primi compensații, desigur, și vom găsi un înlocuitor. Dar, la urma urmei, Einar este dispus să elimine un element de risc pentru noi. Va fi...*

Înregistrarea se întrerupsese brusc și începu să se audă doar zgomot de fond, ca și cum cineva ar fi șters restul discuției. Nu era greu de înțeles subiectul conversației de pe casetă, dar nu era o probă concludentă. Discuția putea fi interpretată în diverse moduri, iar conținutul întors pe toate părțile.

Wisting lăsă caseta să meargă. La un moment dat începu să se audă iar ceva. Auzi voci îndepărtate, dar care deveneau tot mai clare pe măsură ce se apropiau de locul în care era amplasat microfonul.

— *De ce-ai venit acum?* întreba Frank Mandt evident iritat.

— *Voiam doar să-ți spun că problema a fost rezolvată,* răspundea Einar Gjessing.

Vorbele erau însoțite de sunetul unui obiect metalic așezat pe masă.

— *La dracu'!* protestase Mandt. *Ai adus asta aici?*

— *Este al tău.*

— *În acest moment este cea mai căutată armă!*

— *Acum am eliminat problema, așa că asigură-te că scapi de el.*

Se auzi un sunet metalic, de parcă pe masa de lemn ar fi fost împins un obiect metalic.

— *Nu vreau să știu mai multe despre povestea asta,* avertiza Mandt.

— *Este ceva ce ar trebui să știi,* spunea Gjessing. *A trebuit să ascund taxiul în hambar.*

— *În hambarul meu?*

— *Tu nu-l folosești. O să-l mut mai încolo, dar, cu cât durează mai mult până îl găsește cineva, cu atât mai bine.*

— *Și cadavrul?*

— *Nu este acolo. Liniștește-te.*

— *Îl va găsi cineva?*

— *Nu chiar acum.*

— *Ce vrei să spui?*

— *Poate în primăvară, când o să împrăștie bălegarul pe câmp,* explica Gjessing fără să intre în detalii.

Frank Mandt părea resemnat.

— *Oricum, nu trebuia să vii aici. Nu acum.*

Se auzi cum scaunele erau târâte pe podea.

— *M-am gândit că ai vrea să știi.*

— *Vreau să știi cât mai puține despre afacerea asta.*

Vocile se îndepărtau.

— *Spune-i lui PG că de acum trebuie să găsească pe cineva să vină să ridice marfa.*

Tonul iritat continuă să se audă până când vocile se stinseră. Apoi mai trecu un timp până când se termină înregistrarea.

Fumul țigării lui Klaus Wahl se ridica din dreptul mâinii, se înălța prin dreptul chipului său și se aduna în norișori cenușii.

— M-am gândit că ai vrea să auzi și tu, spuse el.

86.

Gardianul îi oferi lui Wisting o cafea. Abia în momentul acela își dădu seama cât era de obosit. Sorbi puțin din pahar și încercă să se dezmeticească și să se concentreze. Stătea în camera de supraveghere, în fața peretelui plin de ecrane, și găsi imaginile în care era surprins Einar Gjessing. Mergea înainte și înapoi în celulă, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purta în momentul în care plecase din sala de judecată, mai devreme în acea zi. Deodată, i se păru că trecuse mult timp de atunci.

— Avocatul lui a trecut pe aici acum câteva ore, îi explică gardianul. I s-a spus că până mâine nu va mai fi niciun interogatoriu.

— Vreau doar să schimb două vorbe cu el, zise Wisting.

— Nu cred că are chef să stea la taclale, răspunse gardianul.

Bărbatul din celula numărul 3 se așeză pe pat. Wisting mai zăbovi puțin. Își bău cafeaua și lăsă paharul din mână înainte să pornească pe coridorul către celule.

Einar Gjessing ridică privirea. Wisting își aduse un scaun și se strădui să-și ascundă propria nesiguranță când se închise ușa celulei. Putea simți reticența bărbatului care stătea pe marginea patului. Starea de agitație și anxietate.

— Nu am nimic de declarat, zise el.

— Te-am auzit deja vorbind, spuse Wisting și se așeză.

Scoase micul reportofon din servietă și porni înregistrarea din momentul în care Gjessing vorbea despre taxiul pe care îl ascunsese în hambar. Vocile aveau un sunet metalic, ca și cum reverberau între pereții celulei.

Se petrecu o imediată schimbare în aspectul fizic al bărbatului din fața sa. Se făcu cenușiu la față și se prăbuși ca un balon înțepat.

Wisting opri reportofonul.

— Știi că Frank Mandt înregistra toate conversațiile purtate în casa lui? îl întreabă.

Gjessing nu răspunse.

Wisting deschise iar servieta și scoase o pungă de plastic plină cu casete.

— Nu le-am ascultat încă pe toate, preciză el. Dar cred că multe dintre ele conțin aceleași lucruri cu ce a consemnat în agendele sale, deși nici pe

acelea nu le-am citit.

Gjessing dădu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Pentru tine nu are prea mare importanță, continuă Wisting. Probabil că nu vei primi o pedeapsă mai mare decât cea pe care o vei primi pentru două crime, dar te poți salva de la altele.

— Ce vrei să spui? întrebă Gjessing.

— Nu am nevoie să ascult casetele ori să-i citesc agendele, îi explică Wisting. Am nevoie doar de o mărturisire din partea ta.

Se ridică în picioare.

— După cum văd eu lucrurile, ar trebui să profiți de orice șansă ți se oferă, spuse. O mărturisire va fi singura circumstanță care va duce la reducerea pedepsei. Eu încep programul mâine-dimineață devreme, la ora 7, spuse el îndreptându-se spre ușă. Oferta este valabilă până atunci.

Einar Gjessing rămase pe marginea patului în timp ce ușa celulei se închise culisând. Wisting merse încet pe coridor, înapoi în camera de supraveghere. De pe biroul gardianului, luă un bilețel adeziv galben și notă numărul de telefon al lui Nils Hammer.

— Dacă vrea să stea de vorbă cu cineva, poate să sune la acest număr, spuse el. La orice oră.

87.

Mărturisirea era pe biroul lui Wisting la ora 07. Începuse să scrie declarația la ora 03:15 și era semnată de Nils Hammer și Einar Gjessing la ora 05. Opt pagini conținând toate detaliile esențiale.

O citi și simți cum treptat dispărea o parte din încordare. Nu era nimic surprinzător în cele citite. Câteva lacune erau lămurite, în rest detaliile se încadrau în scenariul imaginat de ei cu privire la modul în care se derulaseră evenimentele.

Wisting îi duse documentul lui Christine Thiis. Observă că ultimele zile o marcaseră vizibil. Din multe puncte de vedere, ea se afla între ciocan și nicovală. Între anchetatorii conștiincioși și șefii pragmatici. La ochi, îi apăruseră cearcăne care o făceau să pară mai bătrână.

— S-a terminat, spuse el, așezând mărturia în fața ei.

Rămase în picioare cât citi ea și își dădu seama că și de pe umerii ei începea să se ridice povara.

— Îți poți informa pe inspectorul-șef și pe procuror, spuse el, și se îndreptă spre ușă.

Christine Thiis încuviință. Chipul ei se mai luminase și Wisting observă că aceasta era o sarcină pe care abia o aștepta.

— Unde mergi? îl întrebă.

Wisting se uită la ceas.

— Mă întorc în Kristiansand. Sunt câteva detalii tehnice pe care trebuie să le clarific cu detectivii de acolo. În plus, la 10 începe ședința de judecată. Vreau să fiu de față.

88.

Când Wisting sosi la Palatul de Justiție, cu câteva minute înainte de ora 10, sala de ședințe numărul 5 era arhiplină. Mai mulți spectatori și câțiva jurnaliști erau așezați în semicerc în jurul intrării. Polițistul care îi ținea pe loc îl văzu pe Wisting și îi făcu semn să treacă, iar el se strecură pe lângă ceilalți și rămase în picioare chiar după ce intră pe ușă.

Avocatul stagiar Olav Müller era însoțit la masa apărării de șeful său, avocatul Gisle Kvammen. De cealaltă parte, procurorul era singur, la distanță de vreo doi metri de avocatul părții civile.

Nici Ryttingen, nici părinții lui Elise Kittelsen nu erau prezenți.

Ușa din spatele pupitrului judecătorilor se deschise la ora 10 fix și toată lumea prezentă în sală se ridică în picioare. Președintele instanței ieși primul, urmat de judecătorii asistenți. Se așezară și președintele îi rugă pe toți cei prezenți să ia loc. Apoi declară ședința deschisă, lovind cu ciocănelul în masă.

— Conform planificării, astăzi vom continua audierea martorilor, începui el. Părțile au cereri prelabile înainte să mergem mai departe?

Procurorul se ridică încet în picioare.

— Onorată Instanță, spuse el îndreptându-și atenția spre președintele completului. Având în vedere noile informații apărute în timpul cercetării judecătorești, procuratura nu va mai prezenta alte probe și solicită achitarea inculpatului.

Judecătorul îl fixă cu privirea.

— Pe ce motiv solicitați achitarea? întrebă el.

Procurorul oftă înainte să răspundă scurt:

— Nevinovat.

Audiența surprinsă începu să şușotească în sală.

— Cererea dumneavoastră are la bază și alte motive în afară de cele apărute ieri? întrebă președintele completului.

— În cursul dimineții am primit informații suplimentare, confirmă procurorul.

Președintele așteptă în tăcere, lăsându-l să continue.

— O altă persoană a mărturisit că a ucis-o pe Elise Kittelsen, spuse el în

cele din urmă.

Cei aflați în sala de judecată începură iar să şușotească între ei, dar imediat ce președintele completului ridică în aer ciocănelul se făcu liniște.

— Și acordați credibilitate declarației respective? continuă judecătorul.

Procurorul dădu din cap, dar judecătorul insistă.

— Așadar? se interesă el.

— Da, confirmă procurorul.

— Mulțumesc.

Judecătorul nu se grăbi și începu să-și noteze ceva, după care își mută privirea spre avocata părții civile.

— Rudele vor să declare ceva cu privire la noutățile apărute?

Avocata se ridică în picioare.

— Multe, Onorată Instanță, răspuse ea, uitându-se spre procuror. Dar nu în ceea ce privește cererea de achitare.

Se așeză la loc, iar judecătorul i se adresă lui Olav Müller.

Luă cuvântul însă Kvammen.

— Solicităm ca inculpatul să fie achitat, confirmă el.

Dan Roger Brodin părea că nu înțelege nimic.

— Inculpatul are ceva de adăugat? îl întrebă judecătorul.

În sala de judecată se lăsă tăcerea. Brodin se aplecă spre microfon:

— Nu eu am făcut-o, spuse el.

— Nimeni nu mai crede asta, confirmă judecătorul, aruncându-și privirea în direcția procurorului. Instanța se va pronunța la ora 15, declară el și închise ședința lovind odată cu ciocănelul.

Wisting se sprijini cu spatele de perete. În mod concret, asta însemna că până diseară Dan Roger Brodin avea să fie un om liber.

89.

Wisting stătea pe scaun lângă fereastră, ținând-o în poală pe nepoata lui în vârstă de cinci zile. În același loc și la fel o ținuse și pe Line în urmă cu aproape 30 de ani. Îi plăcea să stea așa, năpădit de amintiri frumoase și așteptări pentru viitor.

Afară ploua, așa că își aminti că plouase și în prima vară după ce se născuse Line. Începuse să plouă la ora 5 dimineața și așa o ținuse toată ziua. O ploaie ce lovea dintr-o parte, scuturându-se din norii cenușii.

Își mută privirea în jos, la căpșorul acoperit de părul de culoare neagră. Avea ochii închiși, obrajii mici și rozalii, gura micuță, trandafirie și moale. Ingrid. Chipul ei firav se mișca imperceptibil ori de câte ori inspira.

Line intră în cameră ținând în mână un pachet mare legat cu fundițe roz. O urmă Sofie, cu Maja pe un braț.

Wisting zâmbi și le ură bun venit, iar Sofie se apropie și o mângâie pe Ingrid pe obrăjori, după care se așeză.

Line deschise pachetul. Înăuntru erau o pereche de pantalonași și alte haine de bebeluși. Înainte să se uite bine la ele, se auzi iar soneria. Se duse să deschidă și reveni însoțită de Nils Hammer, Torunn Borg, Espen Mortensen și Christine Thiis. Hammer adusese un buchet de baloane și un ursuleț uriaș, pe care îl așeză pe un scaun, în timp ce Christine Thiis împachetase un covoraș de joacă cu figurine ce scoteau diverse sunete.

Pe masă apărură prăjituri și cafea.

Ingrid își roti ochii și ai fi zis că stă să plângă, însă afișă ceea ce părea să fie un zâmbet.

— Pot să o țin un pic? întrebă Hammer.

— Vreau să fac o poză, răspunse Line, ridicând aparatul de fotografiat.

Îngenunche în fața tatălui ei, în timp ce Hammer rămase în picioare în spatele ei făcând diverse sunete ca să-i atragă atenția lui Ingrid.

— Fă una și cu telefonul meu, o rugă Wisting, scoțând cu grijă mobilul din buzunarul pantalonilor.

Începu să sune chiar când era pe punctul să-l dea din mână. Ingrid începu să plângă, iar Line o ridică din brațele lui și i-o dădu lui Hammer.

Wisting luă telefonul cu el în bucătărie și răspunse când ajunse în cadrul ușii.

— Avocatul Olav Müller la telefon, auzi el printre râsetele oaspeților din camera de zi.

— Mulțumesc pentru ajutor, răspunse Wisting.

— Vă deranjez? se interesă tânărul avocat.

— Este în regulă, îl asigură Wisting. Ce s-a întâmplat?

În sufragerie, Hammer scotea sunete ciudate, făcându-i pe toți să râdă, mai puțin pe Ingrid.

— Vă sun în legătură cu Dan Roger, răspunse Müller.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit.

Wisting se retrase în bucătărie.

— Ce ați spus?

— A murit aseară din cauza unei supradoze, preciza Müller. M-am gândit că ați dori să știți.

Wisting simți nevoia să se așeze. Mesajul venise atât de fulgerător, încât simțea că îl cuprinde amețeala. Nu era surprins că așa urma să părăsească Dan Roger Brodin lumea celor vii, dar nu-și închipuise că avea să se întâmple atât de curând. Era o posibilitate pe care o ignorase.

I se învârteau în minte o mulțime de întrebări, dar Wisting se rezumă la a-i mulțumi pentru informație. Stătu puțin ca să-și revină. Să poată asimila ideea că, dacă Brodin s-ar mai fi aflat în arest, atunci ar fi fost încă în viață.

O explozie de râsete ce răsunau în camera de zi îl trezi din mijlocul gândurilor sumbre.

— Bunicule! strigă Hammer. Schimbare de scutece!

Wisting lăasă telefonul pe masa de la bucătărie.

— Sosesc! zâmbi el și li se alătură celorlalți.

virtual-project.eu

violin

^[1]. Un fel tradițional de pâine, care este asemănător cu clătitele, fiind preparat din făină, lapte, ou, smântână și uneori și cartofi (N.t.).

^[2]. Visitor-tjeneste este un serviciu asigurat de Crucea Roșie din Norvegia, care trimite voluntari să discute cu cei aflați în pușcărie, pentru a le da posibilitatea de a dialoga cu cineva imparțial (N.t.).

JØRN
LIER
HORST

ADEVĂRURI
ASCUNSE

virtual-project.eu